

First Frost

难哄 1

วันนี้ วันไหน
ยังไวกี่เธอ

เขียน : จู๊ว
แปล : นางฟ้าปีกเขี้ยว

JAMSAI

With Love

With Love

With Love

ทดลองอ่าน

พุ่มพริก 1

|

难哄 1

First Frost วันนี้ วันไหน ยังไงก็เธอ 1

竹已

จู่ฮี้

|

นางฟ้าปีกเขี้ยว แปลา

จริงๆ ก็มีเรื่องราวในอดีตมากมายที่เงินอื้อผ่านจำได้ไม่ค่อยชัดเจนนัก
เธอไม่ค่อยอยากนึกย้อนไปสักเท่าไร แต่ขอเพียงนึกย้อนไปถึงความทรงจำ
บางอย่างที่เกี่ยวกับซังเหยียน ทุกจาก ทุกรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ดูเหมือนว่าเธอ
จะยังจำได้แม่นไม่เคยลืม
และเธอก็จำได้ว่าในช่วงพรืดตานั้น
เธอสัมผัสได้อย่างแจ่มชัดว่าหัวใจตนเองหยุดเต้นไปครั้งจิ้งหะ

คำนำ

หากวันหนึ่งต้องมาเป็นรูมเมตกับหนุ่มหล่อสักคน นักอ่านทุกท่านจะ
ทำอะไรกันคะ ถ้าเราไม่ได้ชอบเขาเลยสักนิด มันก็คงจะเป็นเรื่องที่น่าอึดอัดใจ
แต่ถ้าเราแอบมีใจให้เขาอยู่บ้างล่ะ...ตอนที่ได้อยู่ด้วยกัน ได้ใช้เวลาร่วมกัน ก็คงจะ
มีบรรยากาศที่ชวนให้ใจเต้นตึกตักไม่น้อยเลยทีเดียว

เหมือนอย่างเช่น 'ซังเหยียน' และ 'เวินอู่ฟาน' พระเอกนางเอกจากเรื่อง
'First Frost วันนี้ วันไหน ยังไงก็เธอ' นิยายรักโรแมนติกที่บอกเล่าเรื่องราวของ
หนุ่มสาวที่ต้องมาอาศัยอยู่ใต้ชายคาเดียวกัน ทั้งคู่เป็นเพื่อนกันมาก่อน แต่กลับ
มีปฏิสัมพันธ์กันเหมือนเป็น 'คนแปลกหน้า' ซึ่งทั้งหมดเป็นเพราะในอดีต
เวินอู่ฟานเคยปฏิเสธรักซังเหยียน ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเธอ
แข็งกระด้างและน่าอึดอัดไม่น้อย

ทว่าเมื่อทั้งคู่ต้องมาอยู่ร่วมห้องพักเป็นรูมเมตกันแบบนี้ จะมีอะไรมาทำลาย
กำแพงหินในหัวใจดวงนั้นลงได้บ้างหรือไม่ บรรยากาศระหว่างพวกเขาจะชวนใจสั่น
แค่ไหน...ถ้าพร้อมแล้วเราไปติดตามเรื่องราวความรักจากห้องพักชั้น 16 นี้
ด้วยกันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- เวินอีฝาน นักข่าวสาวหน้าตาสวยสะดุดตา ดูมีเสน่ห์แฝงความเย้ายวนซึ่งไม่เข้ากับนิสัยที่เป็นคนเรียบร้อย พูดน้อย ทำอะไรเชิงซ้า มักไม่แสดงอารมณ์กับเรื่องอะไรทั้งนั้น ดูเป็นคนไร้หัวใจ คนอื่นจึงมองว่าเธอหยิ่ง เข้าใกล้ได้ยาก แต่ที่จริงแล้วเธอแค่เป็นคนใจเย็น เธอมีความสามารถพิเศษในเรื่องการเดินและมักจะนอนละเมอ
- ซังเหยียน ชายหนุ่มผู้มีหน้าตาหล่อเหลา ผมดำดาดำ และมีลักยิ้มที่มุมปาก ชอบวางท่าอวดดีไม่แคร์ใคร ดูหยิ่งทะนง แต่เขาก็มีเพื่อนมากมาย มีความมั่นใจในตัวเอง หุ่นกับเพื่อนเปิดฝับ 'จยาบั่น'
- จงซือเฉียว เพื่อนรักของเวินอีฝานที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนอนุบาล บุคลิกน่ารักสดใส ช่างพูด เป็นคนที่คอยอยู่เคียงข้างและช่วยเหลือเวินอีฝานเสมอ
- เซียงหล่าง เพื่อนสนิทของเวินอีฝาน หลังเรียนจบ ม.ปลาย ก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ จึงไม่ค่อยได้ติดต่อกับเวินอีฝานนัก รูปร่างหน้าตาหล่อเหลาในแบบสุภาพเรียบร้อย สวมแว่นตากกรอบบาง บุคลิกดูราวกับเป็นผู้ดี
- ซูเฮ้ออัน ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ เป็นเพื่อนกับซังเหยียนมาตั้งแต่สมัยเรียน ม.ต้น คอยเก่ง อบอุ่นเป็นมิตร ฐานะร่ำรวย

บทที่ 1

ตัวถือปแห่งถนนตัวลั่ว*

ไม่ง่ายเลยกว่าเวินอีฝานจะได้หยุดพักผ่อนสักที คีนี่เธอเลยเลือกดู
หนังสือของขวัญเสียจนตึกดิน

ดนตรีประกอบและเสียงกริรร้องในหนังทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ ทุกฉาก
ดูจิตซีตรากับน้ำเปล่า ไม่มีฉากใดที่ทำให้รู้สึกอกสั่นขวัญแขวนเลยสักนิด
ที่เธอฝันดูจนจบได้เพราะรู้สึกไม่อยากจะมันค้างคา

พอคำว่าจบบริบูรณ์ปรากฏขึ้นบนหน้าจอ เวินอีฝานถึงกับรู้สึกเหมือน
หลุดพ้น ความม่วงงุนเข้าครอบงำ ขณะที่เธอดำดิ่งเข้าสู่โลกแห่งความฝัน
ทันใดนั้นประตูห้องก็ถูกตบอย่างแรงทีหนึ่ง

เสียงดังปัง!...

เวินอีฝานสะดุ้งล้มตาตื่นในทันที แสงจันทร์ส่องลอดเข้ามาจาก
รอยแยกของผ้าม่านตรงหน้าต่าง

เธอมองไปยังประตู ได้ยินเสียงพึมพำของชายหนุ่มที่กำลังเผลอมา
รวมถึงเสียงฝีเท้าที่เดินโซซัดโซเซไปอีกทาง

หลังจากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงเปิดและปิดประตูซึ่งกลบเสียง
การเคลื่อนไหวอื่นแทบจะทั้งหมด

* ตัวลั่ว แปลว่าเสื่อมโทรม

เธोज้องอยู่ที่ประตูอีกหลายวินาทีจนกระทั่งเสียงเงียบสนิท ถึงได้
ผ่อนคลายความตึงเครียดลง

เวินอีฝานเฝ้าปาก แล้วอารมณ์เดือดพล่านก็ตามมา

อาทิตย์นี้มันครั้งที่เท่าไรกันแล้ว!

พอความง่วงงุนถูกขัดจังหวะ เวินอีฝานก็ไม่สามารถนอนหลับต่อได้อีก
เธอพลิกตัวไปมา ลองหลับตาอีกครั้ง เบนความสนใจไปนึกถึงหนังที่ดูเมื่อครู่
อย่างแข็งๆ

เฮ้ะ

เหมือนจะเป็นหนังผีไม่ใช่เหรอ

หรือว่าจะเป็นหนังผีที่ลึกลับหน่อย คงนึกว่าจะทำให้คนชนหัวลูกได้สินะ

ขณะสละลิ้มสละลิ้มก็เฝ้ามองใบหน้าผีในหนังผุดขึ้นมาในความคิดของ
เวินอีฝานอย่างประหลาด

หลังจากผ่านไปสามวินาทีเธอก็ลุกขึ้นในทันใดแล้วเปิดคอมพิวเตอร์
หัวเตียง

เวลาผ่านไปจนเลยเที่ยงคืน เวินอีฝานหลับไม่ค่อยสนิทนัก ในขณะที่
ครึ่งหลับครึ่งตื่นเธอมักจะรู้สึกว๊าใบหน้าผีอาบเลือดกำลังจ้องเธออยู่จาก
ด้านข้าง จนกระทั่งฟ้าสว่างเธอก็ฝืนหลับลงไปได้

เวินอีฝานสะดุ้งตื่นด้วยเสียงเรียกเข้าจากมือถือ

เพราะนอนดึกและนอนหลับไม่เต็มอิ่มจึงรู้สึกเหมือนมีเข็มมาทิ่มแทง
ศีรษะจนเจ็บจี๊ด เธอรู้สึกกระสับกระส่ายอยู่บ้าง ก่อนจะหยิบมือถือขึ้นมา
อย่างเชื่องช้าแล้วกดรับสาย

เสียงเนิบทุ่มของจงซือเฉียวเพื่อนรักสมัยเรียนดังมาจากปลายสาย

"เดี๋ยวฉันค่อยโทรกลับไปหาเธอนะ"

"..."

เวินอีฝานนั่งตาคระตุก สมองหยุดทำงานไปสองวินาที

อยู่ดีๆ ก็โทรมาปลุกนี่ก็ถือว่าแะอยู่แล้วนะ ไม่คิดเลยว่าจะมาแค่
ตัวอย่างหนึ่ง ไม่ได้มาทั้งเรื่อง

ความมั่งงั่งเหงาหวานอนระเบิดโพลงออกมาเป็นคำพูดในชั่วพริบตา
"เธอตั้งใจจะ..." ทว่ายังพูดไม่ทันจบ อีกฝ่ายก็วางสายไปเสียแล้ว

เวินื่อฝานคล้ายชกลงบนฝ้าย* เธอลืมตาขึ้นโดยพลันแล้วถอนใจอย่าง
หงุดหงิด นอนอยู่บนเตียงอีกสักพักก็หยิบมือถือขึ้นมาดูเวลาแวบหนึ่ง
เกือบบ่ายสองโมงแล้ว

เธอจึงไม่นอนซี้เกียจอีกต่อไป คว้าเสื้อคลุมมาแล้วลุกขึ้นจากเตียง
หญิงสาวเดินเข้าไปในห้องน้ำ ขณะแปรงฟันมือถือก็ดังขึ้นอีกครั้ง
เธอยื่นมือไปสไลด์หน้าจอแล้วเปิดสปีกเกอร์โฟนทันที

จงซือเฉียวเอ่ยปากก่อน "ื่อฝาน! ฉันเพิ่งเจอเพื่อนสมัย ม.ปลาย
หัวฉันมันแผล็บเลย แถมยังไม่ได้แต่งหน้าด้วย ฉันอายุจะตายอยู่แล้ว!"

"อย่างเธอจะตายง่าย ๆ ไฉยัง" ฟองเต็มปากเวินื่อฝาน ทำให้เธอ
พูดเสียงอู้อี้ฟังไม่ชัดเจน "นี่เธอไม่ได้ชนะกระเบื้อง** เองหรือ"

"..." จงซือเฉียวเงยไปสามวินาที ซี้เกียจจะต่อปากต่อคำด้วย "คืนนี้
ออกมาเที่ยวกันมั๊ยคุณนักข่าวเวิน คุณทำโอทีติดต่อกันมาอาทิตย์นึงแล้วนะ
ถ้ายังไม่หาความสุขใส่ตัวเองบ้าง ฉันกลัวว่าเธอจะตายโดยไม่รู้ตัว"

"อืม จะไปเที่ยวไหนล่ะ"

"ไปเที่ยวทางฝั่งสถานีเธอเป็นไง ไม่รู้ว่าเธอเคยไปมั๊ย เพื่อนที่ทำงานฉัน
บอกว่าทางโน้นมีผับอยู่ร้านหนึ่ง เจ้าของหล่อชะมัดยาด..." จงซือเฉียวชะงักไป
"เอ๊ะ ทำไมทางฝั่งเธอถึงมีเสียงน้ำไหลจ๊อจ๊อ อยู่ตลอดล่ะ เธอกำลังล้างจาน?"

"ฉันกำลังล้างหน้าแปรงฟันอยู่"

จงซือเฉียวตกตะลึง "เธอเพิ่งตื่นหรือ!"

* ชกลงบนฝ้าย เป็นสำนวน หมายถึงเวลาทะเลาะกันแล้วฝ่ายตรงข้ามไม่ยอมโต้เถียงหรือตอบโต้

** ชนะกระเบื้อง หมายถึงการตั้งใจให้อีกฝ่ายทำให้ตัวเองเสียหายหรือเดือดร้อน เพื่อใช้โอกาสนั้นหาผลประโยชน์
มีที่มาจากการเล่นของเล่นของ เจ้าของแผงเอาเครื่องกระเบื้องของปลอมหรือราคาถูกมาตั้งริมแผงเพื่อให้มีคน
มาชนเครื่องกระเบื้องแตกตก ซึ่งเจ้าของแผงก็จะสามารถอ้างว่าเครื่องกระเบื้องที่แตกตกมีราคาแพงแล้วก็เรียก
ค่าเสียหายจำนวนมากกับคนที่มาชนเพื่อหวังเอากำไร

เวินอีฝานตอบอ้อมอย่างขอไปที

"นี่มันบ่ายสองแล้วนะ ถ้าเป็นวันทำงานก็หมดเวลาพักเที่ยงแล้ว"
จงซือเฉียวรู้สึกแปลกใจ "เมื่อคืนเธอไปทำอะไรมาอะ"

"ดูหนังผี"

"เรื่องอะไร"

"เรื่องตื่นจากฝันมาเจอผี"

เห็นได้ชัดว่าจงซือเฉียวเคยดูหนังเรื่องนี้ เธอพลันสงสัย "หนังแบบนั้น
ยังเรียกว่าหนังผี?"

"พอดูจบฉันก็นอนเลย" เวินอีฝานทำเหมือนไม่ได้ยินที่เพื่อนพูด
ดึงผ้าขนหนูจากด้านข้างมาเช็ดหยดน้ำบนใบหน้า "สุดท้ายจู่ๆ ฉันก็ตื่นขึ้นมา
กลางดึกแล้วเจอผีเข้าล่ะ เหมือนกับในหนังเป๊ะ"

"..."

"ฉันเลยต้องพัดกับผีทั้งคืน"

จงซือเฉียวพูดไม่ออกอยู่บ้าง "อยู่ดีๆ ทำไมถึงเปลี่ยนเป็นหนังเรต
สิบแปดบวกแล้วล่ะ"

เวินอีฝานเลิกคิ้ว "แล้วทำไมต้องเป็นหนังเรตสิบแปดบวกด้วยล่ะ"

"เรื่องบ้าอะไรถึงต้องมาพัดกันทั้งคืน"

"..."

"พอได้แล้ว อย่าไปยุ่งเรื่องผีเลย พี่ว่าพี่พาน้องไปเที่ยวผู้ชายดีกว่า"
จงซือเฉียวยิ้มดาหยี "หนุ่มหล่อสดๆ ชิงๆ เราย้อนไปถึงทรวง"

"งั้นฉันขอไปยุ่งกับผีต่อดีกว่า" เวินอีฝานหยิบมือถือขึ้นมาแล้ว
เดินออกจากห้องน้ำ "อย่างน้อยก็ไม่ต้องเสียดังก์ฟรี"

"ใครใช้ให้เสียดังก์ล่ะจะ พวกเราไปเที่ยวผู้ชายแบบฟรีๆ ก็ได้"

"หา?"

"พวกเราแค่ใช้สายตาเหล่ผู้ชายก็พอ"

"..."

พอวางสายวินอีฝานก็แจ้งเจ้าของบ้านไปทางวีแชต* ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้อีกครั้ง หลังจากนั้นเธอก็เสริมไปอีกประโยคด้วยความลังเลว่าหลังจากหมดสัญญาแล้วเธออาจจะไม่เช่าต่อ

เมื่อสองเดือนก่อนเธอย้ายจากเมืองอี๋เหมอมายังเมืองหนานอู่ จงซือเฉียวเป็นคนช่วยหาห้องพักนี้ให้ จริงๆ แล้วก็ไม่ได้มีปัญหาใหญ่อะไร ปัญหาเพียงอย่างเดียวก็คือนี่คือห้องชุดที่เธอเช่าร่วมกับคนอื่น ห้องชุดขนาดแปดสิบตารางเมตร เจ้าของตึกแบ่งโดยแบ่งห้องพักออกเป็นสามห้อง แต่ละห้องมีห้องน้ำอยู่ในตัว ดังนั้นจึงไม่มีส่วนของห้องครัวและระเบียง

แต่ที่มันดีก็ตรงค่าเช่าถูกนี่แหละ

วินอีฝานไม่ได้มีเงื่อนไขอะไรมากมายเกี่ยวกับที่พักอาศัย อีกอย่างเธอพักอยู่ที่นี่ก็เดินทางสะดวกสบาย สภาพแวดล้อมโดยรอบก็คึกคัก เธอเคยคิดที่จะเช่าระยะยาว จนกระทั่งวันหนึ่งขณะที่เธอออกจากห้องพักแล้วพบกับชายหนุ่มที่พักอยู่ห้องตรงข้าม...

สถานการณ์ก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนจนมีสภาพอย่างเช่นในตอนนี้

ระหว่างที่ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ดวงตะวันก็ลาลับภูเขาไปแล้ว ภายในห้องพักที่เล็กและแคบถูกความมืดมิดเข้าปกคลุม บ้านเรือนมากมายทยอยกันเปิดไฟจนสว่าง ทิวทัศน์เมืองสว่างไสวขึ้น ตลาดได้รุ่งก็ค่อยๆ คึกคัก

เมื่อเห็นว่าได้เวลาแล้ว วินอีฝานก็เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วแต่งหน้าบางๆ จงซือเฉียวกระหน่ำส่งข้อความมาหาเธอทางวีแชตไม่หยุด

วินอีฝานคว้ากระเป๋าใบเล็กมาจากเสาที่แขวนเสื้อผ้าและหมวก แล้วตอบไปด้วยข้อความเสียง

"กำลังจะออกจากบ้านแล้วจ้า"

เมื่อเธอเดินออกมาจากห้องพักก็เหลือบมองไปทางฝั่งตรงข้ามแวบหนึ่งแล้วรีบขอยเท้าให้เร็วขึ้นเล็กน้อย ตรงดิ่งไปทางบันไดเพื่อลงไปยัง

* วีแชต (Wechat) เป็นระบบส่งข้อความที่สามารถใช้งานได้ทั้งทางโทรศัพท์มือถือที่มีระบบปฏิบัติการไอโอเอส แอนดรอยด์ และคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล มีลูกเล่นมากมาย สามารถแชต ส่งรูป ส่งไอคอน รวมถึงไฟล์เสียงได้อย่างรวดเร็ว และสามารถดูแบบเห็นหน้าได้

ด้านล่าง

พวกเธอนัดพบกันที่สถานีรถไฟใต้ดิน

สถานที่ที่ทั้งสองกำลังจะมุ่งหน้าไปคือผับที่จิ้งจอกเขียวพูดถึงในวันนี้ ผับแห่งนั้นอยู่ตรงข้ามกับจัตุรัสซังอัน พอเดินผ่านอุโมงค์ไปก็将会เห็นไฟนีออนซึ่งตกแต่งอยู่บนป้ายของแต่ละร้านเรียงรายเป็นแถบ

ย่านนี้จะคึกคักเพียงในยามค่ำคืนเท่านั้น เป็นถนนแห่งผับบาร์อันเลื่องชื่อของเมืองหนานอู่ ถูกขนานนามว่าถนนตัวลั่ว

เพราะยังไม่เคยมาย่านนี้พวกเธอก็จึงมองหาอยู่นาน จนในที่สุดก็เห็นผับแห่งนั้นอยู่ในมุมเล็กๆ มุมหนึ่ง

ชื่อผับแห่งนั้นก็ดูน่าสนใจไม่น้อย 'จยาบัน'*

ป้ายร้านสีดำสนิทดูเรียบง่ายเป็นพิเศษ ตัวอักษรเรียงกันเป็นระเบียบ ได้สัดส่วนขับแสงสีขาวนวล ให้ความรู้สึกเหมือนอ่อนนุ่มถ่อมตน ดูคล้ายเป็นร้านทำผมเล็กๆ ท่ามกลางไฟนีออนหลากสีที่กำลังยิงพ่นทางเลี้ยวไต่กัน

"โอเคเจ๋งดีนะ" เวนอี้ผานจ้องมองสักพักพลางวิจารณ์ "มาเปิดร้านทำผมในย่านผับบาร์ ถ้าอยากมาล่าสาวๆ ที่นี่ก็ต้องมาเสริมหล่อที่ร้านนี้ซะก่อน"

จิ้งจอกเขียวกระตุกมุขปาก ดึงเพื่อนเข้าไปด้านใน "อย่าพูดมั่วซั่ว"

เหนือความคาดหมาย ด้านในไม่ได้เจียบเหงาเหมือนที่เวนอี้ผานคาดคิดเอาไว้

ถือว่าพวกเธอมาเร็ว ยังไม่ถึงช่วงเวลาที่ผู้คนแน่นขนัด ทว่าที่นั่งภายในร้านก็ถูกครอบครองอย่างกระจัดกระจายไปกว่าครึ่งแล้ว

หญิงสาวบนเวทีที่กำลังนั่งกดกีตาร์ ร้องเพลงไปพลางหลบตาลงบรรยายกาศดูผ่อนคลาย บาร์เทนเดอร์ย้อมผมสีทองที่เคาน์เตอร์บาร์ด้านหน้า

* จยาบัน แปลว่าทำโอที

** ยิงพ่นทางเลี้ยว อุปมาถึงการแสดงท่าทางเหิมเกริม ดุร้าย หรือท่าทางน่ากลัว

คล้ายกำลังเล่นมายากลอยู่ เขาโยนขวดผสมเหล้าด้วยท่วงท่าที่ดูสบายและ
ช่ำชอง

พอวินอีผานหาที่นั่งได้แล้วก็สั่งเหล้าราคาถูกที่สุด

จงซือเฉียวมองไปโดยรอบ รู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง "เจ้าของร้านไม่อยู่หรือ
ฉันยังไม่เห็นหนุ่มหล่อสักคน"

วินอีผานเท้าคาง เอ่ยไปเรื่อยเปื่อย "อาจจะเป็นหนุ่มบาร์เทนเดอร์
คนนั้นก็ได้นะ"

"เหลวไหล!" จงซือเฉียวรับไม่ได้เลยเห็นได้ชัด "เพื่อนที่ทำงานฉัน
ที่มาถนนตัวลั่วบ่อยๆ บอกว่าเจ้าของผับนี้เรียกได้ว่าเป็นตัวท็อปแห่ง
ถนนตัวลั่วเลยล่ะ"

"ไม่แน่ว่าอาจจะอุปโลกน์ขึ้นมาเอง"

"..."

วินอีผานสังเกตเห็นจงซือเฉียวแสดงสีหน้าไม่พอใจเลยนั่งยึดตัวตรง
เล็กน้อย พุดเน้นเสียงว่า "ก็ไม่นั่นนะ"

จงซือเฉียวร้องฮึในทันใด

ทั้งสองคนหาเรื่องมาพูดคุยกันอยู่พักหนึ่ง จงซือเฉียวก็พุดถึงเรื่อง
เมื่อตอนบ่าย "จริงสิ วันนี้ฉันดันเจอกับรองหัวหน้าตอน ม.สี่ เขาก็เรียนที่
มหา'ลัยหนานอู่เหมือนกัน เหมือนว่าจะอยู่หอเดียวกับซิงเหยียนด้วย แต่
ทำไมฉันถึงไม่เคยเห็นหน้าเขามาก่อนนะ"

วินอีผานตะลึงเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อนี้

"จะว่าไปเธอยังจำ..." จงซือเฉียวพุดพลางเหลือบไปมอง จู่ๆ สายตาเธอ
ก็หยุดอยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์ "เอ๊ะ เธอมองไปทางทิศสิบนาฬิกานั้นสิ 'ตัวท็อป
แห่งถนนตัวลั่ว' มาแล้วใช่ไหม"

ในขณะที่เดียวกันนั้นเองวินอีผานก็ได้ยินคนเรียก "พี่เหยียน"

เธอมองตามไป

ไม่ว่าจะมีหนุ่มคนหนึ่งไปยืนข้างบาร์เทนเดอร์ผมทองตั้งแต่เมื่อไหร่

แสงภายในผ้ามีดสลัว ชายหนุ่มคนนั้นยืนหลังพิงเคาน์เตอร์บาร์ เอียงคอเล็กน้อยคล้ายกำลังคุยกับบาร์เทนเดอร์อยู่ เขามีรูปร่างสูงใหญ่ สวมเสื้อแจ็กเก็ตสีดำสนิท ตอนนี้ถึงเขาจะค่อมตัวลงเล็กน้อยก็ยังสูงกว่า บาร์เทนเดอร์ด้วยซ้ำ

นัยน์ตาดำขลับ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย ท่าทางดูเหมือนไม่ค่อยแคร์สังคมเท่าไร

โคมไฟหลากสีหมุนวนไปมาเหนือศีรษะเขา พาดลำแสงลงบนใบหน้าเขา เป็นครั้งแรก

วินอี้ผ่านจำอีกฝ่ายได้ในชั่วพริบตา

"มายก๊อต!" จงชื่อเฉียวคงจะเห็นเหมือนกับเธอ จึงพูดเสียงสูงปรี๊ดด้วยความตื่นตระหนกตกใจ "เพื่อนจำ! ตัวที่ออบก็คือซังเหยียนนี่เอง!"

"..."

"ทำไมพอดฉันพูดถึงเขาก็ได้เจอตัวเป็นๆ เลยละ...เธอยังจำเขาได้มั๊ย ก่อนที่เธอจะย้ายโรงเรียนเขายังเคยตามจีบเธอ..."

พอได้ยินประโยคนี้ ขนตาของวินอี้ผ่านก็สั่นไหวเล็กน้อย

วินอี้ผ่านรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองอยู่บ้าง ช่วงเวลานั้นมีบริการเดินผ่านมาพอดี ขณะที่เธอกำลังจะเอ่ยปากขัดจังหวะเพื่อนก็ได้ยินเสียงกรีดดังขึ้นในทันใด เมื่อเงยหน้ามองจึงได้เห็นว่าบริกรคนนั้นคล้ายจะโดนชนเข้าถาดในมือเอียงเล็กน้อย แก้วเหล้าที่อยู่บนนั้นก็เลยเอียงตามไปด้วย

...ซึ่งเอียงมาทางเธอ

เหล้าผสมกับน้ำแข็งหกรดมาบนไหล่ด้านซ้ายของวินอี้ผ่านแล้ว ไหลลงไปตามทาง วินอี้เธอสวมเสื้อกันหนาวตัวหลวมมา ตอนนี้เสื้อของเธอเปียกไปกว่าครึ่งแล้ว ความหนาวเหน็บแทรกซึมเข้ามาจนหนังศีรษะด้านขวา

วินอี้ผ่านสุดลมหายใจเข้าแล้วเย็นขึ้นโดยอัตโนมัติ

เสียงภายในร้านดังอีกที เหตุการณ์นี้ก็ไม่ถือว่าเล็ก

บริกรคนนั้นหน้าซีดเผือดคล้ายตื่นตระหนกตกใจ กล่าวขอโทษ

ไม่ขาดปาก

จงซื้อเนยยี่ห้ออื่น ช่วยเวินอีฝานต้มน้ำแข็งบนเสื้อผ้า เอ่ยพลางขมวดคิ้ว
"เป็นอะไรหรือเปล่า"

"ไม่เป็นไร" เวินอีฝานเสียงสั่นอย่างควบคุมไม่อยู่ แต่เธอก็ไม่ได้โกรธ
อะไรนัก พลันมองไปทางปริศคนนั้น "ไม่ต้องขอโทษแล้วจะ ทีหลังก็ระวังหน่อย
แล้วกัน" จากนั้นเธอก็พูดกับจงซื้อเนย "ฉันจะไปจัดการในห้องน้ำแป๊บหนึ่ง"

พูดจบเธอก็ซ่อนตัวขึ้นเล็กน้อยจึงพลันประสานเข้ากับสายตาของ
ใครบางคนโดยไม่คาดฝัน ดวงตาคู่นั้นดูลึกล้ำ เย็นชา และคลุมเครือ

หญิงสาวชะงักค้างไปสองวินาที

เวินอีฝานถอนสายตากลับทันทีแล้วเดินไปทางห้องน้ำหญิง

พอเจอห้องน้ำว่างเธอก็เข้าไปถอดเสื้อกันหนาวออก ด้านในเหลือเพียง
เสื้อยืดแนบเนื้อ

โชคดีที่มีเสื้อกันหนาวกันเอาไว้ เสื้อยืดด้านในจึงไม่เปื้อกมากนัก

เวินอีฝานหยิบเสื้อกันหนาวไปที่อ่างล้างมือ เธอตั้งกระดาดขากระ
มาซึบน้ำเล็กน้อย พยายามเช็ดคราบเหล้าบนตัวออกไปจนสะอาด

หลังจากจัดการเสื้อผ้าเสร็จเสียเป็นส่วนใหญ่แล้ว เธอก็เดินออกจาก
ห้องน้ำไป

หางตาพลันเหลือบไปเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ตรงทางเดิน เวินอีฝาน
มองไปโดยไม่รู้ตัวก่อนจะชะงักฝีเท้าทันที

ชายหนุ่มคนนั้นยืนพิงผนังอยู่ ปากคาบบุหรี่ยี่ห้อหนึ่งไว้ ก้มหน้าลง
อย่างเกียจคร้าน หน้าตาดูอ้อระเหยและไร้อารมณ์ ส่วนที่ดูแตกต่างจาก
เมื่อครู่คือเขาถอดเสื้อแจ็คเก็ตออกแล้วถือเอาไว้อย่างสบายๆ

บนร่างเขาเหลือเพียงเสื้อยืดสีดำตัวเดียว

นับจากที่พบกันครั้งสุดท้าย เวลาที่ล่วงเลยมาหกปีแล้ว

เวินอีฝานไม่แน่ใจว่าเขาจะยังจำเธอได้ไหม เธอไม่รู้ว่าจะควรทักทายเขา
หรือเปล่า ความคิดในหัวตึกกันไปมาไม่กั้วินาที ในที่สุดเธอก็หลุบตาลง

กัดฟันเดินออกไป แสร้งทำเป็นจำเขาไม่ได้ไปแล้วกัน

ผับแห่งนี้ตกแต่งด้วยโทนสีเข้มแบบเรียบง่าย ลวดลายบนแผ่นกระเบื้องหินอ่อนซึ่งแผ่กระจายออกไปอย่างไม่มีแบบแผนสะท้อนกับแสงไฟ เธออยู่ตรงนี้ยังได้ยินเสียงเพลงอันแผ่วเบาจากนักร้องสาวที่แฝงไปด้วยความอาลัยรัก ซาบซึ้งจับใจ

เธอเข้าไปใกล้ชายหนุ่มเรื่อยๆ ขณะกำลังจะเดินผ่านเขาไป ทันใดนั้น...

"เฮ้" เขาก็กโหล่งออกมาอย่างไม่มีใส่ใจอะไร ฟังดูเหนื่อยหน่ายด้วยซ้ำ เวนอี่ผ่านชะงักฝีเท้า กำลังจะหันไปมองอีกฝ่าย

ทว่าขณะที่ยังไม่ทันได้ป้องกันตัว จู่ๆ ชายหนุ่มก็โยนเสื้อแจ็คเก็ตในมือใส่หน้าเธอ บดบังการมองเห็นของเธอไปกว่าครึ่ง เวนอี่ผ่านตะลึงไปโดยพลันแล้วยกมือไปดึงมันลงมาทันที เธอรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง

ซังเหยียนยังคงหลุบตา ไม่เงยหน้าขึ้นมา เขาดับบุหรืลงบนถังขยะด้านข้าง

ทั้งสองคนยังไม่มีใครเป็นฝ่ายเริ่มพูดก่อน

คล้ายว่าเวลาจะผ่านไปนาน ทว่าในความเป็นจริงกลับเป็นภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเพียงไม่กี่วินาที ซังเหยียนเงยหน้าขึ้นช้าๆ สบตาเธอด้วยสีหน้าที่แสดงถึงความห่างเหิน

"คุยกันหน่อยสิครับ" เขาเอ่ยขึ้น

บทที่ 2

ผับปกติ

ไม่ได้พบหน้ากันเสียหลายปี ตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่เจอกันจบจนวันนี้ พวกเขาไม่ได้ติดต่อกันเลยสักครั้ง มันราวเดือนเสียจนเวียนอ้อผ่านแทบจะลืมไปแล้วว่ายังมีคนผู้นี้อยู่

ทว่าเธอก็ยังคงจำได้

ครั้งสุดท้ายที่ได้คุยกัน บรรยากาศไม่น่ารื่นรมย์สักเท่าไร

เธอไม่ได้คาดหวังให้เขาเข้ามาช่วยเหลือถามไถ่ในตอนที่เห็นเธอ มีสภาพเช่นนี้

ความคิดแวบแรกของวินอ้อผ่านก็คือเขาอาจจะจำคนผิด ทว่าก็มีอีกความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาคืออาจจะเป็นไปได้ว่าหลายปีมานี้ซังเหยียนค่อยๆ เติบโตเป็นผู้ใหญ่ กลายเป็นคนใจกว้าง ไม่ใส่ใจกับเรื่องราวในอดีตพวกนั้นแล้ว ไม่คิดเล็กคิดน้อยกับความบาดหมางครั้งเก่าก่อน เป็นเพียงแค่การสนทนา เมื่อได้พบเพื่อนเก่าอีกครั้ง

วินอ้อผ่านเลิกล้มความคิดเหล่านั้นแล้วยื่นเสื้อแจ็คเก็ตคืนเขา แววตาแฝงไปด้วยคำถามและความสงสัย

ซังเหยียนไม่ได้รับเสื้อแจ็คเก็ตคืนมา เขามองผ่านมือเธอไป จากนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"ผมคือเจ้าของผับแห่งนี้ครับ"

มือของวินอี้ผานชะงักค้างอยู่กลางอากาศ ปฏิกริยาของเธอออกจะเชื่องช้าอยู่บ้าง

วินาทีนั้นเธอยังไม่ค่อยเข้าใจ

ความหมายคือเขากำลังแนะนำตัวเอง? หรือจะโอ้อวดว่าตอนนี้เขามีหน้าที่การงานดีแค่ไหน ยังหนุ่มยังแน่นก็เป็นเพยหวงทะยานฟ้า* แล้วเป็นถึงเจ้าของผับ

ในสถานการณ์เช่นนี้เธอยังเบี่ยงเบนความสนใจ ใจลอยไปนึกถึงคำพูดของจางซือเฉียว

'เจ้าของผับนี้เรียกได้ว่าเป็นตัวท็อปแห่งถนนตัวแล้วเลยละ'

วินอี้ผานอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองใบหน้าชายหนุ่มเสียหลายที

ผมเขาดกดำ ดวงตาเป็นประกายดำขลับ คิ้วคมเข้มได้สัดส่วน ภายได้แสงไฟสลัวแบบนี้ยิ่งทำให้เขาดูเย็นชา

ความใจร้อนดื้อรั้นในอดีตจางลงไปบ้างแล้ว หน้าตาอ่อนเยาว์แปรเปลี่ยนเป็นมีอำนาจเฉียบขาด ร่างผอมสูงดูแข็งแรงบึกบึน เสื้อสีดำก็ไม่อาจบดบังความหยิ่งยโส ไม่แคร์ใคร เอาแต่ใจ และยึดตัวเองเป็นจุดศูนย์กลางลงได้

หากจะบอกว่าเขาเป็นตัวท็อป...ก็ดูสมคำเล่าลือจริงๆ

ซังเหยียนโพล่งออกมาอีกซั่ๆ เพื่อตีสติของเธอกลับมา

"ผมแซ่ซังครับ"

"..."

เขาบอกว่าเขาแซ่ซัง? ดังนั้นก็หมายความว่าเขาจำฉันไม่ได้ เขากำลังแนะนำตัวเองอยู่สินะ

พอวินอี้ผานเข้าใจถึงสถานการณ์จึงเอ่ยอย่างสงบ "คุณมีอะไรหรือเปล่าคะ"

"ผมต้องขออภัยจริงๆ ครับ เพราะความผิดพลาดของพวกเขาเรารบกวน

* เพยหวงคือชื่อของเทพอาซา ซึ่ง 'เพยหวงทะยานฟ้า' หมายถึงได้เลื่อนตำแหน่งอย่างรวดเร็ว

และสร้างความไม่สะดวกสบายให้กับคุณ" ซังเหยียนกล่าว "หากคุณต้องการอะไร บอกผมได้เลยนะครับ อีกอย่างทางร้านเราจะไม่คิดค่าเครื่องดื่มทั้งหมดของคุณในคืนนี้ หวังว่าคงจะไม่ส่งผลกระทบต่ออารมณ์ดีๆ ของคุณนะครับ"

ชายหนุ่มกล่าวว่า 'คุณ' ในทุกประโยค ทว่าเวินอีฝานกลับไม่รู้สึกรู้ว่าเขากำลังให้เกียรติเธอเลยสักนิด

น้ำเสียงของเขายังคงเหมือนในอดีตที่ผ่านมา พุดจาก็คล้ายพุดอย่างขอไปที่ ฟังดูเกียจคร้าน เย็นยะเยือก และน่าตื๊อ

เวินอีฝานส่ายหน้า เอ่ยอย่างสุภาพ "ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันไม่เป็นไร"

พอได้ยินที่เธอพูด คิ้วของซังเหยียนก็คลายลงคล้ายจะถอนใจโล่งอก เขาคงคิดว่าเธอเจรง่าย น้ำเสียงจึงอ่อนโยนขึ้นมาบ้าง เอ่ยพรางพยักหน้า

"ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อนนะครับ" พุดจบเขาก็ถอนสายตากลับก่อนจะก้าวเท้าจากไป

เสื้อแจ็กเก็ตของเขายังอยู่ในมือเวินอีฝาน เธอจึงเรียกเขาทันที "ซัง..."

ซังเหยียนหันหน้ามาโดยพลัน

ขณะสบตากับเขา จู่ๆ เธอก็นึกได้ว่าตอนนี้พวกเธอเป็นแค่คนแปลกหน้า คำว่า 'เหยียน' จึงติดอยู่ที่ลำคอ

พอสมองเบลอเวินอีฝานก็ไม่ว่าควรเรียกเขาว่าอะไรดี

บรรยากาศเงียบงันจนน่าอึดอัด ในขณะที่เธอร้อนใจไม่ว่าจะอย่างไรตีความว่างเปล่านั้นก็ถูกแทนที่ด้วยคำพูดที่เธอเพิ่งนึกขึ้นได้ขณะใจลอยเมื่อครู่ สองคำผุดขึ้นมาในความคิด เธอจ้องหน้าเขา เอ่ยต่ออย่างเชื่องช้าไปหนึ่งจังหวะ

"...ตัวที่อบ"

"..."

ดวงตาทั้งสองคู่สอดประสานกัน

โลกได้เงียบงันลงอีกครั้ง

ท่ามกลางฉากที่เกือบจะหยุดนิ่งไม่ไหวติง เวินอีฝานคล้ายกับเห็น
หว่างคิ้วของเขาขยับเล็กน้อยจนเกือบจะไม่สังเกตเห็น

"..."

หิมะ? เมื่อครู่ฉันพูดอะไรออกไปนะ

ซังตัวที่อป

ซัง ตัว ที่อป

อ้อ ซัง...

อ้ากๆๆๆๆๆ!

ซังตัวที่อปๆๆๆ!!!

"..."

เวินอีฝานหยุดหายใจไปทันที เธอเกือบรักษาสีหน้าเอาไว้ไม่อยู่
ไม่กล้ามองหน้าของซังเหยียนอีกเลย ได้แต่เหม่ปากแล้วย่นเสื่อแจ็กเก็ต
คืนเขาอีกครั้ง

"เสื้อของคุณคะ"

วิธีแก้ปัญหาคือที่ดีที่สุดคือทำเหมือนกับที่เธอเคยทำมาในอดีต ซึ่งก็ไม่มีอะไร
ไม่เหมาะสม ทำเหมือนว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

เธอคิดจะปล่อยเพลงประกอบฉากผ่านไป แต่ซังเหยียนไม่ได้ให้โอกาสนี้
กับเธอ

เขาหันหน้ามา พูดซ้ำอย่างช้าๆ "ซัง...ตัว...ที่อป?"

เวินอีฝานแสวงทำเป็นไม่เข้าใจ "อะไรนะคะ"

บรรยากาศเงียบงันไปชั่วครู่

ซังเหยียนจ้องมาที่เธอ เขารู้สึกแปลกใจอยู่บ้าง ไม่นานก็ดูเหมือนเขา
จะเข้าใจอะไรบางอย่าง จึงส่งเสียง "หิมะ" โดยลากเสียงให้ยาวและสูงขึ้น
ยั้มมุปากเล็กน้อย ท่าทางราวกับ 'เป็นอย่างนี้เอง'

"ขอโทษครับ ที่นี้เป็นฉับปกตินะครับ"

"..."

ความหมายจากคำพูดของเขาก็คือ 'ผมรู้ว่าผมหล่อมาก แต่ผมไม่เคยคิดที่จะให้บริการเป็นโฮสต์ ขอให้คุณระวังคำพูดด้วยครับ'

เวินอี่ฝานอยากจะทำอะไรบางอย่าง แต่เธอก็ไม่รู้จะชี้แจงอย่างไรเหมือนกัน เธอแอบถอนใจ ชี้แจงจะไปต่อปากต่อคำกับเขา อย่างไรเสียวันหนึ่งก็จะต้องไม่ได้พบกันอีก เธอจึงตัดสินใจทบทวนข้อดีให้รู้แล้วรื้อออกไป เอ่ยคล้อยตามเขาอย่างนึกเสียดาย

"นั่นหรือคะ น่าเสียดายจัง"

"..."

ซังเหยียนหันหน้าเงื่อนไปทันที

ทว่าก็ดูเหมือนเธอจะคิดไปเอง

เวินอี่ฝานกะพริบตาทีหนึ่ง พอเห็นสีหน้าเขายังคงไร้ซึ่งคลื่นอารมณ์ราบเรียบเหมือนกับบ่อน้ำโบราณ เธอก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร ยิ้มตอบอย่างมีมารยาทก่อนจะพูดขึ้นอีกครั้ง

"นี่เสื้อของคุณคะ"

แต่ซังเหยียนก็ยังไม่มีการรับคืนไป

สิบกว่าวินาทีต่อมาเวินอี่ฝานสังเกตเห็นว่าเขากำลังขมปากของเธออย่างแปลกใจ สายตาเขาแสดงออกอย่างตรงไปตรงมาคล้ายกับกำลังคิดอะไรอยู่

สายตาเขาหยุดนิ่งอยู่อย่างนี้...

"การได้สวมเสื้อของผม" ซังเหยียนชะงักเล็กน้อย จู่ๆ ก็เผยยิ้มบางๆ "ก็น่าดีใจออกไม่ใช่หรือครับ"

"..." เวินอี่ฝานอึ้งไป

"ถึงผมจะไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร แต่ดูเหมือนว่าตัวผมเองจะดังยิ่งกว่าผ้าซิ่นอีก?" เขาเลิกคิ้วอย่างไม่น่าทึ่งร้อนใจ ในคำพูดแสดงถึงความเข้าใจอยู่หลายส่วน รวากับกำลังหาทางลงให้เธอ "คุณเอากลับไปเป็นของที่ระลึกแล้วกันนะครับ"

"..."

"เขาพูดอย่างนั้นจริงๆ เธอเธอ" จงซื้อเฉียวถามเพื่อยืนยันอีกครั้ง พลันระเบิดเสียงหัวเราะก๊ากออกมา "โคตรเจ๋ง ทำไมเขาไม่พูดจริงๆ เลย ว่าให้เธอเอากลับไปแขวนที่ข้างฝา"

เวินอี่ฝานเอ่ยซ้ำๆ "เขาก็หมายความว่าประมาณนั้นแหละ"

จงซื้อเฉียวกลั้นหัวเราะ ปลอบใจเพื่อนสองสามประโยคพอเป็นพิธี

"อย่าไปใส่ใจเลย เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นบ่อยไป ชังเหยียนก็รู้แล้วว่านี่เธอมาที่นี่เพื่อมองเขาแน่"

"เธอลืมเป้าหมายที่เราสองคนมาที่นี่ไปแล้วเหรอ"

"หืม?"

"พวกเราไม่ใช่มาเพื่อ 'เหล' หรือ เหรอ" เวินอี่ฝานเอ่ย "คำว่า 'มอง' จะเหมาะกับคนอย่างเขาได้ยังไงล่ะ"

"..."

จงซื้อเฉียวเริ่มหัวเราะฮ่าๆ อีกครั้ง

เวินอี่ฝานก็หัวเราะตามไปด้วย "พอได้แล้ว เธอควบคุมตัวเองหน่อยสิ รอให้เขาไปก่อนแล้วค่อยมาขำก๊าก เขายังนั่งอยู่ตรงนั้นนะ"

ในเวลานี้มีลูกค่านั่งบนเก้าอี้สูงด้านหน้าเคาน์เตอร์บาร์จนเต็มแล้ว ชังเหยียนนั่งอยู่ริมสุด เขากะดกแก้วใสๆ ตี๋มไปอีกหนึ่งอย่างไม่มีริบร้อน หน้าตาดูสงบผ่อนคลาย คล้ายคุณชายใหญ่จากตระกูลเศรษฐีผู้รักอิสระ

พอจงซื้อเฉียวเห็นสภาพการณ์แบบนี้ก็เก็บอาการได้ในที่สุด

บังเอิญบริกรที่ทำเล้าหกลใส่เวินอี่ฝานเดินมาถึงพอดี

บริกรคนนี้เป็นผู้ชาย ดูเหมือนอายุน้อย ใบหน้ามีเบ้าแหว่ง เขาก็อัดไวโนมือ เสิร์ฟเหล้าด้วยท่วงท่าระมัดระวัง จากนั้นก็คืนเงินที่เวินอี่ฝานจ่ายไปเมื่อครู่นี้แบบรวมมากับใบเสร็จ

"นี่คือเหล้าของคุณครับ"

เวินอีฝานมองไปที่เงิน "นี่คือ..."

บริกรชายจึงรีบอธิบายโดยไม่รอให้เธอถามจบ สีหน้าเขาตึงเครียดเล็กน้อย

"ต้องขอภัยด้วยครับ เมื่อครู่นี้เป็นความผิดของผมเอง เจ้าของร้านสั่งมาว่าโต๊ะนี้ไม่เก็บเงินครับ"

เวินอีฝานจึงเพิ่งนึกถึงคำพูดของซังเหยียน ทันใดนั้นเธอก็ปฏิเสธโดยอัตโนมัติ

"ไม่เป็นไร ไม่ต้องหรอก เอาเงินกลับไปเถอะจ้ะ"

บริกรชายส่ายหน้า "นอกจากเรื่องนี้แล้ว ถ้าคุณยังต้องการอะไรอีก เรียกผมได้ตลอดเวลาเลยนะครับ"

ท่าทางของเขาดูดีแต่แว่นแฉะ เวินอีฝานหยิบเสื้อแจ็คเก็ตที่วางอยู่ด้านข้าง

"เมื่อสักตอนที่ฉันไปเข้าห้องน้ำ เก็บเสื้อแจ็คเก็ตตัวนี้ได้ตรงทางเดิน อาจจะเป็นของลูกค้าคนไหนที่ไม่ระวังทำหล่นไว้ล่ะจ้ะ"

บริกรชายรีบรับมา "โอเค ขอขอบคุณครับ"

พอเขาเดินจากไป จงซือเฉียวก็ขยับตามาทางเธอ "นี่มันเรื่องอะไรกัน"

เวินอีฝานจึงอธิบายสั้นๆ

จงซือเฉียวทำตาโต "เขาพูดมาถึงขนาดนี้แล้ว ทำไมเธอยังต้องจ่ายไปอีกล่ะ"

"คนเปิดร้าน ทำธุรกิจ มันไม่ถนัดนะ" เวินอีฝานจิบเหล้าอีกหนึ่ง "ไม่ต้องไปเอาเงินหลายร้อยหยวนคืนด้วยเรื่องเล็กน้อยแค่นี้หรอก"

"ทำไมเธอยังเป็นห่วงลูกเศรษฐีอยู่ล่ะ ห่วงว่าเขาจะลำบากที่มาเปิดร้านของตัวเอง เรื่องที่คุณชายคนนั้นรวกก็ไม่ใช่เพิ่งเกิดขึ้นวันสองวันนะ" จงซือเฉียวเอ่ยถาม "แต่ว่าเขาจำเธอไม่ได้จริงๆ เหรอ"

เวินอีฝานคาดเดาอย่างมีเหตุผล "น่าจะจำไม่ได้มั้ง"

"จำไม่ได้?" จงซือเฉียวรู้สึกว่าการอ้างไร้สาระสันดีจึงโพล่งออกมา "นี่เธอ

ไม่รู้เลยหรือว่าตัวเองหน้าตาเป็นยังไง แล้วยังมีคำว่า 'ผาน'* อยู่ในชื่อ เธอคิดจริงๆ หรือว่าตัวเองหน้าตาธรรมดาอะ"

"..." เวนอี่ผานเกือบจะสลัก เธอพูดไม่ออก กลับรู้สึกนึกช้า "ฟังจากน้ำเสียงเธอ ฉันยังนึกว่าเธอต่ำฉันอยู่นะ"

แต่จะโทษจขื่อเฉียวที่รู้สึกว่าการพูดนี้ฟังดูไม่มีเหตุผลเอาซะเลยไม่ได้ เพราะเวนอี่ผานสวยสะดุดตามาก ซึ่งไม่เข้ากันกับนิสัยเรียบร้อยของเธอเลย ลักนิต หน้าตาเธอสวยพราวเสน่ห์ สวยถึงขั้นแฝงความยั่วยวนเอาไว้ ดวงตาที่คล้ายจิ้งจอกคู่นั้นเหมือนจะกระซอกวิญญูณคนออกมาได้ หางตาวัดขึ้นเล็กน้อย ทุกท่วงท่าล้วนมีเสน่ห์ดึงดูดใจ

เธอน้อยอยู่ในผ้าที่มีดสลัวอย่างนี้ก็เหมือนกับเปล่งแสงอร่าออกมา

จขื่อเฉียวรู้สึกมาตลอดว่าเวนอี่ผานสามารถโด่งดังรวยล้นฟ้าได้ด้วยหน้าตาแบบนี้ แต่ใครจะไปคิดว่าท้ายที่สุดเธอกลับมากำอาชีพนักข่าวที่แสนลำบากลำบาก

"แล้วตอนนี้หน้าตาเธอก็ไม่ได้ต่างไปจากตอน ม.ปลาย เลย ก็แค่ผมสั้นกว่าตอนนั้น..." จขื่อเฉียวเหลือบมองการเคลื่อนไหวของทางฝั่งนั้น แล้วก็เปลี่ยนคำพูดในทันที "ก็ได้ อาจจะเป็นไปได้"

"..."

"รูปร่างหน้าตาอย่างเขา หลายปีมานี้คงมีสาว ๆ เข้ามาบ้วนเปียนไม่น้อย ไม่น่าจะมีหลายคนที่มีรูปร่างหน้าตาประมาณเดียวกับเธอ"

พอเวนอี่ผานได้ฟังก็ทำคางพลางมองไปทางซังเหยียน

คราวนี้มีหญิงสาวคนหนึ่งเข้าไปทักทายเขาจากด้านข้าง

หญิงสาวคนนั้นดูท่าจะไม่กลัวหนาวเอาซะเลย เธอสวมกระโปรงสั้นรัดรูป เผยให้เห็นขาที่เรียวยาวขาวเนียน เธอยื่นพิงเคอร์เตอร์บาร์ เอียงคอกไปชนแกวกับเขา ยิ้มโปรยเสน่ห์อย่างเจ้าเล่ห์ ส่วนโค้งเว้าของรูปร่างก็ถูกแต่งแต้มด้วยท่วงท่าที่เข้ายวนอย่างเห็นได้ชัด

* ผาน มาจากคำว่าเฟยผาน (非凡) ซึ่งแปลว่าล้ำเลิศ เหนือชั้น

ซึ่งเขียนซ่อนตาขึ้นมองหญิงสาวคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม
ด้วยบรรยากาศแบบนี้ทำให้ยิ่งเพิ่มความรู้สึกของการจิบเข้าไปหลายส่วน
หัวข้อสนทนานี้ช่างสั้นเหลือเกิน เดี่ยวเดียวจจจจจก็เปลี่ยนไปพูด
เรื่องอื่น

เสียงของจจจจจถึงความสนใจของวินอีฟานกลับมา เธอเบนสายตากลับโดยพลัน แล้วสนทนากับเพื่อนต่อ

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่

เมื่อนักร้องสาวร้องเพลงสุดท้ายจบ วินอีฟานก็สังเกตว่าได้เวลาแล้ว
จึงถามขึ้น

"เกือบสี่ทุ่มแล้วนะ พวกเรากลับกันเถอะ"

จจจจจ "โอเคจ้า"

ทั้งสองคนลุกขึ้นเดินออกไปด้านนอกผับ

จจจจจจับแขนของวินอีฟานไว้ ตามองมือถือพลางพูด "เซียงหล่าง
เพิ่งบอกฉันว่าเขาจะกลับจีนเดือนหน้า ครั้งหน้าพวกเราออกมาเที่ยวกับเขา
แล้วกันนะ ไปผับที่ไต้หวันได้ดีกว่า ที่นี่ไม่ค่อยน่าสนใจเท่าไร"

วินอีฟานรับคำทันที "ดีจ้ะ"

ก่อนจะออกจากร้านเธอยังมองไปทางเคาน์เตอร์บาร์แวบหนึ่ง

ซึ่งเขียนยังนั่งอยู่ที่เดิม หญิงสาวที่อยู่ข้างเขาเหมือนว่าจะเปลี่ยนคนแล้ว
หน้าตาเขายังคงไร้อารมณ์ เหมือนกับว่าเขาไม่สนใจอะไรทั้งนั้น

การได้พบกับเธอโดยบังเอิญก็เหมือนกับที่เขาแสดงออกมา เป็นแค่
การพบกับคนแปลกหน้าที่ไม่เคยเจอกันมาก่อนก็เท่านั้น

วินอีฟานพลันใจลอย

เธอนึกย้อนไปถึงครั้งสุดท้ายที่ได้พบเขา ก่อนที่พวกเธอจะตัดขาดการ
ติดต่อกัน

ในคำคืนหนึ่งที่แสนเงียบเหงาไร้ซึ่งดวงจันทร์ เมฆหมอกปกคลุม
เมืองเล็กๆ ฝนตกพรำๆ ไม่ขาดสาย ภายในซอยแคบๆ ที่มีไฟส่องสว่างอยู่

เพียงดวงเดียว แผลงเม่าบินชนกันไปมาอย่างอาจหาญ

ปลายผมของหนุ่มน้อยเปียกปอน หยดน้ำเกาะอยู่ที่ขนตา ผิวขาว
เกลี้ยงเกลา แสงเจิดจ้าในดวงตากลับถูกทำให้ดับมอดลง

ทุกสิ่งทุกอย่างคล้ายกับภาพลวงตา

เธอลืมไปแล้วว่าตอนนั้นตัวเธอเองรู้สึกอย่างไร

เธอจำได้เพียงว่า...

ซึ่งเหยียนเรียกเธอด้วยเสียงแหบแห้ง 'เวินอีฝาน' จากนั้นก็หลุบตาลง
กลางหัวเราะเยาะตัวเอง 'ฉันก็ไม่ได้แยะขนาดนั้นปะ'

แล้วเธอก็จำได้ว่าในเวลานั้นเขาสูญเสียความหยิ่งทะนง มองตนเอง
ราวกับเป็นสิ่งสกปรกโสโครกที่ใครๆ ก็อยากจะหลีกหนีไปให้ไกล

'วางใจเถอะ' เขายิ้ม 'ฉันจะไม่มาทรมานเธออีก'

ตั้งแต่ที่ท่าเหล่าหกรดลูกค้า อวี๊จู้ก็ไม่สบายใจมาตลอด จะทำอะไร
ก็ระแวงไปหมด กลัวว่าจะทำผิดพลาดอีก ซึ่งจะเป็นการยั่วโทษของเจ้าของร้าน
ที่เพิ่งดับมอดลงไปให้ปะทุขึ้นมาอีกได้

หลังจากรอให้ลูกค้าโต๊ะนั้นจากไป เขาก็เดินเข้าไปเก็บโต๊ะ

ในระหว่างที่อวี๊จู้เก็บแก้วเหล้า พอเขาหยิบแผ่นไม้ที่หนีบใบเสร็จขึ้นมา
ก็พบว่าข้างใต้มันทับเบงกีสแดงไม่กี่ใบอยู่

เขาชะงักไปทันที ทั้งยังสังเกตเห็นสร้อยข้อมือตกอยู่ใต้เก้าอี้ด้วย

อวี๊จู้เก็บมันขึ้นมาแล้วเดินกลับไปเคาน์เตอร์บาร์ด้วยสีหน้าหนักใจ
เขาตัดสินใจเข้าไปด้านใน เอ่ยกับบาร์เทนเดอร์ผมทองว่า "พี่เสี่ยวเหอ ลูกค้า
โต๊ะ K11 ทำตกไว้ครับ"

เหอหมิงป๋อรีบไปแล้วเงยหน้าเอ่ยว่า "จริงสิ เลือตัวนั้นที่นายเพิ่งหยิบมา
ฉันดูแล้วทำไม่มันเหมือนกับของพี่เหยียนเลยละ"

"หา?! ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ลูกค้าบอกว่าเก็บได้ตรงทางเดินแถว
ห้องน้ำครับ" เมื่ออวี๊จู้นึกถึงเรื่องเงินก็เกาหัวแกรกๆ "พี่ พี่เหยียนเพิ่ง

สั่งว่าไม่ให้เก็บเงินโต๊ะนี้ แต่ว่าเงินที่เอาไปคืนลูกค้าโต๊ะ K11 ลูกค้ากลับไม่ได้เอาไป ผมควรจะบอกพี่เหียนมัยครับ"

เหอหมิงป้อเหลือบมองอีกฝ่าย "ก็ไปยอมรับผิดซะ"

"..." อวีจ้าวพลันสับสน รู้สึกว่าตัวเองจะต้องอธิบายอะไรสักหน่อย "พี่ไม่ใช่ว่าผมจะมุบมิบเงินนะ ลูกค้าโต๊ะ K11 ไม่เอาไปเอง ผมอุตส่าห์บอกเธอตั้งหลายรอบแล้ว"

เหอหมิงป้อหยิบถุงพลาสติกใสมาใส่สร้อยข้อมือพลางเอ่ยยิ้มๆ "พี่เหียนไม่ใช่คนที่ไม่มีเหตุผลขนาดนั้นนะ"

"..." ก็จริง

แม้ว่าอวีจ้าวจะคิดแบบนี้เช่นกัน แต่ขณะกำลังขึ้นไปหาซึ่งเหียนก็ยังอดลังเลไม่ได้

ซึ่งเหียนนั่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์บาร์ทั้งคืน ไม่รู้ว่าจะขึ้นไปชั้นสองตั้งแต่เมื่อไหร่ ตอนนี้อีกฝ่ายนั่งอยู่ด้านในสุดของโซฟายาว หน้าตายังคงเฉยเมย ไม่รู้ว่าซึ่งเหียนได้ยินคำสารภาพของเขาหรือเปล่า

ซึ่งเหียนไม่พูดไม่จาอะไร หมุนแก้วใส่มือเล่นไปตามใจ

บรรยากาศคล้ายจะกดตัน

อวีจ้วยังคงตั้งหน้าตั้งตาพูดต่อไปเพื่อผ่อนคลายสถานการณ์ "นี่อาจจะไม่ใช่เงินค่าเหล้า เมื่อกี้ผมได้ยินลูกค้าสองคนนี่พูดว่า..." พอพูดมาถึงจุดนี้จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่าการพูดต่อจากนี้ฟังดูแปลกซอบกล จึงพิมพ์ขึ้นมาว่า "แต่บริเวณโดยรอบเสียงดังมาก ผมได้ยินไม่ค่อยชัดเท่าไร ผมจึงไม่ค่อยแน่ใจ...เธอพูด...พูดว่า..."

พออวีจ้าวสบตาเข้ากับดวงตาเย็นชาของซึ่งเหียน เขาก็ดูจะလာดขึ้นมาพูดจារบรีนขึ้นมาทันใด "ผมได้ยินเพื่อนของลูกค้าท่านนี้ถามเธอว่าที่มาผับนี้เพื่อที่จะมามองพี่เหียนไม่ใช่เหรอ เธอตอบว่าไม่ใช่"

ซึ่งเหียนกลอกตาเล็กน้อย

"จากนั้นเธอก็พูดว่ามาเพื่อเหล้า..."

ซังเหยียนนึ่งไป พุดอะไรไม่ออก "..."

อวีจั่วยังคงเล่าต่อ "เพราะฉะนั้นนี่ก็อาจจะเป็นเงินที่พวกเธอจ่าย
เพื่อมาเหล่ฟี่..."

"..."

บทที่ 3

ยังไม่ถอดใจ?

เวลานี้อากาศด้านนอกหนาวกว่าตอนมา

เสื้อกันหนาวที่สามารถให้ความอบอุ่นได้ในตอนนี้กลับเปียกโชกไปซะแล้ว เวนี่ฝานจึงโยนมันเข้ากระเป๋ా เมื่อเธอเดินมาถึงหน้าประตูบ้าน เวนี่ฝานก็รู้สึกว่่านี้น้ำแทบจะไม่ใช้ร่างกายเธออยู่แล้ว เธอเปิดประตูออกแล้วก็มองไปยังห้องผั่งตรงข้ามแวบหนึ่งโดยอัตโนมัติ

ในเวลานี้ชายหนุ่มที่อยู่ห้องตรงข้ามน่าจะยังไม่กลับมา

โดยส่วนใหญ่แล้วช่วงที่สองดีสามจะเป็นเวลาที่เธอนอนหลับสนิท เขาจะเดินผ่านห้องเธอแล้วเคาะประตูสองทีโดยมีเจตนาร้ายแอบแฝง เคาะด้วยแรงอันหนักหน่วงคล้ายเสียงฟ้าผ่าในยามค่ำคืน จากนั้นก็จะเดินกลับไปยังห้องตนเองโดยไม่ได้ทำอะไรทั้งสิ้น

เป็นการยั่วโมโหคนอื่น แต่จนแล้วจนรอดเธอก็ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้สักที

เวนี่ฝานแจ้งเจ้าของบ้านถึงเหตุการณ์นี้ไปแล้วหลายครั้ง แต่ก็ดูเหมือนจะไม่เป็นผลแต่อย่างใด

หลังจากลือกประตูเวนี่ฝานก็ต้มน้ำร้อนกาหนึ่งแล้วถือโอกาสส่งข้อความผ่านวีแชตไปให้จางซือเฉียว

เวินอีฝาน : ฉันถึงบ้านแล้วนะ

บ้านของจงซือเฉียวอยู่ไกลจากจัตุรัสซังอัน ตอนนี้เธอยังอยู่ในรถไฟใต้ดิน

จงซือเฉียว : เร็วขนาดนี้? ฉันยังเหลืออีกตั้งหลายสถานี

จงซือเฉียว : เอ๊ะ

จงซือเฉียว : เมื่อกี้พอฉันโดนลมพัด ก็เลยนึกย้อนไปถึงท่าทางของซังเหยียนในคืนนี้

จงซือเฉียว : เธอว่าซังเหยียนเขากลับเธอหนาวหรือเปล่า ถึงได้โยนเสื้อคลุมมาให้เธอนะ? แล้วเขาก็กังพูดอย่างรู้สึกไม่ดีด้วย เลยอึ้งเหตุผลอย่างนั้นไป

เวินอีฝานหยิบเสื้อผ้าที่จะเปลี่ยนออกมาจากตู้เสื้อผ้า พอเหลือบเห็นประโยชน์ เธอก็หยุดชะงักไปทันที

เวินอีฝาน : พูดจาให้มันน่าเชื่อถือหน่อยนะ

จงซือเฉียวงุนงงขึ้นมาทันที

จงซือเฉียว : ที่ฉันพูดมันไม่น่าเชื่อถือตรงไหน!!

เวินอีฝาน : เขามาเพื่อแก้ปัญหาต่างหากล่ะ

เวินอีฝาน : ฉันเดาว่าเขาคงกลัวฉันหนาวจนป่วย แล้วจะมาขอค่าหมอมจากเขาล่ะมั้ง

จงซือเฉียว : ?

จงซื้อเนยวุ้นอั้ง

จงซื้อเนยว : จันทาก็แค่วานคนอื่นให้เอาเสื้อคลุมมาให้เธอก็สิ้นเรื่อง
แล้วนี่

เวินอี่ฝาน : อากาศหนาวแบบนี้ มันไม่ง่ายหรอกนะ

จงซื้อเนยว : ?

จงซื้อเนยวหลับตุ่มไม่ออก เวินอี่ฝานจึงเตือนสติเพื่อน

เวินอี่ฝาน : เขาอาจจะหายืมเสื้อหนาวจากคนอื่นให้ไม่ได้

จงซื้อเนยวอั้งไป

จังหวะนั้นมือถือก็สิ้นเตือนว่าแบตเตอรี่อ่อน เวินอี่ฝานจึงวางมือถือ
ลงบนโต๊ะเพื่อชาร์จแบตเตอรี่ แล้วเข้าห้องน้ำไป เธอค่อยๆ ชะล้างเครื่องสำอาง
บนใบหน้าออก ครั้นจ้องดวงหน้าตัวเองในกระจก จู่ๆ เธอก็ชะงักไป

เมื่อไม่นานมานี้ดวงตาที่คล้ายจะไม่คุ้นเคยคู่กันยังผุดขึ้นมาในความคิด
ของเธอ

เวินอี่ฝานหลุบตาลง โยนผ้าเช็ดเครื่องสำอางลงถังขยะกลางใจลอย
ไม่ต้องพูดถึงในเวลานี้ เมื่อก่อนตอนที่พวกเขาสนิทสนมกันที่สุด
เวินอี่ฝานก็ไม่ค่อยรู้จักซังเหยียนลักเท่าไร ดังนั้นเธอเลยแยกไม่ค่อยออก
ว่าเขาแสร้งทำเป็นจำเธอไม่ได้หรือว่าเขาจำเธอไม่ได้จริงๆ

คล้ายเกมโยนเหรียญทายหัวก้อย

ไร้ร่องรอยให้ตามหา ไร้หนทางที่จะคาดเดา ทำได้เพียงพึ่งพาโชคความ
จากความเห็นของเธอ ความเป็นไปได้ทั้งสองอย่างนี้...ล้วนเป็นไปได้
ทั้งนั้น

พอวินอีผ่านเป่าผมจนแห้ง เธอก็เปิดคอมพิวเตอร์พิมพ์ต้นฉบับข่าวตามความเคยชินสักพัก จนกระทั่งเริ่มวงเธอจึงขึ้นเตียงแล้วหยิบมือถือมาจากบนโต๊ะ

หลังจากที่เธอเข้าห้องน้ำไปได้ไม่นาน จงซือเฉียวก็ส่งมาอีกหลายข้อความ

จงซือเฉียว : อะไรก็เป็นไปได้ทั้งนั้นแหละ ถึงเขาจะจำเธอไม่ได้ อย่างน้อยพวกเราก็ได้เพื่อผันให้ตัวเองกระชุ่มกระชวยขึ้นมาบ้าง

จงซือเฉียว : ฉันอยากรู้จริงๆ ว่าตอนที่เธอเจอกับซังเหยียน เธอรู้สึกยังไงบ้างอะ

ตามมาด้วยรูปไอคอนซุชิบินินทา

วินอีผ่านครุ่นคิดสักครู่

วินอีผ่าน : เขาก็หล่อจริงๆ อะนะ

จงซือเฉียว : ...

จงซือเฉียว : แค่นี้เองหรอ

วินอีผ่าน : อย่างอื่นฉันยังคิดไม่ออกอะ ถ้าคิดได้แล้วค่อยบอกเธอนะ

วินอีผ่าน : ฉันนอนก่อนล่ะ วงงจ้ง

ถ้าพูดจากใจจริงแล้ว จะว่าเธอไม่รู้สึกละเลยนั้นก็คงโกหก แต่เธอคิดว่าไม่มีอะไรที่น่าพูดถึง ถ้าจะพูดขึ้นมาก็คงต้องลากมาเป็นโขยง สู้เอาเวลามานอนเพิ่มอีกหน่อยจะดีกว่า

วินอีผ่านวางมือถือไว้ด้านข้างแล้วเริ่มดำดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทรา แต่เธอก็หลับไม่สนิทอย่างเคย

เธออยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่ตลอด ถูกก่อกวนด้วยความฝันที่มีแสงสีมากมายพิลึกกึกกือ เธอรู้สึกว่าวินาที่ต่อมากำลังจะหลุดพ้นอยู่แล้ว

ในขณะที่เธอหลับสนิท ทันใดนั้นก็ต้องสะดุ้งตื่นเพราะไอ้จิ้งจางห้องมา
ตบประตูหน้าต่างหนึ่ง

หญิงสาวเลิกผ้าห่มที่คลุมโปงอยู่ ไฟโตะส่วพุ่งพล่านไปทั่วตัว

เวินอี่ฝานเป็นคนใจเย็นอย่างที่ยู่กันดี ไม่ว่าจะประสบกับเรื่องอะไร
เธอก็จะแก้ไขด้วยความสงบนิ่ง น้อยครั้งมากที่หน้าตาเธอจะแสดงอารมณ์
พลุ่งพล่านออกมา

ทว่าคนเราก็อต้องการช่องทางที่จะระบายอารมณ์ออกมาบ้าง

ดังนั้นเธอจึงลุกขึ้นจากเตียงด้วยความกระพืดกระพือดอย่างที่สุด

คนที่ถูกปลุกให้สะดุ้งตื่นก็จะขาดสติเป็นธรรมดา

ยังไม่ต้องพูดถึงสถานการณ์อย่างเธอ ในเมื่อวินาทีต่อไปเธอก็จะ
หลับสนิทอยู่แล้ว

เวินอี่ฝานลองสงบจิตสงบใจตัวเองลง เธอหวังเพียงว่าคนที่อยู่ด้านนอก
จะทำเหมือนปกติ แค่ว่าเคาะไม้ก่ที่ที่แล้วก็รีบจากไป

ใครจะไปคิดว่าครั้งนี้เขากลับเหมือนโดนผีเข้าสิง เสียงเคาะประตู
ยังดังไม่หยุด ปากก็ยังเรอออกมาด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์

"ยังไม่ตื่นอีกหรือ พี่สาวคนสวย ช่วยผมหน่อยสิ ห้องผมก็ร้อนน้ำเสีย...
ผมขอมาอาบน้ำที่ห้องพี่หน่อยสิ..."

เวินอี่ฝานหลับตาลง ลุกขึ้นไปควานหาล้องถ่ายรูปมา เธอโฟกัส
ตำแหน่งให้ถ่ายไปทางประตู จากนั้นก็หยิบมือถือ โทรไปที่ 110 แจ้งความ
โดยเล่าถึงเหตุการณ์และแจ้งที่อยู่อย่างชัดเจน

โดนก่อวณไปมาอยู่แบบนี้ ความม่งวงงุ่นที่หลงเหลืออยู่ก็หายไป
เป็นปกติทั้ง

หญิงสาวที่พักอาศัยอยู่คนเดียว นอกห้องมีผู้ชายเมาเหล้ามาคอย
ก่อวณในเวลากลางดึก เวินอี่ฝานคิดว่าตัวเองควรจะรู้สึกหวาดกลัว
ในสถานการณ์แบบนี้ ทว่าในเวลาอันเธอกลับรู้สึกโมโหและเหนื่อยล้า ไม่มีกำลัง
ที่จะไปรู้สึกเป็นอย่างอื่นได้

เพราะไม่ได้รับการตอบสนองสักที ก่อนที่ตำรวจจะมาถึงชายหนุ่ม คนนั้นก็กลับห้องของเขาไป

เวินอีฟ่านนำคลิปที่อัดไว้ให้ตำรวจดู อีกทั้งเธอยังต้องการไปยัง สถานีตำรวจเพื่อแก้ปัญหาหนี้ให้เด็ดขาด ในเมื่อเรื่องนี้สร้างความวุ่นวาย ไปจนถึงขั้นแจ้งตำรวจ เธอก็ไม่คิดที่จะจบด้วยดี เธอเตรียมจะย้ายออก หลังจากเรื่องนี้เสร็จสิ้น

ในคลิปประตูกดปิดจนสิ้นอยู่ตลอด มีเสียงผู้ชายจ้วเจียแทรกมาเป็นระยะ ดูแล้วก็น่าหวาดกลัวเหมือนกัน

ตำรวจจึงไปเคาะประตูห้องฝั่งตรงข้าม

ผ่านไปสักครู่ชายหนุ่มคนนั้นก็เปิดประตูออกมา เอ่ยอย่างรำคาญ "ใครอะ!"

ด้วยสภาพอากาศที่ร้อนเช่นนี้ เขาจึงสวมเพียงกางเกงขาสั้นรัดรูป เผยให้เห็นรอยสักรูปเสือที่น่าเกรงขามบนแขน เขามีรูปร่างบึกบึน กล้ามเนื้อ ฟูออกมาเป็นลูกๆ คล้ายกำแพง

"พวกเราได้รับแจ้งความ" ตำรวจเอ่ย "แจ้งว่าคุณไปก่อกวนเพื่อน ห้องตรงข้ามในเวลากลางคืน"

"ก่อกวนอะไร" ผู้ชายคนนั้นเจิบไปหลายวินาที แสร้งทำเป็นจ้วเจีย น้ำเสียงไม่ได้กระแทกกระทั้นเหมือนเมื่อครู่ "คุณตำรวจครับ ผมเพิ่งกินเหล้า กลับมา ผมเมาแล้วอาจจะเคาะผิดห้องมั้งครับ เป็นเพียงการเข้าใจผิด นะครับ"

ตำรวจบนหน้าจริงจัง "คนที่มาแจ้งความยังมีคลิปเป็นหลักฐานด้วย คุณเคาะผิดห้อง แล้วยังตะโกนว่าจะไปอาบนํ้าห้องเขา อย่ามาพูดจาไร้สาระ แถวนั้นนะ เร็วเข้า ไปสถานีตำรวจกับพวกเรา"

ชายหนุ่มคนนั้นยังอธิบายอีกยืดยาว แต่พอเห็นว่าแก้ต่างอะไรไม่ได้แล้ว ก็รีบหยุดลงแต่โดยดี

เขาเงยหน้า จ้องเวินอีฟ่านที่ยืนอยู่ด้านหลังตำรวจด้วยแววตาลึกล้ำ

เวินอีฝานทอดอก ยืนฟังขอบประตู มองกลับไปที่เขาอย่างไรอารมณ์
ดวงตาเธอแฝงไปด้วยความเย็นยะเยือก ไม่ได้หวาดกลัวสักนิด กลับดู
เหมือนเธอกำลังจ้องอะไรที่สกปรก

พอไปถึงสถานีตำรวจ

ชายหนุ่มยังคงปากแข็ง บอกแต่ว่าตัวเองเมาเลยพูดจาไม่รู้เรื่อง ส่วน
เวินอีฝานยืนอยู่อีกฝั่ง เล่าถึงสถานการณ์ในช่วงนั้นอย่างละเอียด ทว่าเรื่องนี้
ไม่ได้สร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินของเธอ จะว่าไปก็แค่ก่อความรำคาญใจ
ของเธอ ส่งผลให้เธอตื่นตระหนกตกใจง่ายก็เท่านั้น

สุดท้ายเรื่องก็จบลงด้วยการที่ชายหนุ่มคนนั้นถูกปรับไม่กี่ร้อยหยวน
และถูกกักตัวในห้องขังห้าวัน

ก่อนจะออกจากสถานีตำรวจ ตำรวจอาวุโสคนหนึ่งได้เอ่ยเตือนเธอ
ด้วยความหวังดีว่าอย่าไปอยู่บ้านเช่าร่วมกับคนอื่นเลย ไม่เพียงแต่จะมีปัญหา
ในด้านนี้เท่านั้น ยังมีอันตรายต่างๆ แฝงอยู่ด้วย

ก่อนหน้านี้มีเหตุการณ์หนึ่งที่คนเช่าห้องร่วมกันแล้วใช้ไฟมากเกินไป
เป็นเหตุให้เกิดไฟไหม้ ที่ว่าการเมืองหนานอู่ก็เริ่มให้ความสำคัญกับเรื่องนี้
รอให้นโยบายได้รับการอนุมัติก็จะเริ่มจัดการต่อไป

เวินอีฝานพยักหน้าแล้วกล่าวขอบคุณ

ด้านนอกท้องฟ้าสว่างแล้ว เธอจึงตัดสินใจตรงไปยังสถานีโทรทัศน์เลย

หลังจากที่เวินอีฝานกลับมายังเมืองหนานอู่ เธอก็ส่งประวัติผ่าน
ทางบริษัทจัดงานไปยังรายการ 'บอกข่าวเล่าต่อ' ของสถานีโทรทัศน์
หนานอู่ ทางช่องตู่ซือ

รายการ 'บอกข่าวเล่าต่อ' เป็นรายการหนึ่งของทางสถานีโทรทัศน์
ที่รายงานข่าวเกี่ยวกับเรื่องปากท้องของประชาชน วัตถุประสงค์หลักคือ
'ใส่ใจชีวิตประชาชน ส่งต่อเสียงของพวกเขา'

เวินอีฝานคิดว่าเหตุการณ์ที่เธอประสบมาก็ต้องการการดูแลเอาใจใส่

เช่นกัน เธอคิดเพื่อไปว่าจะนำเรื่องนี้เสนอขึ้นไปเป็นหัวข้อดีไหมพลง
เดินเข้าออฟฟิศ

ด้านในเปิดไฟสว่างแล้ว แต่ยังไม่เห็นใคร

เธอจึงเดินไปซังกาแฟที่ห้องแพนทรี ตอนนี้เธอไม่มีอารมณ์จะทำอะไรเลย
จริงๆ แม้แต่ข้าวเช้ายังกินไม่ลง แต่เธอก็นอนไม่หลับ จึงสไลด์ดูแอพฯ
ที่เกี่ยวกับข่าวแล้วเริ่มพิมพ์ต้นฉบับข่าว

เวินอีฝานใช้ชีวิตอย่างเชื่องชืดไม่มีชีวิตชีวาทั้งวัน

ตอนที่เด็กฝึกงานชื่อฟู่จ้วงซึ่งเพิ่งมาใหม่ออกไปสัมภาษณ์กับเธอ
สีหน้าเขาดูเลเลเหมือนอยากจะทำอะไรบางอย่างอยู่ตลอด ทำายที่สุดก็
อดกลั้นไว้ไม่อยู่ จึงโผล่ถามขึ้นมา

"พี่อีฝาน ผมทำอะไรผิดหรือเปล่าครับ"

เวินอีฝานถึงได้รู้สึกตัวว่าตนเองหงุดหงิดมาเกือบทั้งวันจากการ
นอนไม่พอ

เวินอีฝานอดทนอดกลั้นจนกระทั่งส่งต้นฉบับข่าวขึ้นไป นี่เป็นครั้งแรก
ที่เธอไม่ขอทำโอที เลิกงานรีบก็เก็บของแล้วออกจากออฟฟิศเลย

ในตอนกลางคืนอุณหภูมิลดต่ำ ลมหนาวคล้ายกับดาบน้ำแข็งอันคมกริบ
พัดผ่านใบหูของเธอไป

เดินไปไม่กี่ก้าว เวินอีฝานก็ได้รับข้อความจากจงซือเฉียว

จงซือเฉียว : เวินอีฝาน ฉันจะตายอยู่แล้ว

"..." เวินอีฝานงุนงง

เวินอีฝาน : ?

จงซือเฉียว : ฉันทาย! จะ! ตาย! จริงๆ! นะ!

จงซือเฉียว : สร้อยข้อมือของฉันหาย!

จงซือเฉียว : เทพบุตรของฉันให้มา! ฉันเพิ่งใส่ไปได้ไม่กี่ครั้งเอง ฮือๆๆๆ!

เวินอีฝาน : หาไม่เจอเหรอ

จงซือเฉียว : ซ้าย TAT

จงซือเฉียว : เข้านี้ตอนฉันอยู่ที่บริษัทถึงเพิ่งรู้ว่ามันหายไป ฉัน
ยังนึกว่าอยู่ที่บ้าน แต่พอกลับถึงบ้านก็หาไม่เจออะ

จงซือเฉียว : แต่ฉันคิดว่ามันคงหล่นอยู่ที่ฝั่บของซังเหยียนนั่นแหละ

จงซือเฉียว : พอเธอเลิกงานแล้วช่วยไปถามให้ฉันหน่อยสิ ถ้าฉัน
ต้องถ่อจากที่นี่ไปซังอัน มันไกลมากอะ

เวินอีฝาน : ได้จ้ะ

เวินอีฝาน : เธอก็อยาเพิ่งร้อนใจไปนะ

สมองเวินอีฝานคล้ายขึ้นสนิม เธอครุ่นคิดเรื่องทิศทางอย่างเชื่องช้า
จากนั้นถึงค่อยก้าวเท้าไปในทิศทางใหม่ โชคดีที่ถนนตัวลั่วอยู่ไม่ไกลจากที่นี่
เดินไปแค่เจ็ดแปดนาทีก็ถึง

พอเธอเดินลึกเข้าไปอีกก็เห็นฝั่บ 'จยาบัน' ทันที

เธอเดินเข้าไปด้านใน

บนเวทีรูปทรงกลมมีวงดนตรีรีโอก สไตล์เพลงต่างไปจากเมื่อคืน
เสียงดนตรีหนักหน่วงจนทำให้คนหูชา แสงไฟภายในฝั่บมืดสลัว บรรยากาศ
ดูหรรษา แสงจากโคมไฟหลากสีส่องวูบไหวไปมาอย่างรวดเร็ว

เวินอีฝานเดินไปยังหน้าเคาน์เตอร์บาร์

ภายในเคาน์เตอร์บาร์ยังคงเป็นบาร์เทนเดอร์ผมทองเหมือนครั้งที่แล้ว

เวินอีฝานเรียกเขา "สวัสดีค่ะ"

บาร์เทนเดอร์ยิ้มให้เธอพลางกล่าว "สวัสดียามเย็นครับคุณผู้หญิง
อยากดื่มอะไรครับ"

เวินอีฝานส่ายหน้า พุดถึงจุดประสงค์ของการมาในทันที "เมื่อวานที่
ฉันมากับเพื่อน ทำสร้อยข้อมือตกไว้ ไม่รู้ว่าพวกคุณเห็นหรือเปล่าคะ"

พอได้ยินคำพูดนี้บาร์เทนเดอร์ก็ดูเหมือนจะจำเธอได้ พยักหน้าทันที
"มีครับ คุณรอสักครู่นะครับ"

"โอเคค่ะ รบกวนด้วย"

เวินอีฝานยืนรอลูกที่เดิม

เธอเห็นบาร์เทนเดอร์ตั้งลิ้นชักออกมา ความหาด้านใน จากนั้นก็
ดึงออกมาอีกลิ้นชักหนึ่งแล้วก็ค้นหาอีก จู่ๆ เขาก็หยุดชะงัก เงยหน้าพลง
ก้มมือเรียกใครบางคน "อวีจ้าว"

บริกรชายที่ถูกเรียกว่า 'อวีจ้าว' ก็เดินมา "พี่เสี่ยวเหอ มีอะไรหอรครับ"

เวินอีฝานมองไป เพียงปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นบริกรชายที่ทำเหล้าหกร
รดใส่เธอ

บาร์เทนเดอร์ผมทองเอ่ยอย่างอึดอัดใจ "สวัสดีมือที่นายเก็บได้
เมื่อวาน ฉันเก็บไว้ที่นี่ไม่ใช่หอร ทำไมถึงหาไม่เจอละ"

"หืม? สวัสดีมือเส้นนั้น..." อวีจ้าวก็สับสน แต่จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ "อ้อ
จริงสิ ตอนที่พี่เหยียนลงมายีบเสือกก็ยีบสวัสดีมือเส้นนั้นไปด้วยนะครับ"

"..."

เวินอีฝานนึกว่าตัวเองฟังผิด เธอชะงักไปทันที ก่อนจะอดโพล่งออกมา
ไม่ได้ "อะไรนะ"

อวีจ้าวพูดซ้ำในทันที "พี่เหยียนเอาไปแล้วครับ"

"..."

ครั้งนี้เวินอีฝานได้ยินอย่างชัดเจน เธอแทบไม่อยากจะเชื่อ

เจ้าของผับใหญ่โตขนาดนี้ ไม่คิดเลยว่าจะกล้าเอาทรัพย์สินที่ลูกค้า
ทำตกหล่นไว้ไปครอบครองอย่างหน้าด้านๆ

เห็นชัดว่าบาร์เทนเดอร์ไม่รู้เรื่องนี้ เขาได้แต่แสดงสีหน้าประหลาดใจ
"พี่เหยียนจะเอาไปได้ยังไง ฉันเขาไปไหนแล้วละ เมื่อก็ยังไม่ใช่หอร"

อวีจ้าวทำหน้าที่ "ผมไม่รู้ครับ"

บรรยากาศเงียบงันไปชั่วครู่

บาร์เทนเดอร์ผมทองมองกลับไป Weiner อย่างอึดอัดใจเล็กน้อย "ต้องขอภัยด้วยครับ ปกติบอสจะเป็นคนจัดการเรื่องของหาย ไม่งั้น คุณทั้งเบอร์ติดต่อไว้ก่อน หรือไม่ก็รอสักครู่ เดี๋ยวผมจะติดต่อบอสให้ครับ"

Weiner ไม่อยากอยู่ที่นั่นนานเกินไป เธอคิดว่าถ้าพรุ่งนี้ค่อยมาเอา ก็มีค่าเท่ากัน "ไม่เป็นไร ฉันทั้งเบอร์ไว้แล้วกัน"

"โอเคครับ" บาร์เทนเดอร์หยิบนามบัตรจากด้านข้างยื่นให้เธอ "คุณเขียนไว้บนนี้แล้วกันครับ"

Weiner ก้มหน้าลงเขียนตัวเลขแถวหนึ่งบนนั้นแล้วยื่นให้เขา "รบกวนคุณช่วยหาอีกครั้งด้วย ถ้าหาเจอแล้วโทรมาเบอร์นี้ได้เลย..."

เธอยังพูดไม่ทันจบ จู่ๆ ก็มีคนทางด้านหลังหยิบนามบัตรไป

Weiner หันหน้าไปทันที แล้วก็เห็นชั่งเหียนยืนอยู่ข้างหลัง เขายืนอยู่ใกล้มาก เหมือนว่าจะกุมขังเธอไว้ ชายหนุ่มมีรูปร่างสูงและหล่อเหลา ตอนนั้นเขาหันหน้าไปทางด้านข้าง ปรายตามองนามบัตรถึงสองครั้ง จากนั้นก็สบเข้ากับสายตาเธอ

ฉากโคมไฟแดงสุราเขียว* เสียงดนตรีที่ตั้งอีกที่ก็ครึกโครมจนหูอื้อ บวกกับกลิ่นหอมจากยาสูบและไม้จันทน์ผสมปนเปกันไป

หน้าตาชายหนุ่มแฝงไว้ด้วยความเย็นชา ทว่าตอนนี้กลับมีท่าทางเอื้อระเหยลอยชายเล็กน้อย

ดวงตาที่คุ้นเคยระคนแปลกหน้า คล้ายว่าเขาจะจำเธอได้ แต่ทันใดนั้นมุมปากเขาก็ผ่อนคลายลง คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

"ยังไม่ถอดใจอีกหรือครับ"

Weiner ทะลึ่งไป ไม่เข้าใจคำพูดของเขา

ชั่งเหียนโยนนามบัตรกลับไปตรงหน้าเธอ ค่อยๆ ยึดตัวตรงแล้วก้าวถอยห่างไปเล็กน้อย

"คุณตั้งใจมาทั้งเบอร์ไว้?"

* โคมไฟแดงสุราเขียว เป็นสำนวนที่ใช้บรรยายแสงสีของสถานบันเทิงยามค่ำคืน

บทที่ 4

คำที่ดูเป็นลูกผู้ชายที่สุด

น้ำเสียงเขาไม่เบาไม่ดัง แต่กลับเหมือนสายฟ้าฟาดลงมาบนพื้นดิน
ทันใดนั้นก็ชี้ทางสว่างให้แก่เวน่อีฟาน

เมื่อคืนตอนที่เธอมาที่นี่ เธอพูดอะไรกับเขาไปบ้าง

'ขอโทษครับ ที่นี้เป็นผับปกตินะครับ'

'น่าเสียดายจัง'

"..."

เวน่อีฟานเฝ้มปาก ความรู้สึกกระดากอายเข้าครอบงำเธออย่างมิดฟ้า
มัวดิน

โชคดีที่รอบด้านเสียงดังหนวกหู บาร์เทนเดอร์จึงไม่ได้ยินคำพูดของ
ซังเหยียน เพียงเอ่ยอย่างไม่สบายใจ

"พี่ ทำอะไรนะ" จากนั้นเขาก็ชี้ไปที่ลิ้นชัก พูดเสียงสูงขึ้น "พี่เห็น
สร้อยข้อมือที่วางอยู่ในนี้มั๊ยครับ"

พอซังเหยียนได้ยิน เขาก็เหลือบมองแวบหนึ่ง

บาร์เทนเดอร์อธิบายว่า "ลูกค้านี่มาดื่มที่ร้านเราเมื่อคืนแล้วทำ
สร้อยข้อมือหล่นไว้ ตอนนั้นอวีจ้าวเก็บได้ ผม..." พอพูดถึงตรงนี้เขาก็ชะงักไป
แล้วเปลี่ยนคำพูด "พี่เป็นคนเก็บไว้ไม่ใช่เหรอ"

ซังเหยียนนั่งบนเก้าอี้สูง ร้องอ้ออย่างขอไปที
"ฉันพี่เก็บไว้ที่ไหนครับ"

ซังเหยียนถอนสายตากลับมา สีหน้าไม่กังวลอะไร "ไม่เคยเห็นนะ"

"..." บาร์เทนเดอร์ผมทองสะอึกในทันใด เหมือนเขาจะพูดไม่ออก
เพราะท่าทางที่เอาแน่นอนอะไรไม่ได้ของซังเหยียน

ในขณะที่เดียวกันก็มีหญิงสาวสองคนมาสั่งเหล้าที่เคาน์เตอร์บาร์
คล้ายว่าได้พบคนช่วยชีวิต บาร์เทนเดอร์จึงโผล่ไปทางซังเหยียน
"บอสดูแลลูกค้าหน่อยนะครับ ผมไปทำงานก่อนละ" จากนั้นก็หันไปทักทาย
หญิงสาวสองคนนั้น

ไม่รู้ว้าวี่จ้าวออกไปจากที่เกิดเหตุตั้งแต่เมื่อไหร่

ในเวลานี้เหลือพวกเขาเพียงสองคน

ถึงแม้ว่าจะอยู่ในสถานที่ที่แออัดเสียงดังโวกเหวก แต่ก็ไม่ต่างอะไร
กับอยู่คนเดียวเมื่อบาร์เทนเดอร์พูดออกมาแบบนั้น คนหนึ่งยืน อีกคนหนึ่งนั่ง
เหมือนตัดขาดออกจากบรรยากาศโดยรอบ ชวนให้รู้สึกแปลกซอบกล

ซังเหยียนหยิบแก้วใสที่สะอาดแล้วเข้าไปเทเหล้าเองจนถึงครึ่งแก้ว

ครู่ต่อมาเขาก็ดันแก้วมาตรงหน้าเธอ

เวินอีฝานมองไปอย่างนึกไม่ถึง

ปอยผมอันดกดำปรกลงมาตรงหน้าผากชายหนุ่ม ขนดราวขนนกกา
ภายใต้ลำแสงเช่นนี้ใบหน้าเขาจึงดูสว่างครึ่งมืดครึ่ง มือของเขายังถือ
กระป๋องเบียร์ที่มีเบียร์อยู่ครึ่งหนึ่งพลาจเล็กคิ้วถาม

"จะให้ผมดูแลยังไงครับ"

คราวนี้เวินอีฝานมีความกล้าขึ้นมา รู้สึกคล้ายตัวเองมาเหล่ผู้ชายจริงๆ
เธอเสียบไปชั่วคราว ไม่ได้แตะเหล้าแก้วนั้น "ไม่ต้อง ขอบคุณค่ะ"

...จากที่เสียบเหงา

เวินอีฝานเดาว่าซังเหยียนอาจจะรู้สึกอึดอัดเพราะคำอธิบายของ
บาร์เทนเดอร์คนนั้น จึงไม่ได้พูดถึงเรื่องที่เธอทิ้งเบอร์ไว้อีก เธอตระหนัก

ว่านี่คืออาณาเขตของเขา เลยไ้หน้าเขา "ไม่เป็นฝ่ายรื้อฟื้นเรื่องเมื่อครู่ เธอกลับมาพูดเรื่องเดิม "เจ้าของผับเป็นคนจัดการเรื่องของหายที่นี่ เหนือคคะ"

ซังเหยียนยิ้มถาม "ใครบอกคุณครับ"

เวินอี่ผานชี้ไปทางบาร์เทนเดอร์

ซังเหยียนก็มองตามไป กระแทกกระป๋องกับเคาน์เตอร์บาร์ด้วยแรงที่ลดลง

"เหอหมิงป้อ"

เหอหมิงป้อเงยหน้าขึ้นทันที "เอ๊ะ! อะไรรับพี่"

ซังเหยียนเอ่ยเสียงไม่ดังไม่เบา "คนอย่างฉันมีเวลาว่างมากถึงขนาดต้องมายุ่งเรื่องของหายตั้งแต่เมื่อไหร่กัน"

"..." เห็นชัดว่าเหอหมิงป้ออึ้งๆ ไป บวกกับเขากำลังยุ่งอยู่ จึงพูดเพียงประโยคเดียว "พี่รอเดี๋ยว ผมขงเหล้าแก้วนี้ให้ลูกค้าก่อนนะครับ"

ท่าทางของซังเหยียนไม่สบอารมณ์เลยจริงๆ

เวินอี่ผานยิ้มปาก วางนามบัตรลงข้างแก้วเหล้า "จันฉันทั้งเบอร์ไว้ที่นี่ ถ้าพวกคุณหาเจอแล้วก็โทรบอกฉันได้เลย เดี่ยวฉันค่อยมาเอา ขอขอบคุณค่ะ"

ซังเหยียนไม่ได้เงยหน้าขึ้น เพียงแต่แค่นเสียงอึมอย่างขอไปที

เวินอี่ผานไม่รู้ว่ถ้าเขาปฏิบัติกับลูกค้าทุกคนแบบนี้ ผับแห่งนี้จะยังเปิดบริการต่อไปได้อย่างไร

เขาอาจจะทำแบบนี้แค่กับเธอคนเดียวก็เป็นได้

อาจเป็นเพราะเขาไม่พอใจในคำพูดของเธอ หรือไม่ก็เป็นเพราะยังฝังใจกับเรื่องราวในอดีต แสร้งทำเป็นจำเธอไม่ได้ แต่พอได้พบหน้าเธอก็ชักสั่นไหวใส่ท่าเดียว

เวินอี่ผานไปสถานีตำรวจตั้งแต่ตอนเช้ามีด ต่อมาก็ต้องวิ่งวนไปสัมภาษณ์ถึงสามที่ พอกลับไปยังสถานีโทรทัศน์ก็ติดต่อกับเจ้าของบ้าน แจ้งว่าจะคืนห้องก่อนล่วงหน้า อีกทั้งยังต้องครุ่นคิดถึงเรื่องที่อยู๋ใหม่ แล้ว

ยังต้องระวังชายหนุ่มข้างห้องจะมาเอาคืนอีก

เรื่องราวมากมายก่ายกองรอเธออยู่

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ท่าทางของซังเหยียนเพียงแค่นี้ก็ล้ำจะไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่อะไร

แต่ไม่รู้เพราะอะไร...

อาจเป็นเพราะความหงุดหงิดจากการนอนไม่พอที่ยังหลงเหลืออยู่ เธอจึงรู้สึกอึดอัดนิดหน่อย

เวินอีฝานเอ่ยเสริมอีกประโยคด้วยเสียงเบา "มันเป็นของสำคัญมาก รบกวนพวกคุณด้วยนะคะ"

ขณะที่เธอกำลังเตรียมจะจากไป ซังเหยียนก็เอ่ยรั้ง

"รอเดี๋ยวครับ"

เวินอีฝานชะงักฝีเท้าทันควัน

ลูกกระต๊อของซังเหยียนขยับขึ้นลงก่อนที่จะเขาจะตะโกนออกมาว่า "เหอหมิงป้อ นายมัวชักช้าอะไรเนี่ย!"

"หืม?" เหอหมิงป้องุนงง

"ของลูกค้าหล่นอยู่ตรงนี้" ซังเหยียนมองไปที่เขา พุดเน้นที่ละคำ "แล้วไม่หา?"

ซังเหยียนพูดออกไปแล้ว เหอหมิงป้อก็ความหาอย่างกระตือรือร้นอีกรอบ คราวนี้ค้นหาเจอในลิ้นชักด้านล่างอย่างน่าอัศจรรย์ เขาถอนใจโล่งอกแล้วยื่นให้เธอทันที

"ใช้เส้นนี้หรือเปล่าครับ"

เวินอีฝานรับมา "ใช่ค่ะ ขอบคุณมาก"

เหอหมิงป้อหันไปมองทางซังเหยียนแวบหนึ่งก่อนจะลुบท้ายทอย

"ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรครับ ทำให้คุณเสียเวลาไปมาก ทางเราต้องขอภัยจริงๆ ครับ"

ซังเหยียนตีมือเปียร์ต่อ ไม่พูดจาอะไรอีก

เวินอีฝานพยักหน้า กล่าวมาแล้วจากไป
 ด้านนอกอากาศทั้งหนาวและชื้น คนบนถนนก็ดูบางตา มองไปทั้งถนน
 พาให้รู้สึกหนาวเหน็บและว่างเปล่า

เวินอีฝานรู้สึกหนาวจนไม่อยากแตะมือถือ เธอรีบส่งข้อความเสียง
 ไปให้จงซือเฉียว

"สวัสดีขอมือหาเจอแล้วนะ"

หญิงสาวเอามือซุกลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อ สุดหายใจเข้า แล้วก็ใจลอย
 อย่างประหลาด

ความทรงจำค่อยๆ เติมเต็มอารมณ์ความรู้สึก

เพราะเมื่อครูเธอเพิ่งพบกับซังเหยียนที่หน้าซัง แต่ในขณะที่เดียวกันก็คุ้นเคย
 เธอนึกย้อนไปถึงฉากที่พวกเขาพบกันครั้งแรก...

วันนั้นเป็นวันเปิดเทอมชั้น ม.4 เวินอีฝานไปถึงโรงเรียนสาย

หลังจากมาถึงโรงเรียนเธอไม่มีแม้แต่เวลาที่จะกลับไปเก็บของที่หอบ
 เลยวานให้คุณลุงช่วยนำกระเป๋าสัมภาระไปฝากคุณน้าที่คุมหอไว้ หลังจากนั้น
 ก็รีบวิ่งแจ้นไปที่ห้องเรียนชั้น ม.4 ที่ตึก A เธอยังต้องเดินขึ้นไปถึงชั้นสี่

เวินอีฝานเดินผ่านโถงทางเดินเพื่อจะเข้าไปด้านใน ขณะก้าวผ่าน
 เครื่องกีดน้ำของโรงเรียน นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอได้พบกับซังเหยียน

หนุ่มน้อยรูปร่างผอมสูงราวนกกระสากำลังยืนอยู่ เขาสวมเครื่องแบบ
 สีน้ำเงินขาวของโรงเรียน กระเป๋านักเรียนแขวนอยู่ที่แขนอย่างสบายๆ
 หน้าตาหล่อเหลาระคนเย่อหยิ่ง สีหน้าราบเรียบ มองดูแล้วไม่น่าเข้าใกล้เท่าไร
 ซึ่งต่างจากท่าทางของเธอโดยสิ้นเชิง

เหมือนกับเขาจะไม่รู้ว่าระฆังดังแล้ว ซังเหยียนรอน้ำอยู่ตรงนั้น
 ดูท่าทางไม่รีบร้อนแต่อย่างใด

เวินอีฝานกำลังจะรีบวิ่งไปที่ห้องเรียน เธอรู้แค่ในห้องเรียนของตัวเอง
 อยู่บนชั้นสี่ แต่ไม่รู้ว่าอยู่ตรงจุดไหน

เธอไม่อยากเสียเวลาอยู่แบบนี้จึงซังกัฟี่เท้าลง คิดจะถามทาง
'โทษทีนะ'

ซังเหยียนปิดก๊อก เสียงน้ำไหลหยุดลงตามไปด้วย เขาค่อยๆ หมุน
ปิดฝาขวดก่อนจะหันหน้ามามองเธอ

เขามองมาแค่แวบเดียวก็เบนสายตากลับไป ไม่มีที่ท่าว่าจะสนใจเธอเลย
ครั้งนั้นเวินอีฝานยังไม่รู้จักเขา รู้สึกแต่เพียงว่านักเรียนคนนี้ไม่กลัว
การเข้าเรียนสายเลย กล้ามาเตะท่ากตน้ำในเวลาเรียนอย่างนี้ เอ้อระเหย
และไม่มีควมหวาดกลัวอย่างนักเรียนใหม่สักนิด กลับยิ่งดูเหมือนจอมยุทธ์
ผู้เจนโลกที่ท่องเที่ยวทะยานมานานปี

ดังนั้นเธอจึงล้งเล่อยู่หลายวินาที เปลี่ยนคำเรียกเป็น '...รุ่นพี่?'

ซังเหยียนเลิกคิ้ว มองมาที่เธออีกครั้ง

'ขอลาหน่อย' เวินอีฝานเอ่ย 'รุ่นพี่รู้มั๊ยว่า ม.สี่ ห้องสิบเจ็ดอยู่ตรงไหน'

ครั้งนี้ซังเหยียนไม่ได้แสดงท่าทีไม่แยแสอีกต่อไป เขาเชิดคางขึ้น
เอ่ยอย่างใจดี 'เดินตรงไปแล้วเลี้ยวขวา'

เวินอีฝานพยักหน้า รอให้อีกฝ่ายพูดต่อ แต่ซังเหยียนไม่พูดอะไรอีก
และเวินอีฝานก็ไม่ได้ยินคำสั่งท้ายอย่างเช่น 'ก็ถึงแล้ว'

เด็กสาวเกรงว่าเขาจะพูดไม่จบ เนื่องจากเธอเป็นคนรอบคอบจึงต้อง
ถามอีก 'จากนั้นล่ะ'

'จากนั้น?' ซังเหยียนก้าวเท้าเดินไปข้างหน้า น้ำเสียงเอ้อระเหยและ
น่าตื้นที่สุด 'จากนั้นก็มองป้ายห้องเอาเองสิ หรือจะต้องให้รุ่นพี่ไปอ่าน
ให้ฟังทีละห้องเหรอ...' เขาเน้นเสียงคำสุดท้าย ออกเสียงอย่างชัดเจน
'รุ่น-น้อง'

'...'

เวินอีฝานเอ่ยขอบคุณอย่างอารมณ์ดี

เธอเดินไปตามทางที่เขาบอก พอเลี้ยวขวาก็เห็นป้ายชั้น ม.4 ห้องสิบห้า
พอเดินลึกเข้าไปอีกหน่อย ห้องที่อยู่ด้านในสุดก็คือห้องสิบเจ็ด เวินอีฝาน

เร่งฝีเท้า พอไปถึงหน้าห้องก็ตะโกนด้วยเสียงไม่ดังมาก

'หนูมาแล้วคะ'

คุณครูประจำชั้นที่พุดอยู่หน้าห้องมองมาทางเธอพลางถามว่า 'เธอคือ ซังเหยียนเหรอจ๊ะ'

เวินอีฝานส่ายหน้า 'คุณครูคะ หนูชื่อเวินอีฝานคะ'

'อ้อ อีฝานนี่เอง' คุณครูประจำชั้นมองไปที่ใบรายชื่อ รู้สึกแปลกใจ อยู่บ้าง 'ในรายชื่อเหลือแค่เธอและซังเหยียนที่ยังมาไม่ถึง ครูดูแล้วนี่กว่า ชื่อนี้ น่าจะเป็นชื่อผู้หญิงมากกว่า เลยนึกว่าเป็นเธอนะจ๊ะ'

คุณครูประจำชั้นยังไม่ทันอนุญาตให้เธอเข้ามาในห้อง ด้านหลังเวินอีฝาน ก็มีเสียงผู้ชายโผล่ออกมา

'ผมมาแล้วครับ'

เวินอีฝานหันไปมองตามเสียงโดยอัตโนมัติ

เธอก็ได้เห็น 'รุ่นพี่' ที่เพิ่งบอกทางให้เธอมายืนอยู่ด้านหลัง ทั้งสองคน ยืนห่างกันเพียงสองก้าว พอเดินเข้ามาใกล้เธอก็สังเกตเห็นว่าเขาตัวสูงปรี๊ดเลย

ยืนห่างกันเพียงแค่นี้ก็ต้องเงยหน้ามองเขา

ท่าทางเขาดูเย็นชา เพิ่มความกดดันขึ้นอีกหลายส่วน ตัวเขาแฝงไปด้วย กลิ่นหอมจากไม้จันทน์อ่อนๆ ที่คล้ายมีคล้ายไม่มี

หน้าตาเขาดูเฉยเมย เย่อย่างไม่จริงใจ 'ขอโทษครับคุณครู ผมมาสายครับ'

'พวกเธอสองคนเข้ามาก่อนเถอะ ที่นั่งอยู่ตรงนั้นจ๊ะ' คุณครูประจำชั้น ชี้นั่งที่ยังว่างอยู่สองที่ แล้วก็ถือโอกาสถาม 'ทำไมถึงมาสายตั้งแต่วันแรกเลยล่ะ พวกเธอสองคนมาด้วยกันหรอ'

ตำแหน่งที่คุณครูประจำชั้นชี้เป็นแถวสุดท้ายที่อยู่ด้านในสุด

ตำแหน่งที่นั่งสองที่เรียงติดกัน

เวินอีฝานตอบคำถามไปตามจริง 'ไม่ได้มาด้วยกันคะ พอดีที่บ้านหนู

มีธุระอื่นในช่วงเช้า เลยมาส่งหนูเข้าไปหน่อย บวกกับที่หนูไม่ค่อยรู้จักทาง
ดังนั้นหนูจึงมาสายค่ะ'

'เป็นอย่างนี้เอง' คุณครูประจำชั้นพยักหน้าแล้วมองไปทางซังเหยียน
'แล้วเธอล่ะ'

'พ่อผมไม่รู้ว่าคุณขึ้น ม.สี่ แล้วอะครับ' ซังเหยียนเดินเข้าไปยังที่นั่ง
ที่อยู่ด้านนอก วางกระเป๋าลงบนโต๊ะ แล้วพูดอย่างเหนื่อยหน่าย 'ถึงได้
ส่งผมไปทางฝั่งโรงเรียนมัธยมต้นครับ'

'...'

บรรยากาศเงียบกริบทั้งห้อง แต่ในชั่วพริบตาก็ถูกปกคลุมด้วย
เสียงหัวเราะเฮฮา ห้องเรียนที่เงียบเชียบตุงครีกรื้อฟื้นขึ้นมาในทันใด

เวินอีฝานก็ค่อยๆ ยกมุมปากขึ้น

'จ้ะวันหลังตอนคุณพ่อส่งเธอมาโรงเรียนก็เตือนท่านหน่อยแล้วกัน'
คุณครูประจำชั้นเลยหัวเราะตามไปด้วย 'พอได้แล้ว พวกเธอสองคนนั่งลงเถอะ'

ซังเหยียนพยักหน้าพลางรับคำ เลื่อนเก้าอี้ออกมา ขณะที่เขากำลังจะ
นั่งลงจู่ๆ ก็สังเกตเห็นเวินอีฝานที่ยืนอยู่ไม่ไกล

เขาชะงักไปทันที 'เธอจะนั่งด้านนอกหรือด้านใน'

ทั้งสองคนสบตากัน

เวินอีฝานรีบหุบยิ้มโดยพลัน เอ่ยอย่างลั้งเล 'ด้านในแล้วกัน'

พื้นที่ในห้องเรียนไม่กว้างนัก โต๊ะเรียนแบ่งออกเป็นสี่กลุ่ม ทุกกลุ่ม
จะประกอบด้วยเจ็ดแถวในแนวตั้งและสองแถวในแนวนอน แถวหลังสุด
ไม่เหลือพื้นที่สักเท่าไร เก้าอี้จึงเบียดกับผนัง ถ้าจะเข้าไปด้านในต้องให้
คนที่อยู่ด้านนอกลุกขึ้นก่อน

ซังเหยียนไม่ได้พูดอะไรอีก ลูกเดินออกมาด้านนอกก้าวหนึ่งเพื่อ
หลีกเลี่ยงให้เธอ

คุณครูประจำชั้นที่ยืนบนแท่นก็เริ่มบรรยาย 'ครูขอแนะนำตัวเอง
อีกรอบแล้วกัน ครูจะเป็นคุณครูประจำชั้นของพวกเธอไปหนึ่งปี และเป็น

ครูสอนวิชาเคมีด้วยจ๊ะ' เธอพูดไปพลางเคาะที่กระดานดำ 'นี่คือชื่อของครู' บนกระดานดำมีตัวอักษรสามตัวเขียนอย่างสละสลวยว่า 'จางเหวินหง' รวมถึงเบอร์โทรศัพท์เรียงกันอยู่แถวหนึ่ง

เวินอู่ผ่านหยิบกระดากับปากกาออกมาจากกระเป๋านักเรียน จดเอาไว้ อย่างจริงจัง

ผ่านไปสักครู่จู่ๆ นักเรียนชายที่นั่งอยู่ด้านหน้าก็เอนตัวมาทางด้านหลัง ข้อศอกวางอยู่บนโต๊ะของซังเหยียน ดูเหมือนว่าพวกเขาจะรู้จักกัน เขาหันหน้ามาเล็กน้อย พูดด้วยสีหน้าทะเล้น

'แม่นางซัง ชื่อของนายเหมือนชื่อผู้หญิงจริงๆ นะ'

'...'

เวินอู่ผ่านอึ้งไปเล็กน้อย

ทันใดนั้นก็นึกถึงคำพูดของคุณครูตอนที่เธอเพิ่งมาถึงห้องเรียน

'ในรายชื่อเหลือแค่เธอและซังเหยียนที่ยังมาไม่ถึง ครูดูแล้วนึกว่าชื่อนี้ น่าจะเป็นชื่อผู้หญิงมากกว่า' พอได้ยินเวินอู่ผ่านก็เบนความสนใจไปยังตัวของซังเหยียน

เขามีรูปร่างผอมสูง แต่ต้องมานั่งในตำแหน่งที่เล็กและแคบ ขายาวเหยียดของเขายัดเข้าไต่โต๊ะไม่ได้ เหมือนโดนมัดแขนมัดขาไว้ ขาข้างหนึ่งก็เลยต่องวางไต่ด้านนอก เขาหลุบตาลงต่ำ ทำให้รู้สึกเหมือนว่าเขายังไม่ตื่นเต็มที่และไม่ค่อยอยากมาเรียนเท่าไร

ซังเหยียนมองหน้านักเรียนชายคนนั้นซึ่งๆ หน้าอย่างไร้อารมณ์

'ฉันไม่ได้เป็นคนพูดนะ เมื่อที่คุณครูเป็นคนพูด แต่พอครูพูดแบบนี้ ฉันลองมาคิดดูอีกทีก็ทำให้ฉันเคลิบเคลิ้มจริงๆ อะแหละ' นักเรียนชายพยายามกลั่นยิม 'ถ้านายเป็นผู้หญิง ฉันต้องจีบนายแน่'

ซังเหยียนกวาดตามองอีกฝ่ายทั้งบนและล่าง จากนั้นก็เอ่ยอย่างเนิบๆ 'ซูเฮ้ออัน นายไม่สำเหนียกตัวเองบ้างเหรอ'

ซูเฮ้ออันถาม 'อะไร'

'ถ้าฉันเป็นผู้หญิง ฉันจะไปปิ้งคางคกซะ'

'...' ซูเฮ้ออันทำหน้าที่บุตบั้งโดยพลัน เจียบไปสามวินาที 'นายออกไปให้พ้นเลย!'

เวินอีฝานเบนความสนใจไปฟังพวกเขาสองคนคุยกัน เธอก็อยากจะขำก้ากอยู่บ้าง

น้ำเสียงแบบนี้ทำให้เธอนึกไปถึงเมื่อครูที่ซึ่งเหียนเรียกตัวเองว่ารุ่นพี่ แล้วเรียกเธอว่ารุ่นน้อง เธอจะรักไปชั่วครู่แล้วพึมพำในใจ หน้าไม่อายเลยจริงๆ

จู่ๆ จางเหวินหงก็ถูกคุณครูอีกท่านหนึ่งเรียกออกไป

เมื่อไม่มีคุณครูคอยคุม เสียงในห้องเรียนก็ค่อยๆ ดังจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ

'อีกอย่างชื่อฉันนะ...' ซังเหียนเว้นจังหวะไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเล่าต่อไปอีกว่า 'พอฉันถึงกับเปิดพจนานุกรมจงหว่า* เจ็ดวันเจ็ดคืนเลยนะแล้วยังเปิดประชุมในบ้านอีกหนึ่งร้อยแปดสิบครั้ง จากนั้นค่อยมาเลือกอีกตั้งหลายรอบ...'

เวินอีฝานนั่งเท้าคาง หัวสมองค่อยๆ ว่างเปล่า คอยฟังที่เขาพูดทีละคำทีละประโยค

เธอได้ยื่นเขาหยุดไปหลายวินาทีแล้วเล่าต่อจนจบ 'จึงเลือกคำที่ดูเป็นลูกผู้ชายที่สุด'

ฉากหลังที่โหวกโหวกโวยวายย่อมแฝงไปด้วยความรู้สึกปลอดภัย เวินอีฝานจ้องคำที่อยู่บนสมุดจดบันทึก เธอถอนใจเบาๆ วิเคราะห์ด้วยเสียงเบาจนแทบจะได้ยิน 'ผลสุดท้ายชื่อนายยังไม่ดูเป็นลูกผู้ชายเท่าชื่อฉันเลย...'

'...'

ซูเฮ้ออันหัวเราะ 'ฮ่า' ออกมาเสียงหนึ่งอย่างเยาะเย้ย 'มันทำไมนายไม่ชื่อซังเหยียนเหมินเออร์ (ลูกผู้ชาย) ไปเลยล่ะ'

อยู่ดีๆ เวินอีฝานก็ถูกจี้ต่อมฮา เธอจึงก้มหน้าแอบหัวเราะหึๆ แต่พอ

* พจนานุกรมจงหว่า โดยสำนักพิมพ์ Zhonghua Book Company ตีพิมพ์ครั้งที่หนึ่งในปี ค.ศ. 1915 เป็นพจนานุกรมที่รวบรวมตัวอักษรจีนไว้มากกว่า 48,000 ตัวอักษร

ผ่านไปสักพักใหญ่ๆ เธอก็สัมผัสได้ว่าซังเหยียนที่นั่งอยู่ข้างๆ ยังไม่ยอมตอบชู่เฮ้ออันสักที

เจียบเป็นเป้าสาก...

คราวนี้เจียบเสียจนเหมือนไม่มีใครอยู่

เธอหันไปมองซังเหยียนในทันใด

ถึงได้พบว่าซังเหยียนกำลังจ้องมาที่เธอ ไม่รู้เขาจ้องเธอมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ดวงตาฉายแวบแฝงความเย็นชาเล็กน้อย จุดแสงอาทิตย์เล็กๆ ที่ตกลงมาที่หางตาของเขาก็ไม่ได้แต่แถมให้ดูอ่อนโยนขึ้นสักส่วน

เขาไม่เก็บอาการเลย สายตานั้นแฝงไปด้วยการตรวจสอบและพิจารณาอยู่เล็กน้อย

เวินอีผ่านหัวใจเต้นตึกตักทีหนึ่ง

นี่มันเกิดอะไรขึ้น

'...'

เขาคงไม่ได้ยินที่ฉันพูดเมื่อสักครู่นี้...

ไม่หรอกน่า?

คงไม่ถึงขั้นนั้นมั้ง?

เธอยังไม่ทันได้ข้อสรุป ซังเหยียนก็ใช้ปลายนิ้วเคาะขอบโต๊ะ พุดไปตามใจ 'อ้อ จริงสิ ยังไม่ได้ถามชื่อเธอเลย'

เวินอีผ่านหยุดหายใจไปโดยพลัน กำปากกาไว้ในมือ

'เพื่อนใหม่' ซังเหยียนหันหน้ามา เอ่ยอย่างเหยียดหยามเล็กน้อย 'เธอชื่ออะไรอะ'

บทที่ 5

ส่งไปให้หลายคน

เวินอีฝานยังจำได้คล้ายคลึงคลา

หลังจากที่เธอบอกชื่อตัวเองไปแล้วก็เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ชังเหยียนลากเสียงคำว่า 'อ้อ' ชะสูง จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก

ตอนนี้พอนึกย้อนไปเธอก็ยังนึกภาพถึงกลไกความคิดของเขาในตอนนั้นได้ คงจะเริ่มด้วยทำนองว่า... 'ฉันอยากรู้จริงๆ ว่าชื่อเธอมันดูถูกผู้ชายสักแค่ไหนกัน' แล้วตามมาด้วย... 'เวินอีฝาน?' สุดท้าย... 'อ้อ ก็แค่ตัวเอง'

ท่าทางเขาอวดดีเหมือนกับว่าบนโลกนี้ไม่มีใครเทียบเขาได้ ซึ่งก็แทบจะไม่ได้ต่างไปจากตอนนี้เลย

ทว่าอาจเป็นเพราะอายุที่มากขึ้น เขาเลยไม่ยิ้มแย้มเหมือนตอนที่ยังเป็นหนุ่มน้อย หรืออาจเป็นเพียงเพราะว่าไม่ได้พบหน้ากันมาหลายปี ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนจึงกลายเป็นเหมือนคนแปลกหน้า เมื่อเทียบกับเมื่อก่อนความเย็นชาที่แทบจะครอบงำอารมณ์เขาทั้งหมด

เธอเดินมาถึงสถานีรถไฟใต้ดินพอดี

เวินอีฝานความหาบัตร์รถไฟใต้ดินในกระเป๋ากลางหยิบมือถือขึ้นมาดู พอเห็นข้อความของจงซือเฉียว เธอก็ตอบกลับไปไม่กี่ประโยค จากนั้นจู่ๆ ก็นึกได้ว่าในวีแชตของตัวเองคล้ายกับจะมีชื่อของชังเหยียนอยู่ด้วย

หลังจากจำนวนคนใช้วีแชตเพิ่มมากขึ้นเมื่อสองปีก่อน เวนอี่ฝานก็เลยลงทะเลเบียนใช้บ้าง ตอนนั้นเธอเลือกแอดรายชื่อเพื่อนโดยใช้แพรयरายชื่อผู้ติดต่อ ในมือถือของเธอยังเมมเบอร์ของซังเหยียนไว้ ดังนั้นจึงส่งคำขอเพิ่มเพื่อนไปให้เขาโดยอัตโนมัติ

ทางนั้นก็คงจะกดยอมรับในทันที

ตั้งแต่เพิ่มเพื่อนมาจนถึงตอนนี้ทั้งสองคนก็ยังไม่เคยคุยกันสักประโยค แต่เวนอี่ฝานคิดว่าตอนนี้ที่เขากดยอมรับเธอ เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคนนี่คือเธอ เพราะในตอนนั้นเธอเปลี่ยนเบอร์มือถือเป็นเบอร์ที่เมืองอี่เหอ

พอนึกมาถึงจุดนี้เวนอี่ฝานก็คลิกไปที่รายชื่อผู้ติดต่อ สไลด์ไปจนถึงตัวอักษร 'S' หาจนเจอชื่อซังเหยียนแล้วคลิกรูปไฟล์ของเขาเข้าไปดู เธอกวาดตามองโพสต์ที่ว่างเปล่าของเขาแล้วก็คลิกออกอย่างรวดเร็ว

ซังเหยียนไม่ได้โพสต์อะไรเลย

เขาคงจะบล็อกฉันไปแล้ว หรือไม่ก็ลบชื่อฉันออกไปนานแล้วมั้ง

หรือว่าคนที่ฉันเพิ่มเป็นเพื่อนคนนี่ที่จริงแล้วไม่ใช่ซังเหยียน

เขาคงจะเปลี่ยนเบอร์ไปตั้งนานแล้วละ

เวนอี่ฝานลังเลอยู่กับการคลิกปุ่มติลิตหลายวินาที แต่ก็ตัดสินใจไม่คลิกในที่สุด

ในเมื่อเธอเองก็ไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร อีกทั้งเธอก็ไม่ได้มีนิสัยชอบลบชื่อใครออก

ให้เขาอยู่ในนั้นต่อไปอย่างเงียบสงบดูเหมือนว่าไม่ได้เป็นปัญหาอะไร

พอเวนอี่ฝานกลับถึงห้อง เธอก็โทรหาเจ้าของบ้านก่อนเพื่อปรึกษาเรื่องที่จะเลิกเช่า

เจ้าของบ้านคนนี้น่ารักมาก เพราะได้ยื่นเธอเล่าถึงเหตุการณ์นี้อยู่หลายครั้งก็เห็นใจเธอที่เป็นผู้หญิงใช้ชีวิตอยู่ข้างนอกตามลำพัง จึงตอบตกลงโดยเร็ว บอกว่าหากเธออยากย้ายบ้านตอนนี้ก็จะคืนเงินมัดจำและค่าเช่า

ที่จ่ายล่วงหน้าให้

เวินอี่ฝานเอ่ยขอบคุณด้วยความซาบซึ้งใจ

เมื่อจัดการธุระเรื่องนี้เสร็จ เธอก็เปิดคอมพิวเตอร์ เริ่มท่องเว็บเข้าบ้าน

หลังจากกวาดตาดูไปได้รอบหนึ่งก็ยังหาห้องชุดที่เหมาะสมไม่ได้

เพราะการหาห้องชุดในเมืองหนานอู่เป็นเรื่องยากมาก

ทั่วทั้งเมืองหนานอู่ห้องที่มีเฟอร์นิเจอร์ครบพร้อม มีห้องนอนหนึ่งห้อง ห้องโถงหนึ่งห้อง อีกทั้งยังอยู่ใกล้ถนนชั่งอันหรือถนนจื่ออัน จากที่เวินอี่ฝานเก็บข้อมูลมา ค่าเช่าที่ถูกที่สุดก็ราคาสามถึงสี่พันหยวนต่อเดือน

ดูจากสภาพการเงินของเธอในตอนนี้นักับว่าลำบากอยู่มากจริงๆ

เวินอี่ฝานรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้าอยู่บ้าง ก็เลยส่งวีแชตไปบอกจงซือเฉียว

เวินอี่ฝาน : เฉียวเฉียว ฉันคิดจะย้ายบ้านละ

เวินอี่ฝาน : ช่วยฉันถามเพื่อนเธอหน่อยว่ายังมีห้องปล่อยเช่าที่เหมาะสมหรือเปล่า เธอค่อยถามเพื่อนตอนที่เธอว่างอะนะ

ผ่านไปเดี๋ยวเดียวจงซือเฉียวก็โทรศัพท์มาหา

เวินอี่ฝานรับสายในทันที

จงซือเฉียวแปลกใจ ถามเข้าเรื่องในทันใด "เกิดอะไรขึ้นอะ ทำไมอยู่ดีๆ จะย้ายละ ตอนนั้นเธอบอกว่าจะจ่ายค่าเช่าล่วงหน้าไปตั้งสามเดือนแล้วไม่ใช่หรือ"

"ก็ฉันถูกเพื่อนข้างห้องรบกวนนะสิ" เวินอี่ฝานพูดสั้นกระชับแต่ครอบคลุม เธอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้เพื่อนฟังอย่างสงบอีกรอบ "ฉันแจ้งตำรวจไปตอนเช้ามีตัววันนี้ เอาเรื่องเขาจนถึงขั้นไปถึงสถานีตำรวจ ตอนนี้เขาถูกกักตัวในห้องขังห้าวัน ฉันกลัวว่าหลังจากเขาออกมาจะมาเอาคืน ยังไงก็ย้ายเร็วหน่อยจะดีกว่า"

"..." จงซือเฉียวอิงไป ผ่านไปครู่ใหญ่จึงค่อยตอบสนอง "เธอไม่เป็นไรใช่ไหม ทำไมเธอไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังเลยละ"

"ฉันไม่เป็นไร ก่อนหน้านี้เขาไม่ได้ทำอะไรที่มันเกินเลย ก็แค่มาเคาะประตูห้อง ตอนไปถึงสถานีตำรวจก็ตีสามตีสี่แล้ว อีกอย่างก็มีตำรวจอยู่ด้วย ปลอดภัยมากจ้า ไม่ต้องให้เธออุตสาห์ต่อมาถึงที่นี่หรอก" เวนอี่ผานเอ่ย "มันไกลมาก แล้วยังกลางค้ำกลางคืนตึกตึกอีก"

"ขอโทษด้วยนะ" จงชื้อเฉียวรู้สึกผิดมาก "ก่อนหน้านี้ฉันคิดว่าห้องนี้ดีมาก ค่าเช่าก็ถูกและอยู่ใกล้สถานีโทรทัศน์ด้วย..."

"เธอจะมาขอโทษขอโพยอะไร ถ้าไม่มีเธอคอยหาที่อยู่ให้ ไม่นานว่าป่านนี้ฉันอาจต้องไปนอนข้างถนนแล้วละ" เวนอี่ผานเปลือย "แล้วฉันก็คิดว่าห้องนี้ดีมาก ถ้าไม่มีเพื่อนข้างห้องคนนี้ ฉันก็คงจะเช่าอยู่ยาวเหมือนกันอะนะ"

"เฮ้อ แล้วเธอก็จะทำยังไงต่อ ช่วงนี้จะมาอยู่บ้านฉันก่อนมัย"

"จะดีเหรอ ที่ใส่ใจเธอเพ่งตลอดลูกคนที่สองไม่ใช่หรือไง" เวนอี่ผานเอ่ย "ถ้าฉันไป กลัวว่าจะทำให้พวกเขาอึดอัด แล้วก็กลัวว่าจะรบกวนพวกเขาด้วย ฉันไม่เป็นไรจริงๆ ถ้าฉันหาห้องได้ก็จะย้ายเลยทันที"

ในบ้านของจงชื้อเฉียวมีสมาชิกครอบครัวอยู่หลายคน นอกจากพี่ชายที่แต่งงานแล้ว ยังมีน้องสาวอีกคนที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย พวกเขาอยู่ด้วยกันกับพ่อแม่ ปกติแล้วหลังจากเลิกงานจงชื้อเฉียวยังต้องช่วยดูแลน้องสาวและหลานชายด้วย

จงชื้อเฉียวจึงไม่พูดอะไรอีก เพราะตระหนักถึงสภาพภายในบ้านตนเองดี เธอถอนใจออกมาอีกครั้ง

"ไม่งั้นเธอก็ไปอยู่บ้านแม่เธอสิ"

"ฉันยังไม่ได้ออกแม่เลยว่าคุณกลับมาเมืองหนานอู่แล้ว อีกอย่างบ้านแม่ก็ไม่มีที่ให้ฉันอยู่หรอก" เวนอี่ผานไม่รอให้เพื่อนถามอีก เอ่ยเปลี่ยนเรื่องทันที "เอาอย่างนี้ละกัน ก่อนที่เพื่อนข้างห้องฉันจะออกจากโรงพัก ถ้าฉันยังหาห้องไม่ได้ก็คงจะไปค้างบ้านเธอสักสองสามวันนะ"

จงชื้อเฉียวจึงค่อยวางใจลง "ได้สิ"

เวินอีฝานเปลี่ยนหัวข้อไปพูดเล่นๆ "พอมาคิดดูแล้ว ฉันยังนึกเสียใจ
อยู่นิดหน่อยที่ตัวเองวู่วามไปชั่วขณะ วันนี้ฉันเห็นขาของเพื่อนข้างห้อง
ใหญ่เท่าถึงน้ำเนาะ ถ้าเอามัดมาพันคงต้องพันถึงครึ่งชั่วโมงกันเลยทีเดียว"

"..." จงซื้อเฉียวอดแหวะไม่ได้ "เธอพูดซะดูน่ากลัวเสีย"

"เพราะฉะนั้นตอนนี้ฉันเลยกลัวใจ" เวินอีฝานพูดเนิบๆ "ถ้าเขาเกิด
แค้นฉันขึ้นมา จากนั้นก็มาเอาคืน ไม่น่าอาจเป็นไปได้ว่า..."

"อะไร"

"ถึงฉันจะคว้าเสื้อไฟฟ้ามา ก็ไม่แน่ว่าจะสู้เขาได้"

"..."

หลังจากวางสายเวินอีฝานก็เปิดเว็บเข้าบ้านอีกเว็บ กวาดตามองอยู่
รอบหนึ่ง เธอมองดูอยู่ตั้งนานก็ยังหาห้องชุดที่เหมาะสมไม่ได้ เลยตัดสินใจ
ปิดคอมพิวเตอร์แล้วลุกขึ้นไปอาบน้ำ

เรื่องย้ายบ้าน ถึงจะบอกว่ารีบก็รีบไม่ได้ซะด้วย ถ้าจะหาบ้านใหม่
เหมือนกับหาหมอลไปอย่างสะเปะสะปะเวลาป่วยหนักแล้วทำให้เกิดปัญหาอื่น
ตามมา นั่นก็ไม่มีความหมายเลยสักนิด กลับจะต้องเสียทั้งร่างกายและ
สิ้นเปลืองทรัพย์สินเงินทองโดยใช่เหตุ

เวินอีฝานไม่เอยารบกวนใคร แต่ถ้าหาห้องไม่ได้ในระยะเวลาอันสั้นนี้
เธอก็จำต้องไปพักบ้านของจงซือเฉียวสักกระยะหนึ่ง

วันต่อมาก็คือวันสิ้นปี

ที่ว่าการเมืองหนานอู๋ร่วมมือกับสถานีโทรทัศน์หนานอู๋จัดการแสดง
ดอกไม้ไฟข้ามปี โดยแบ่งจุดชมวิวออกเป็นสองแห่ง แยกเป็นเซตริสอร์ท
ไหวจู้วันและจัตุรัสตงจิว ค่าผ่านประตูฟรี แต่จะต้องจองสิทธิ์จับสลากออนไลน์
ล่วงหน้าผ่านทางสถานีโทรทัศน์ มีเพียงประชาชนที่จองสิทธิ์ไว้และจับสลาก
ได้เท่านั้นถึงจะได้เข้าร่วม

ก่อนหน้านี้ที่จองสิทธิ์ไว้ เธอเลือกจุดชมวิวไหวจู้วัน

หลังจากที่จับสลากได้เธอก็ชวนวินอีฝานไปด้วย

วินอีฝานก็ไม่ได้ทิ้งสิทธิ์ของเธอไป

กิจกรรมนี้อันุมัติลงมาตั้งแต่สองอาทิตย์ที่แล้ว ซึ่งวินอีฝานก็ต้องทำโอทีตามปกติ เธอต้องไปรายงานสดยังสถานที่จริง แต่เป็นคนละที่กับจงซือเฉียว เพราะเธอต้องไปที่จัตุรัสตงจิว

วินอีฝานขอเบิกรถสัมภาระจากสถานีโทรทัศน์

พวกเธอไปจัดเตรียมงานล่วงหน้า คนที่ขับรถพาเธอไปคือเฉียนเว่ยหว่า ซึ่งเป็นครูที่สอนงานเธอ นอกจากนั้นฟู่จ้วงก็ตามไปด้วย แล้วยังมีนักข่าวอาวูโสเจินอีซึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่รายงานข่าวออกหน้ากล้อง

พอจัดเตรียมงานเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ยังเหลือเวลาอีกสักกระยะหนึ่งกว่าจะเริ่มการแสดงดอกไม้ไฟ

บริเวณจัตุรัสตงจิวมีทางเข้าออกอยู่สามทางคือ AB และ C ซึ่งแบ่งออกเป็นจุดชมวิวที่ไม่เชื่อมต่อกัน ผู้คนเข้ามาในงานไม่น้อยแล้ว ตอนนี้งากำลังออกกันอยู่ที่หน้าประตูตรวจตั๋วผ่านทางและบัตรประชาชนเพื่อทยอยเข้างาน

พวกของวินอีฝานเป็นเพียงแค่นักข่าวกลุ่มหนึ่งที่สถานีโทรทัศน์แบ่งให้มาทำข่าวที่จัตุรัสตงจิวในบริเวณฝั่งทางเข้า A นอกจากพวกเขาแล้ว ก็ยังมีนักข่าวจากสถานีโทรทัศน์และบริษัทหนังสือพิมพ์อื่นมาอยู่ไม่น้อย

พอหาจุดถ่ายทำที่เหมาะสมได้ เฉียนเว่ยหว่าก็เริ่มตรวจอุปกรณ์ นี่ถือเป็นงานที่ค่อนข้างใหญ่ ผู้คนในสถานที่จริงมีจำนวนมากและวุ่นวาย ไม่มีการกำหนดที่นั่ง คนที่มาล้วนมีทุกอาชีพ ทุกเพศ และทุกวัย

พอพวกเขาเห็นกล้องถ่ายภาพโทรทัศน์ก็รู้สึกสนใจนอกสนใจ เริ่มทยอยกันเข้ามาล้อมรอบ พุดคุยกับทางนักข่าวอย่างเจื้อยแจ้ว

จัตุรัสตงจิวแวดล้อมไปด้วยน้ำทะเลและท้องฟ้ายามค่ำคืน ไกลออกไปก็มีตึกสูงระฟ้าเหมือนเกล็ดปลาและพันหวิ* มีแถบแสงหลากสีส่องสะท้อนมาลมทะเลบวกกับอากาศที่เหน็บหนาวและความชื้นปะทะมายังใบหน้า ทะลวงมา

* เกล็ดปลาและพันหวิ เป็นการเปรียบว่าตึกเรียงเป็นแถวอย่างเป็นระเบียบและแน่นอน เหมือนเกล็ดปลาที่เรียงตัวเป็นแถว พันหวิที่เรียงตัวห่างกันสม่ำเสมอ

ตามรอยแยกของเสื้อผ้า ซึมเข้าไปถึงกระดูก

เวินอีฝานยังไม่ชินกับอากาศหนาวชื้นของเมืองหนานอู่ บวกกับประจำเดือนที่เพิ่งมาในวันนี้ ตอนนี้เธอจึงชักเริ่มรู้สึกไม่สบายตัว

หญิงสาวหิบบหน้ากากอนามัยจากในกระเป๋าออกมาสวมแล้วยังยืนรออีกสักครู่

เวินอีฝานมองเวลาแวบหนึ่ง คิดว่าจะขอตัวแวปไปเข้าห้องน้ำในขณะที่ยังว่างอยู่ เห็นเฉียนเว่ยหวากับเจินอวี้กำลังติดต่อกับทางห้องส่ง เธอจึงไม่ได้รบกวนพวกเขา เพียงแค่บอกกับฟู่จิ้งแทน

เธอเดินไปตามป้ายบอกทางประมาณหนึ่งร้อยเมตร ในที่สุดก็เห็นห้องน้ำสาธารณะ ด้านข้างยังมีศาลาเล็กๆ ที่เก่าทรุดโทรมอยู่หลังหนึ่ง ด้านในมีคนนั่งอยู่เต็ม พวกเขาอาจจะมาพักผ่อนหรือรอคนเข้าห้องน้ำ

พื้นที่ภายในห้องน้ำไม่กว้างนัก แถวของผู้หญิงจึงเรียงยาวออกมานอกประตูประมาณห้าเมตร ทว่าทางห้องน้ำชายกลับไม่มีใครยืนรอตรงหน้าประตูเลย

ทั้งสองด้านข้างต่างกันลิบลับ

เวินอีฝานเดินไปเข้าแถวอย่างยอมรับในชะตากรรม

เธอหิบบมือถือมาสโลด์ดูเว่ยป้อ* ลักครู่ รอเพียงไม่นานก็ได้ยินเสียงสนทนาเบาๆ ดังมาจากที่ไม่ไกล เธอรู้สึกว่เสียงคนหนึ่งในนั้นคุ้นหูอยู่บ้าง

เวินอีฝานมองตามไป

แสงไฟสีขาวตรงด้านนอกศาลานั้นบาดตาอยู่เล็กน้อย เธอค่อยๆ หรีตาลง ขณะเดียวกับที่เธอปรับโฟกัสสายตาให้ชัดเจนก็เห็นชังเหยียนยืนอยู่ตรงนั้นอีกครั้งหลังจากที่เพิ่งพบหน้ากันเมื่อวาน

เธอรู้สึกราวกับเป็นภาพลวงตา

เมื่อมองจากมุมนี้จะเห็นเพียงใบหน้าด้านข้างของเขา

ชายหนุ่มผู้มีสีหน้าเฉยเมยกำลังยืนพิงศาลา เขาสวมเสื้อกันลมสีเขียวทหาร

* เว่ยป้อ (Weibo) เป็นเว็บไซต์โซเชียลมีเดียของจีนที่มีความคล้ายคลึงกับทวิตเตอร์ผสมเฟซบุ๊ก

ทำให้ดูโหล่งว้างขาวาว เขากำลังใช้กระดาษชำระเช็ดมือ ดูเหมือนว่าเพิ่งออกมาจากห้องน้ำ

ซังเหยียนค้อมตัวเล็กน้อย สันทนากับหญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่บนตั่งสูงด้านข้าง

หญิงวัยกลางคนเงยหน้าเหลือบมองเขา "เสร็จแล้วหรือ"

ซังเหยียนตอบเพียง "อืม"

หญิงวัยกลางคนก็ยืนขึ้น "จั้นลูกรอจื่อจื่ออยู่ตรงนี้แล้วกัน น้องยังเข้าแถวอยู่ แม่จะไปหาพ่อก่อน"

"..." ซังเหยียนชะงักไปทันทีก่อนจะค่อยๆ ซ้อนตาขึ้น "แค่เข้าห้องน้ำ ยังต้องมีคนรอด้วย?"

"ก็เพราะคนเยอะไม่ใช่หรือไง" หญิงวัยกลางคนเอ่ย "แล้วแม่ก็จะไปสวดกับพ่อ ลูกจะตามไปทำไม"

"จั้นแม่เรียกผมมาทำไมครับ" ซังเหยียนนึกโมโหจนหัวเราะออกมา "ให้ช่วยแม่ดูน้อง?"

หญิงวัยกลางคนตบไหล่เขาค่ายกับปลื้มใจอยู่บ้าง "ถ้าลูกรู้ความอย่างนี้แต่แรก แม่ก็ไม่ต้องคิดหนัก ต้องคอยหาเหตุผลร้อยแปดมาเถียงกับลูกอย่างตอนนี้นี้หรือ"

ซังเหยียนถึงกับพูดไม่ออก "..."

ก่อนจะเดินจากไปหญิงวัยกลางคนก็พูดอีกว่า "จริงด้วย ลูกก็ถือโอกาสคุยเรื่องความในใจกับน้องหน่อย แม่เห็นช่วงนี้น้องดูกดดันมาก ผมลงไปเยอะเลย"

ซังเหยียนยกมุมปากขึ้น เอ่ยอย่างจะยิ้มก็ยิ้มไม่ออก "ให้ผมคุยเรื่องความในใจกับน้อง?"

หญิงวัยกลางคนถาม "อืม ทำไมหรือ"

"ผมกับน้องมีช่องว่างที่ไม่ใช่แค่เรื่องอายุ" ซังเหยียนหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย "...เพศก็ต่างกัน เพราะฉะนั้น

เรื่องนี้ผมขอให้มันเป็นหน้าที่แม่แล้วกันนะคร้าบ"

เจียงبنกันกันไปสามวินาทีหญิงวัยกลางคนก็พูดมาอีกหนึ่งประโยค

"ตอนนีแแม่ให้ว๊านอะไรลูกไม่ได้เลยใช้มัย"

"..."

พอหญิงวัยกลางคนจากไป เวินอีฝานถึงเพิ่งรู้ตัวว่าเธอเองคอยฟังบทสนทนาของพวกเขาอยู่ตลอด ตอนนี้แถวเลื่อนไปข้างหน้าแล้ว เธอจึงเบนสายตากลับมา เดินขึ้นหน้าไปไม่กี่ก้าว

เมื่ออยู่ในตำแหน่งนี้เธอเลยมองไม่เห็นซังเหยียนที่อยู่ด้านหลัง

ผ่านไปประมาณหนึ่งนาที่ จงซือเฉียวก็ส่งข้อความมาสามข้อความ

จงซือเฉียว : [รูปภาพ]

จงซือเฉียว : ฉันทิ้งไปเลย

จงซือเฉียว : ก่อนหน้าฉันเคยส่งข้อความไปอวยพรหลายคนพอเป็นพิธี รวมถึงเขาด้วย แต่เขาไม่เคยตอบกลับมาเลย ฉันทิ้งนี้กว่าเขาเลิกใช้วีแชตนี้ไปแล้ว

เวินอีฝานคลิกรูปขยายออกดู

เป็นบันทึกการสนทนาของจงซือเฉียวกับซังเหยียน

ซังเหยียนส่งมาหนึ่งข้อความ

ดูเหมือนเป็นการส่งข้อความอวยพรให้หลายคน มีเพียงห้าพยางค์ 'สุขสันต์วันปีใหม่'

พอเวินอีฝานเห็นแบบนี้เธอก็ออกจากห้องสนทนากับจงซือเฉียวกวาดตามองข้อความที่ยังไม่ได้อ่าน

ไม่เห็นมีข้อความจากซังเหยียนเลย แต่รูปโปรไฟล์ของซังเหยียนก็เหมือนกันนี่นา

ดังนั้นก็แปลว่าเธอไม่ได้เพิ่มเพื่อนผิดคน

ฉันทำมันยังไม่ได้รับข้อความจากเขาละ...

เขาคงไม่ได้ตั้งใจคับแคบถึงขนาดจงใจไม่ส่งข้อความมาให้ฉันหรือกั๊ง
หรือว่าเขาไม่ได้ส่งข้อความอวยพรไปให้หลายคน?

แต่เมื่อก็ยังเห็นเขาโดนแม่สั่งสอนอยู่เลย ไม่เห็นเขาจะมีเวลาว่างมาก
ถึงขนาดจะส่งทีละข้อความไปอวยพรคนอื่น

เวินอี่ฝานครุ่นคิดอยู่นาน เธอคิดว่าความเป็นไปได้มากที่สุดก็คง
เหมือนกับที่เธอคาดเดาไว้ก่อนหน้านี้

เขาคงลบชื่อเธอออกไปแล้ว

พอคิดได้แบบนี้เธอก็เลยนึกไปถึงรายชื่อเพื่อนมากมายในวีแชตที่
ปนกันยุ่ง เธอเลยคิดมาสักข้อความแล้วส่งไปให้หลายคน จะได้ถือโอกาสนี้
ลบพวกเพื่อนที่บล็อกเธอไปแล้วด้วย

เธอเพิ่งส่งข้อความออกไปได้ไม่นานก็มีเพื่อนๆ ส่งกลับมาสื่บกว่า
ข้อความในทันที

เวินอี่ฝานคลิกอ่านทุกข้อความจากล่างขึ้นบน บางครั้งก็ตอบกลับไป
ไม่กี่ประโยค

ขณะที่คลิกข้อความด้านบนสุด เวินอี่ฝานก็ถึงกับอึ้งไปทันที เพราะ
ตกตะลึงที่พบว่าคนที่ตอบข้อความมาคือต้นเหตุที่ทำให้เธอถูกคิดขึ้นมาได้
แล้วส่งข้อความอวยพรไปให้เพื่อนหลายคน เป็นคนที่เธอเพิ่งคิดเอาเองว่า
เขาคงลบชื่อเธอออกไปนานแล้ว อีกทั้งตอนนี้เขายังยืนอยู่ห่างจากเธอไป
เพียงไม่กี่เมตร

เขาส่งมาเพียงเครื่องหมายเดียว

ซังเหยียน : ?

"..."

บทที่ 6

ฉันไม่ได้พูดกับนาย

เวินอีฝานเลิกคิ้วขึ้นโดยพลัน เธอแอบตื่นตระหนกตกใจอย่างประหลาด
ศพขยับ*??? เอ่อ...จะตอบไปว่ายังไงดี
แล้วเขาดันมาทึ่งเครื่องหมายคำถามไว้ มันหมายความว่าอะไรกันเนี่ย
หญิงสาวเบนสายตาไป จ้องตัวอักษรที่ตัวเองเพิ่งส่งออกไป

เวินอีฝาน : ...สุขสันต์วันปีใหม่นะ ^_^

อยู่ดีๆ เวินอีฝานก็มีอาการเหมือนคนอ่านหนังสือไม่ออก
ข้อความที่เธอส่งออกไปน่าจะเป็นคำอวยพรนะ มันคงไม่ใช่คำหยาบคาย
อะไรมั้ง...แต่จะไม่คิดก็ไม่ได้ การที่เขาส่งเครื่องหมายคำถามมามันก็ดู
น่าตกใจอยู่ แม้จะผ่านทางหน้าจอมือถือเวินอีฝานก็ยังตกตะลึง
ปฏิกิริยาแบบนี้เหมือนกับคนที่ไม่เคยติดต่อหรือไปมาหาสู่กัน
ไม่ว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร ถึงจะเป็นข้อความอวยพรก็ตาม ก็จะมีใจ
ส่งเครื่องหมายคำถามมาโจมตีสักหน่อย

เวินอีฝานลังเล กำลังจะพิมพ์ไปว่า 'คุณรู้ว่าฉันคือ...' แต่ยังไม่ทัน

* ศพขยับ ในภาษาแชตหมายถึงคนที่ปกติไม่ได้ติดต่อกันมานานหรือตอบช้า แต่กลับส่งข้อความมาให้โดยไม่มี
มีขลุ่ย เหมือนกับศพที่จู่ๆ ก็ขยับตัวเคลื่อนไหวได้

พิมพ์เสร็จ หางตาเธอก็เหลือบเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งเดินผ่านข้างตัวไป เธอ
 ซ้อนตาขึ้นมองโดยอัตโนมัติก็พบว่าซังเหยียนเดินมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ เด็กสาว
 ซึ่งอยู่ด้านหน้าเธอ ห่างไปประมาณหนึ่งเมตร

เด็กสาวรูปร่างผอมบาง ก้มหน้าก้มตาล้ายกำลังดูมือถือ

เธอนึกไปถึงบทสนทนาระหว่างซังเหยียนและแม่ของเขา คนนี้ก็น่าจะ
 เป็นน้องสาว

เวินอีฝานคลับคล้ายคลับคลาว่าตัวเองจะจำเด็กสาวคนนี้ได้ เคยเจอกัน
 ตอนอยู่มัธยมปลาย เธอชื่อซังจื้อ อายุน้อยกว่าซังเหยียนหกเจ็ดปี ตอนนั้น
 เธอยังตัวเล็กอยู่ หน้าตาเหมือนตุ๊กตาเซรามิก เวลาที่เวินอีฝานพูดกับเธอ
 ยังต้องค้อมตัว

ตอนนี้เด็กสาวคนนั้นสูงพอๆ กับเวินอีฝานแล้ว

ซังเหยียนเอ่ยอย่างแข็งๆ "ยายผีน้อย"

ซังจื้อเงยหน้าขึ้น "อะไร"

"ได้ยินว่าช่วงนี้กดดันมาก?"

ซังจื้อเอ่ยอย่างขอไปที "ก็ไม่ใช่"

ซังเหยียนพูดต่อไปแบบไม่แคร์ใคร "เพราะจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย?"

เวินอีฝานยืนห่างจากพวกเขาโดยมีแค่คนเดียวที่กั้นกลาง

ด้วยความห่างเพียงแค่นี้การสนทนาของพวกเขาจึงดูคล้ายเหมือน
 มีโทรทัศน์มาวางอยู่ด้านหน้า เสียงนั้นชัดเจนมาก เธอไม่อยากจะ
 แอบฟัง แต่เสียงก็ยังดังเข้าหูไม่ขาดสาย...

"บอกแล้วไงว่าไม่"

"จะคิดมากไปทำไมกัน" เหมือนว่าจะทำภารกิจที่แม่สั่งมาให้เสร็จๆ ไป
 ซังเหยียนเอ่ยอย่างเนิบนาบ "ดูอย่างพี่นะ ตอนนั้นไม่เห็นจะขยันเรียนเลย
 ยังสอบเข้ามหาวิทยาลัยอยู่น้าได้ แล้วอีกอย่างแม่เื่อคิวเธอจะไม่สูง แต่บ้านเรา
 ก็มีเงินให้เธอเรียนซ้ำชั้นได้น้า"

"พี่ไม่ขยันเรียน? พี่นึกว่าหนูจำไม่ได้หรอก" ซังจื้อเหลือบมองเขา

น้ำเสียงเริ่มดูจะรำคาญ "วางใจเถอะ ตอนนั้นพี่พยายามแทบเป็นแทบตายกว่าจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยหนานอู่ได้ ถึงหนูจะหลับตา หนูก็สอบเข้าได้อยู่แล้วนะ"

"..."

"ยังมีอีก" พอแขวะเรื่องนี้เสร็จ ชังจื้อก็พูดอีกว่า "วันนี้หนูได้ยินแม่พูดว่าพี่ลาออกจากงานแล้วหรือ"

"..."

"คงไม่ใช่มั้ง"

ชังเหยียนหันหน้าไป "แล้วเธอมาอยู่อะไรด้วย"

ชังจื้อเริ่มพูดต่อไปแบบไม่สนใจใคร "พี่ถูกไล่ออกแล้วไม่กล้าบอกหรือเปล่า"

ชังเหยียนยังไม่ทันได้เอ่ยปากมือถือของเขาก็กดขึ้น ชายหนุ่มหลุบตาลงมอง จู่ๆ ก็พูดว่า "พี่พูดเธอไม่ฟัง งั้นก็ให้ 'พี่ชายแท้ๆ' ของเธอมาปอบแล้วกัน"

"อะ..." อาจเห็นว่ามิไทรศัพท์เข้า ชังจื้อเลยเงียบเสียงโดยพลัน ผ่านไปไม่กี่วินาทีจึงกระซิบว่า "ไม่เอา"

หลังจากนั้นชังเหยียนก็ไม่พูดมากอีก เดินกลับไปปรับสายตรงศาลา แล้วเสียงก็เงียบลง

แม้จะมีบางประโยคที่เวินอีผานฟังไม่เข้าใจ แต่เรื่องที่แอบฟังคนรู้จักสนทนากันในระยะประชิดแบบนี้ก็ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดใจอยู่บ้าง โชคดีที่สวมหน้ากากอนามัยอยู่จึงทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยขึ้นมาหลายส่วน

เวินอีผานคลิกหน้าจอมือถือ

เธอสังเกตเห็นว่าพี่เธอพิมพ์ในห้องแชตเมื่อครูนี้อย่างไม่ได้ส่งออกไป มีหน้าซำยังรู้สึกว่ามันไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไรหรอก ก็เลยลบออกทั้งหมด เธออยากยืนยันโดยอ้อมๆ ว่าอีกฝ่ายจะรู้ไหมว่านี่เป็นวีแชตของเธอ พอครุ่นคิดไปมา ทำยที่สุดก็เพียงตอบกลับไปด้วยความระมัดระวังว่า

เวนอีผ่าน : ?

ซังเหยียนคงคุยโทรศัพท์อยู่ เลยยังไม่ได้ตอบในทันที
เวนอีผ่านจ้องอยู่สองวินาที จู่ๆ เธอก็รู้สึกถึงปัญหาหนึ่ง
ถึงซังเหยียนจะบล็อกเธอไปแล้วจริงๆ แต่ในโมเมนต์* ของเธอ เธอ
กลับไม่ได้บล็อกซังเหยียน

"..."

พอคิดได้แบบนี้แล้วเวนอีผ่านก็คลิกเข้าไปในโมเมนต์ของตัวเองทันที
ในช่วงนี้มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย โพสต์ล่าสุดในโมเมนต์ของเธอคือ
เมื่อสองเดือนก่อน ในตอนนั้นเธอยังอยู่ที่เมืองอี้เหอ เหมือนว่าจะโพสต์
ตอนที่ไปขับพร้อมกับเพื่อนร่วมงาน

เวนอีผ่านจ้องอยู่ครู่หนึ่ง

สิ่งที่เธอเห็นอยู่ตรงหน้าคือรูปเซลฟี่กับเพื่อนร่วมงานที่เก่า

คนอื่นๆ ในรูปล้วนยังฟันขาว ยิ้มเจิดฉาย โพสต์ต่างๆ กันไป เวนอีผ่าน
นั่งอยู่ในตำแหน่งด้านล่างซ้าย ผิวเธอขาวเนียนเสียจนเหมือนกับไส้แสงแฟลช
มากเกินไป เพียงมองกล้องพลางยิ้มอ่อนๆ ยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย

หน้าเธอชัดมาก...

แถวที่ต่ออยู่ค่อยๆ เคลื่อนตัวไปใกล้ห้องน้ำ ในขณะเดียวกันก็มีหลายคน
เดินออกมาพอดี จนถึงคิวตัวเองเวนอีผ่านถึงได้สติกลับมา เก็บมือถือใส่
กระเป๋าแล้วเดินไปด้านใน

ผ่านไปสักครู่เธอก็เดินออกมา

อ่างล้างมืออยู่ตรงกลางระหว่างห้องน้ำหญิงกับห้องน้ำชาย ความกว้าง
ประมาณสองสามเมตร ชายหญิงใช้ร่วมกันได้

* โมเมนต์ (Moment) เป็นหนึ่งในฟังก์ชันของวีแชต ใช้สำหรับโพสต์ข้อความ รูปภาพ หรือวิดีโอลงในไทม์ไลน์ โดย
ผู้ที่อยู่ในรายชื่อผู้ติดต่อในวีแชตสามารถแสดงความคิดเห็นได้โพสต์ได้ หากผู้ที่แสดงความคิดเห็นไม่ได้อยู่ใน
รายชื่อผู้ติดต่อของผู้ใช้คนไหนก็จะไม่เห็นความคิดเห็นของคนนั้น จะเห็นแค่ความคิดเห็นที่ตนเองโพสต์และ
ความคิดเห็นของผู้ที่อยู่ในรายชื่อผู้ติดต่อกันเท่านั้น ซึ่งผู้ใช้สามารถตั้งค่าปิดโมเมนต์เพื่อให้รายชื่อผู้ติดต่อ
บางคนเห็นไทม์ไลน์ในโมเมนต์ของตน แต่ยังสามารถส่งข้อความหากันได้

เวินอีฝานเปิดก๊อกน้ำพาลงรู้สึกสับสนเล็กน้อย
 ถ้าอย่างนั้นตอนที่เจอกันในปั๊มเขาก็ก่้างทำเป็นไม่รู้จำกันนะสิ
 เขาส่งข้อความอวยพรไปให้หลายคน แต่ตั้งใจไม่ส่งมาให้ฉัน
 พอเขาเห็นข้อความของฉัน ปฏิกริยาแรกก็คงจะไม่พอใจ

เวินอีฝานเงยหน้าขึ้น มองกระจกที่อยู่ตรงหน้า เธอเห็นซังเหยียน
 ยืนอยู่เดิม ดูท่าจะคุยโทรศัพท์เสร็จแล้ว มือข้างหนึ่งซุกอยู่ในกระเป๋าเสื้อ
 อีกมือหนึ่งเล่นมือถืออยู่ แต่เขาก็ไม่ยอมตอบข้อความเธอสักที

ครู่ต่อมาเวินอีฝานเห็นซังจื้อเฟิงออกมาจากห้องน้ำ เด็กสาวเดินมา
 ที่อ่างล้างมือด้านข้าง ทว่าก๊อกน้ำอาจจะเสียถึงได้เปิดแล้วไม่มีน้ำไหลออกมา

เวินอีฝานเพิ่งใช้เสร็จจึงหลีกทางให้อีกฝ่าย "น้องใช้อันนี้แล้วกันล่ะ"
 ซังจื้อฟูตขึ้นทันที "ขอบคุณค่ะ"

พอซังจื้อสบตาเข้ากับเวินอีฝานก็คล้ายว่าจะอึ้งไป

เวินอีฝานไม่ทันได้สังเกต เธอถอนสายตากลับทันทีพาลงหยิบมือถือ
 ออกมาแล้วเดินออกไปด้านนอก คลีกที่หน้าจอสี่ยังเป็นห้องแชตของเธอ
 กับซังเหยียน

คราวนี้เขาไม่ได้ส่งเครื่องหมายใดๆ มาให้เธออีก

ในที่สุดเวินอีฝานก็เข้าใจถึงเหตุผล เธอเงยไปสักครู่ อดที่จะพิมพ์
 ลงไปไม่ได้ว่า 'ไม่งั้นพวกเราถ่วงเวลาชีวิตของกันและกันไปเลยเถอะ' แต่เพียง
 เดียวเดียวเธอกลับข้อความอีก

เธอเหลือบเห็นเครื่องหมายคำถามที่เขาและเธอส่งให้กันก็ชะงักไป จู่ๆ
 ก็คิดว่าบันทึกการแชตนี้คงจะคลั่งไปด้วยกลืนดินระเบิด* มีความหมาย
 ทำนองว่า 'ไอ้โง่เอ๊ย ส่งเป็นแต่เครื่องหมายคำถามอะไระ'

ทว่าเธอไม่มีเจตนาจะชวนเขาทะเลาะ

เวินอีฝานไม่อยากอะอะไปในวันสำคัญแบบนี้ เธอกำลังคิดว่าจะ
 หาทางลงอย่างไร

* คลั่งไปด้วยกลืนดินระเบิด หมายถึงความสับสนที่พร้อมจะแตกหักได้ทุกเมื่อ

เธอพิมพ์ไปคำหนึ่ง

เวินอีฝาน : จั๊น

เธोज้องไปที่เครื่องหมายคำถามที่ซังเหยียนส่งมา รวมกับคำว่า 'สุขสันต์' ที่ตัวเองส่งไป เธอพิมพ์ต่อไปอย่างลั้งเล

เวินอีฝาน : ไม่สุขสันต์ก็ได้นะ

"..."

หลังจากที่ส่งออกไปแล้ว เวินอีฝานก็เดินเข้าใกล้ซังเหยียนมากขึ้นเรื่อยๆ ทว่าเพียงแค่นั่งเฉยๆ เธอก็หันหน้าลงอย่างอึดอัด เหลือบมองเขาทางหางตา เหมือนว่าเขา กำลังคลิกไปอ่านข้อความในไฉเซต

ขนาบยาวหนาเป็นแพ ของชายหนุ่มหล่อต่ำลง จ้องตัวอักษรบนหน้าจอ ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า เหมือนว่าจะได้ยินเขาหัวเราะเยาะเย้ยเบาๆ แผ่นหลังของเธอเย็นวาบในทันใด

หญิงสาวเดินต่อไปสักระยะหนึ่ง จนกระทั่งอยู่ห่างกันแล้ว ความรู้สึกกินป่วนร้อนท้องที่ไม่รู้มาจากไหนในที่สุดก็คลายลง เธอมองหน้าจออีกครั้ง เขายังไม่ได้ตอบข้อความเหมือนที่เธอคาดหวังไว้

เวินอีฝานถอนใจออกมา เธอไม่มีเวลาจะมาหมกมุ่นในเรื่องนี้อีก เธอรู้สึกว่าตัวเองไปห้องน้ำนานเกินไปหน่อย จึงไม่กล้าที่จะโอ้อ้อ เร่งฝีเท้าเดินไปยังจุดที่จะถ่ายทำ

บรรยากาศขณะนี้ไม่ได้ต่างจากตอนก่อนที่เธอไปห้องน้ำมากนัก

ภายในจัตุรัสมีการตกแต่งประดับประดา ต้นไม้และสิ่งก่อสร้างขนาดเล็กถูกพันด้วยไฟประดับหลากสี สร้างบรรยากาศของการเฉลิมฉลองวันข้ามปี ผู้คนรอบตัวเดินไปเดินมาขวกไขว่ มีเจ้าหน้าที่ดูแลลำดับการเข้างาน

เธอทอดสายตามองไปมีแต่ความรื่นเริงปีติยินดี

ขั้นตอนแรกของการเฉลิมฉลองนั้นถูกตระเตรียมเรียบร้อยแล้ว รอเพียงให้วันปีใหม่มาถึง

เฉียนเว่ยหวาและเจินอวี้กำลังสนทนากันอยู่ ฟู่จ้วงยืนอยู่ข้างพวกเขาทั้งสอง กำลังฟังอย่างรู้หน้าที่ ไม่พูดอะไรสักคำ พอเห็นวินอี้ผ่านกลับมา เขาก็เดินมาหาอย่างระมัดระวังทันที

ฟู่จ้วงเป็นเด็กฝึกงานที่เพิ่งรับเข้ามาเมื่อสองอาทิตย์ก่อน เขากำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่สี่ ชื่อของเขากับสภาพความเป็นจริงไม่สอดคล้องกันเลย* เขามีรูปร่างผอมแห้ง ไม่สูงมาก ดูราวกับต้นไม้ หน้าตาเหมือนเด็กน้อย แต่กลับพูดจาเหมือนประต๋ดเสียงต่ำ**

"พี่ ถ้าพี่มาช้ากว่านี้อีกก้าว..."

วินอี้ผ่านยังนึกว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น "มีอะไรเหรอ"

ฟู่จ้วงเอ่ยอย่างหนักใจ "พี่อาจจะเห็นผมเป็นศพแข็งตายไปแล้วนะสิครับ"

"..." วินอี้ผานพยักหน้า "ฉันขอบคุณนะ พี่ยังเลือกหัวข้อไม่ได้เลยอะ"

"ในสายตาก็ ผมเป็นแค่ที่หาหัวข้อเหรอ!" ฟู่จ้วงโอดครวญ เขาหนาวจนตัวสั่น แต่น้ำเสียงกลับมีพลัง "ผมโคตรหนาวเลย ลมพัดจนผมน้ำมูกไหลแล้วเนี่ย"

วินอี้ผานมองไปทางเขา

นักศึกษาชายในวัยนี้ส่วนมากจะเอาแต่รักษาภาพลักษณ์ ละเลยเรื่องสุขภาพ ฟู่จ้วงก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เขาสวมเพียงเสื้อคลุมยีน มองดูแล้วไม่สามารถจินตนาการได้เลย ริมฝีปากเขาคัล้านจะม่วงอยู่แล้ว และเขาก็ยังผอมแห้ง เหมือนกับว่าในวินาทีต่อมากจะถูกลมทะเลพัดจนล้มได้

"อยู่ริมทะเลก็ต้องหนาวอยู่แล้วละ วันหลังออกมาสัมผัสภายนอก ใส่เสื้อให้หนากว่านี้หน่อยนะ" วินอี้ผานเอ่ยพลางหยิบถุงร้อนให้เขา "เอาไปซุกมือจะได้อุ่น"

* ชื่อของฟู่จ้วง 卅 zhuàng จ้วง แปลว่าบึกบึน สูงใหญ่

** ประต๋ดเสียงต่ำ หมายถึงเสียงทุ้มต่ำมาก

"เฮ้ย ไม่ต้องหอรอกครับ" ฟู้จ้วงไม่เคยคิดที่จะใช้ของของเธอ "พี่เก็บไว้เองเถอะ พี่เป็นผู้หญิง คงหนาวกว่าผมแน่"

"ในกระเป๋ามีสองอันล่ะ" เวินอีฝานเอ่ย "พอตื้นนี่ไม่มีที่วาง"

"..."

คราวนี้ฟู้จ้วงจึงรับมาอย่างไม่รู้สึกรับภาระสักนิด แล้วก็ถือโอกาสเปลี่ยนเรื่อง "จริงสิพี่ ก่อนหน้านี้พี่เคยมางานดอกไม้ไฟมั้ยครับ"

เวินอีฝานตอบอึม "แต่ยังไม่เคยมางานใหญ่ขนาดนั้นะ"

"ขอพรกับดอกไม้ไฟแบบนี้จะได้ผลหอรอกครับ"

"ไม่ได้หอรอก"

"..." ฟู้จ้วงเพิ่มพ้ำ "ผมอยากขอพรอยู่ข้อเดียว ปีหน้าขอให้ผมได้แฟนเถอะครับ"

เวินอีฝานขำ "นั่นยังจะไม่ได้ผลเข้าไปใหญ่"

"พี่อีฝาน ทำไมพี่เป็นคนแบบนี้ล่ะครับ!" ฟู้จ้วงตะโกนลั่น "ฉันผมจะขอพรให้สูงขึ้นอีกสักห้าเซนต์โอเคมั้ยครับ! ผู้ชายอายุยี่สิบแล้วจะสูงได้อีกมั้ย..."

คราวนี้เวินอีฝานไม่โจมตีเขา

พอพูดมาถึงตรงนี้จู่ๆ ฟู้จ้วงก็ชี้ไปทางหนึ่ง "เนี่ย! สูงประมาณนั้นแหละครับ ความฝันของผมเลย เตี่ยกว่าเขาสักครึ่งหัวผมก็พอใจมากแล้วล่ะ"

เวินอีฝานมองไปแล้วก็เงยบังน้โดยพลัน

มันบังเอิญมากไปแล้ว คนที่ฟู้จ้วงชี้ก็คือซังเหยียน

ไม่รู้ควรจะกล่าวว่าพวกเธอมีพรหมลิขิตต่อกันหรือเปล่า หรือควรกล่าวว่าวิญญาณยังไม่ไปสุดไปเกิดสักที

เขายืนฟังร่าวกันซึ่งอยู่ห่างจากจุดนี้ประมาณสิบเมตร เสือคลุมถูกลมพัดจนปลิว คางเขนขึ้นเล็กน้อย กำลังเล่นมือถืออย่างไม่ได้ใส่ใจอะไร

ซังจื้อที่อยู่กับเขาเมื่อครุ่นนี้ไม่รู้จะไปไหนแล้ว

"รูปร่างอย่างเขาเป็นรูปร่างในฝันของผมเลยนะครับ" ฟู้จ้วงถอนใจ

"ขอสวรรค์และดอกไม้ไฟจงเป็นพยาน วันนี้ผมจะย้ายหัวไปไว้บนตัวเขาได้มั้ย"

เวินอีผานเบนสายตากลับมา เอ่ยอย่างช้าๆ "ทำไมเธอถึงไม่ขโมยหน้าตาของเขามาด้วยล่ะ"

เห็นชัดว่าฟู่จ้วงก็คิดแบบนี้ ถึงได้เกิดความหวั่นไหวในคำพูด "เอามาหมดทั้งสองอย่างจะดูไม่ค่อยดีหรือเปล่าครับ"

"..."

จู่ๆ เนียนเว่ยหวาก็เรียกพวกเธอ

เขาคงจะรู้สึกได้ว่าละเอียดพวกเธอมานานเกินไป เริ่มรู้สึกผิดอยู่บ้าง จึงเรียกพวกเธอไป จะได้แสดงออกว่าทุ่มเทกับการทำงาน สอนพวกเธอว่าเวลามาถ่ายทอดสดนอกสถานที่จะต้องระวังเรื่องอะไรบ้าง

เวลาค่อยๆ ล่วงเลยไป

เวลาข้ามปีใกล้เข้ามา บรรยากาศยิ่งครึกครื้นมากขึ้น แสงไฟ LED แสดงตัวเลขนับถอยหลังอยู่บนตึกสูง ผู้คนรอบด้านส่งเสียงดังโหวกเหวกในนาทีสุดท้ายเริ่มมีคนตะโกนนับถอยหลังตามไปด้วย

"...ห้าสิบก้าว ห้าสิบแปด ห้าสิบเจ็ด"

...

"...ห้า สี่ สาม"

"...สอง!"

"...หนึ่ง!"

ขณะตะโกนตัวเลขสุดท้าย ดอกไม้ไฟมากมายนับไม่ถ้วนถูกจุดขึ้นสู่ฟากฟ้า เส้นสายหลากสีพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ายามราตรี จากนั้นก็ระเบิดออกไปยังตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง แสงหลากสีกระจายตัวกลายเป็นดอกไม้ในแบบต่างๆ เบ่งบานซ้อนทับกันขึ้นไป

ผู้คนที่อยู่ในงานต่างยกมือถือขึ้นบันทึกภาพ หาดำแหน่งถ่ายรูปที่ตัวเองดูสวยที่สุด บันทึกภาพบรรยากาศเก็บเอาไว้

พอเขียนเวย์หาไม่มีอะไรจะส่งเธอแล้ว เวนอีฟานก็หยิบมือถือขึ้นมา
ถ่ายรูปสักสองสามรูป

เธอถูกคนที่อยู่ด้านหน้าบังจึงต้องขยับไปถ่ายมุมอื่น

การแสดงดอกไม้ไฟกินเวลาต่อกันสิบกว่านาที

ในขณะที่เธอไม่รู้เนื้อรู้ตัว เวนอีฟานก็ถูกผู้คนเบียดออกมาด้านนอก
มาถึงตรงราวกันเขตเข้างาน เธอสังเกตเห็นว่างานดอกไม้ไฟใกล้จบลงแล้ว
จึงคิดที่จะเดินกลับไปหาเขียนเวย์หา แต่ลู่ๆ ก็โดนคนที่เดินผ่านมาชนเข้า

เวนอีฟานเซไปข้างหน้าสองสามก้าวอย่างควบคุมไม่อยู่ จากนั้นก็
ชนเข้ากับอีกคนหนึ่ง

เธอผงะถอยหลังไปในทันที เหยหน้าขึ้นพลางเอ่ย "ขอโทษค่ะ"

พอเอ่ยปากออกไปแล้วเธอก็ถึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าคนที่เธอชนคือ
ซังเหยียน เขากำลังหลุบตาลงมองเธอ เธอเลยเห็นหน้าตาเขาไม่ชัดนัก
ท่าทางเขาค่อยกำลังคุยโทรศัพท์กับคนอื่นอยู่

"...อืม กำลังจะกลับแล้ว"

ด้วยมารยาทเวนอีฟานจึงต้องเอ่ยขอโทษอีกครั้ง

ซังเหยียนปรายตามองเธอชั่วครู่ จากนั้นก็พยักหน้า เหมือนกับจะ
บอกว่าเขาได้ยินแล้ว

ในขณะที่เวนอีฟานกำลังจะเดินกลับไปก็แอบได้ยินเสียงเขาพูดกับ
คนปลายสาย

"สุขสันต์วันปีใหม่"

เมื่อเวนอีฟานกลับไปหาเขียนเวย์หา ก็ล้าใบหน้าตัวเอง ถึงมารู้ตัว
ว่าเธอยังสวมหน้ากากอนามัยอยู่ เธอจะงักไปโดยพลัน อารมณ์ก็ผ่อนคลายลง
ฉันปิดบังใบหน้าอยู่ เขาคงจำไม่ได้... หรอกมั้ง

อีกฝั่งหนึ่ง

เขียนเพยผู้เป็นทั้งเพื่อนและรูมเมตของซังเหยียนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

ที่อยู่ปลายสายกำลังพูดไปเรื่อยก็ถูกซังเหยียนขัดจังหวะถึงสองครั้ง จึง
เงียบเสียงไปหลายวินาที

"อ้อ ฉันไม่หวังหรือว่านายจะกลับบ้านเมื่อไหร่ แต่ก็ขอบคุณนะเพื่อน
นายก็สุขสันต์วันปีใหม่เช่นกัน"

ซังเหยียนเลิกคิ้ว "ขอบคุณอะไร"

"นายไม่ได้ช่วยพรฉันเหรอ"

"อย่าคิดเอาเองได้ปะ" ซังเหยียนลากเสียงสุดท้าย เอ่ยอย่างเหนื่อยหน่าย
"ฉันไม่ได้พูดกับนาย"

บทที่ 7

แสงจันทร์นวลพ่อง

หลังการถ่ายทอดสดเสร็จสิ้นลง เงินอวีก็ไปสัมภาษณ์ผู้คนที่มาชมงานดอกไม้ไฟสองสามคนจากบริเวณโดยรอบ หลังจากนั้นพวกเขาก็จัดเก็บอุปกรณ์เตรียมกลับสถานีโทรทัศน์

เมื่อเวินอีฝานนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครูนักรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ จึงเรียกฟูจ้วงที่นั่งอยู่เบาะหลังด้วยกัน

"ต้าจ้วง"

ฟูจ้วงตอบรับ "อะไรครับ"

เวินอีฝานยังไม่ได้ถอดหน้ากากอนามัยออก "ถ้านายเจอพี่ตามข้างทาง แล้วพี่ใส่หน้ากากอนามัยเหมือนในตอนนี้ เสื้อผ้าที่พี่ใส่นายก็ไม่เคยเห็น..." เธอหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนถามอย่างจริงจังว่า "นายจะจำพี่ได้มั๊ย"

"ใส่แค่หน้ากาก" ฟูจ้วงครุ่นคิดสักครู่ ถามอย่างระมัดระวังอย่างมาก "ส่วนอื่นไม่ได้ปิดบังเลยใช่มั้ยครับ เช่นใส่แว่นกันแดดหรือใส่หมวกอะไรทำนองนี้"

"ก็อย่างในตอนนี้"

ฟูจ้วงกล่าวอย่างมีเหตุมีผล "จำได้สิพี่!"

"..."

"พี่ื่อฝาน พุดตรงๆ นะ ผมไม่เคยเห็นใครหน้าตาดีกว่าพี่เลย" พูจ้วงเกาหัวอย่างเขินๆ "วันแรกที่ผมมาทำงานที่นี่ ตอนที่ได้เจอพี่ ผมยังนึกว่าพี่เป็นดาราดังมาทำงานผิดที่หรือเปล่า"

เงินอวี่ที่นั่งด้านข้างคนขับก็เอื่อยยิ้มๆ "เสี้ยวฝานนี้สวยจริงๆ นะ"

"พอตั้งใจมองแบบนี้ก็สวยจริงๆ นะ" ในเวลาว่างเขียนเวย์หาวจะใจดีกว่าปกติ จึงพุดล้อเล่น "เสี้ยวฝานมีแฟนหรือยัง เดี่ยววันไหนครูจะแนะนำลูกชายให้รู้จัก"

เงินอวี่ด่ายิ้มๆ "โหซี่ๆ ลูกชายของคุณยังไม่จบชั้นประถมเลยมั้ง"

พูจ้วงทำหน้าทะเล้น "ไม่งั้นจะพิจารณาผมมั้ยครับ"

เวินอี่ฝานก็ไม่ได้หงุดหงิดที่พวกเขาหยอกล้อเธอ เพียงแคื่อยิ้มๆ และกล่าวต่อว่า "รอให้พรปีใหม่ของนายเป็นจริงก่อนนะ แล้วค่อยมาคุยกัน"

พูจ้วงไวยวาย "พี่เสี้ยวฝาน ทำไมพี่เป็นคนแบบนี้อะครับ" พอโพล่งประโยคนี้ออกไป พูจ้วงก็เขยิบเข้าไปใกล้เธอแล้วกระซิบว่า "แต่ว่า..."

"หืม?"

"พี่ เพราะวันนี้พี่ให้ถุงร้อนกับผม ผมรู้สึกซึ้งใจมาก" พูจ้วงทำตาโตสีหน้าคล้ายว่าเขาจะขอร้องให้เธอชมเขาหน่อย "เพราะฉะนั้นตอนที่ผมขอพร ผมยังช่วยพี่ขอด้วยนะครับ"

"นายขอพรอะไรล่ะ"

"ผมขอให้พี่ได้เจอแฟนที่ดีมากๆ ในเร็ววันครับ" พูจ้วงกำหมัด "ดีมากในทุกๆ ด้าน รูปร่างหน้าตาหล่อเหมือนผู้ชายคนนั้นที่พวกเราเพิ่งเห็นในวันนี้!"

"..."

ตอนที่เวินอี่ฝานกลับถึงห้องก็เกือบจะตีสองแล้ว

การนอนตึกถือเป็นเรื่องปกติสำหรับเธอ แต่ตอนนี้เธอกลับไม่รู้สึกร่วงเลยสักนิด แคร้รู้สึกเหนื่อยจนไม่อยากขยับ เธอเปลี่ยนมาสวมรองเท้าแตะแล้วนั่งลงบนพรมข้างเตียง สไลด์มือถือไปอย่างแข็งๆ

เพราะก่อนหน้านี้เธอส่งข้อความไปให้หลายคน บวกกับมีสายที่ไม่ได้รับ และข้อความที่ยังไม่ได้อ่านอยู่ไม่น้อย

เวินอี่ฝานสไลด์หน้าจอต่อไปแล้วตอบทีละข้อความ จนสไลด์ไปถึง ข้อความด้านล่างก็ยังไม่เห็นแววการตอบกลับจากซังเหยียนเลย

เธอเลยคลิกเข้าไป

เหลือบมองประโยค 'ไม่สุขสันต์ก็ได้นะ' เวินอี่ฝานก็เครียดขึ้นมา โดยพลัน

"..."

ตอนนั้นเธอไม่ได้คิดอะไรมาก เพียงแค่อยากล้อเขาเล่นเพื่อทำให้ บรรยายากศ่อนคลายลง ดังนั้นจึงไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรไม่ปกติ

ทว่าตอนนี้พอมาคิดดูแล้วทำไมเธอถึงรู้สึกเปลี่ยนไป

มันดูคล้ายการยั่วยุ

เห็นชัดว่าอีกฝ่ายไม่อยากจะสนใจเธอ เวินอี่ฝานก็ไม่ส่งข้อความ ไปทำให้ตัวเองลำบาก เธอเริ่มใจลอย ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นึกย้อนไปถึง บทสนทนาระหว่างซังเหยียนและซังจื้อน้องสาวของเขาขึ้นมาอย่างประหลาด จากนั้นเธอก็นึกย้อนกลับไปถึงตอนที่อยู่ ม.4

ตอนนั้นเธอและเขาสอบได้คะแนนพอๆ กัน จัดอยู่ในระดับปานกลาง ก่อนไปทางล่างและอยู่ในห้องบ๊วยของชั้นปี

เวินอี่ฝานสอบเข้าโรงเรียนหนานอู่อิงด้วยความสามารถพิเศษ ด้านการเดินรำ คะแนนวิชาทั่วไปของเธอจึงไม่ค่อยดีอยู่แล้ว แต่ซังเหยียน กลับทำคะแนนได้ดีในบางวิชา ส่วนคะแนนวิชาอื่นก็แย่นั่นแหละ นอกจาก วิชาในสายวิทย์ ได้แก่ คณิตศาสตร์ ชีวะ และเคมีซึ่งเขาทำได้ดีอยู่แล้ว เขาก็ไม่เคยจะสนใจเรียนวิชาอื่นเลย ไปคะแนนแต่ละครั้งดูแย่อย่างกับ โดนสุนัขแทะ

ซังเหยียนสอบวิชาคณิตศาสตร์ ชีวะ และเคมีได้คะแนนเกือบเต็ม ส่วนวิชาอื่นโดยมากแล้วก็ได้เพียงสามสิบสี่สิบคะแนนเท่านั้น

ทุกครั้งที่คะแนนสอบออกมา ชังเหยียนจะหยิบคะแนนวิทยาศาสตร์ มาดูก่อนพลางเล็กคิ้วย่นๆ

พอผ่านไปหลายครั้งเข้า ถึงวินอีฝานจะเป็นคนใจเย็นแค่ไหนก็อดที่จะบ่นไม่ได้ 'ชังเหยียน นายมาดูข้อสอบของฉันมันไม่ช่วยอะไรหรอกนะ นายจะต้องทำความเข้าใจปัญหาจากข้อที่นายทำผิดสิ'

'หืม? เธอเข้าใจฉันผิดไปถึงไหนแล้วเนี่ย' ชังเหยียนซ่อนตามองเธอ เขาใช้นิ้ววงรอบกากบาทสีแดงบนข้อสอบของเธอ พุดอย่างเอือระเหยและน่าตื๋นกว่า 'ข้อสอบของฉันไม่มีอันนี้นะ'

วินอีฝานพยายามระงับอารมณ์ แล้วหยิบเสื้อผ้าที่จะเปลี่ยนเข้าไปอาบน้ำ

เรื่องที่ชังเหยียนลงใจทำเป็นไม่รู้จักรเธอ จริงๆ เธอก็เข้าใจได้

เธอเดาว่าในช่วงพริบตาที่เขาเจอเธอก็คงจะนึกถึงช่วงวัยเยาว์ที่บ้าร่ำไห้ที่เคยทำเรื่องโง่ๆ ไปเพื่อคนที่ไม่คู่ควร นึกถึงประวัติศาสตร์อันเลวร้ายครั้งหนึ่งที่เคยประสบพบเจอมาในชีวิต และด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่อยากรุ่งกับเธออีก

สร้างทำเป็นไม่รู้จักรคือทางเลือกที่ดีที่สุด

เมื่อนึกถึงจุดนี้วินอีฝานก็เข้าใจมุมมองของชังเหยียน

เด็กสาวผู้เป็นที่รักที่เขาเคยชื่นชมนักหนา ทั้งๆ ที่เขาลืมเลือนเธอไปนานแล้ว แต่จู่ๆ เธอก็มาโผล่ที่ฝันของเขา และยังพูดประมาธว่ามาเพื่อเหลผู้ชายอีก

เธอจงใจทำสร้อยข้อมือตกไว้เพื่อจะได้พบกับเขาเป็นครั้งที่สอง

เธอจงใจส่งข้อความอวยพรมาให้เขา พยายามจะทำตัวเป็นมิตร

ท้ายที่สุดยังมาแกล้งทำเป็นโดนคนชน เนื้อตัวจึงสัมผัสถูกเขา

"..."

และก็ไม่รู้ว่าคราวนี้เขาจะมโนถึงเรื่องอะไรอีก

วันปีใหม่ก็ยังคงเป็นเช่นเดิม

เวินอี่ฝานเพิ่งมาถึงมอยกับจงซือเฉียวเสร็จไปไม่นาน จงซือเฉียวก็ส่งวีแซตของเพื่อนที่เป็นนายหน้าหาบ้านมาให้เธอ

ทว่าหลังเวินอี่ฝานบอกราคาที่มอยอยู่ในใจไป เพื่อนของจงซือเฉียวคนนี้ก็แนะนำห้องชุดให้เธอไม่น้อย ล้วนเป็นห้องชุดที่ต้องเช่าร่วมกับคนอื่นเหมือนที่นี้ ไม่อย่างนั้นก็จะอยู่แถวซานเมือง

ท้ายที่สุดก็ยังคงเป็นจงซือเฉียวที่ให้คำแนะนำเธอว่าให้ลองไปคิดว่า จะหาใครมาเช่าร่วมด้วย เพราะห้องชุดที่มีสองห้องหรือสามห้อง ถ้าแบ่งกันเช่าจะราคาถูกลงไม่น้อย

เวินอี่ฝานรับคำแนะนำนี้มา แต่ก็ไม่รู้ว่าจะไปหาเพื่อนมาเช่าห้องด้วยกันจากที่ไหน เพื่อนข้างห้องคนนั้นยังคงทำให้เธอหวาดผวายุ่ง เธอจึงไม่กล้าไปหาคนแปลกหน้ามาเป็นรูมเมต

เธอแค่อยากจะหาคนรู้จักที่เป็นเพศเดียวกัน

ในช่วงปลายวันศุกร์ เวินอี่ฝานเดินออกจากห้องติดต่อเพื่อจะไปเข้าห้องน้ำ หลังจากที่เราออกจากห้องน้ำก็พบกับหวังหลินหลินที่อยู่ในทีมเดียวกัน

หวังหลินหลินทำงานอยู่ในทีมรายการ 'บอกข่าวเล่าต่อ' อายุมากกว่าเวินอี่ฝานไม่กี่ปี หน้าตาและน้ำเสียงก็หวานมาก วันปีใหม่วันนั้นเป็นวันหยุดของเธอพอดี บวกกับปกติแล้วเธอมักจะมาทำงานสายและกลับเร็วอยู่บ่อยครั้ง เวินอี่ฝานจึงรู้สึกคล้ายว่าไม่ได้เจออีกฝ่ายนานแล้ว

เวินอี่ฝานเป็นฝ่ายเริ่มทักทายก่อน

หวังหลินหลินมองหน้าเธอผ่านทางกระจก "เอ๊ะ เสียวฝานจ๊ะ เธอใช้ลิปสติกเบอร์อะไรอะ สวยดีเหมือนกันนะ"

เวินอี่ฝานตอบไปโดยอัตโนมัติ "วันนี้ฉันไม่ได้ทาลิปสติกมาอะ แต่ปกติฉันทาเบอร์..."

"อื้อย!" ไม่รอให้เธอพูดจบ หวังหลินหลินก็เอ่ยขัดจังหวะ พูดอย่าง

มีจิตจะก้าน "อะไรจะไม่ได้ทำ พวกเราเป็นผู้หญิงเหมือนกัน จริงใจกันหน่อย ได้มั๊ย ถ้าเธอมาถามพี่ว่าใช้เครื่องสำอางยี่ห้ออะไร พี่ก็จะบอกเธอไปตรงๆ"

พอพูดจบก็ไม่ว่าให้เวินอีฝานตอบ หัวหงลลินหลินย้ารองเท้าส้นสูง เดินออกจากห้องน้ำไปแล้ว

เวินอีฝานยืนอยู่ที่เดิมอย่างงุนงง เธอมองตัวเองในกระจก จากนั้นก็ใช้หลังมือถูริมฝีปากอย่างละล้าละลัง

"..."

ก็ไม่ได้ทำจริงๆ นี่นา

พอกลับไปห้องทำงาน เวินอีฝานก็เดินไปยังโต๊ะของตนเอง โต๊ะทำงานของหัวหงลลินหลินอยู่เยื้องไปทางด้านหลัง คราวนี้อีกฝ่ายกึ่งนั่งกึ่งยืนที่โต๊ะทำงานของเธอ หันมาคุยกับซูเถียนที่อยู่โต๊ะข้างๆ เวินอีฝาน

ซูเถียนเข้ามาทำงานในสถานีโทรทัศน์พร้อมกับเวินอีฝาน ทั้งสองคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันจึงมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

เวินอีฝานเอ่ยยิ้มๆ "คุยอะไรกันอยู่เธอจะ"

ซูเถียนตอบ "คุยเรื่องที่พี่หลินไปเคานต์ดาวน์กับแฟนนะสิ"

"ก็แค่คุยไปเรื่อยเปื่อยนะ" หัวหงลลินหลินโบกมือ พูดไปตามใจ "นับว่าพี่โชคดีเหมือนกันนา วันปีใหม่ได้หยุดพอดี ก็เลยได้ฉลองข้ามปีกับแฟนที่รีสอร์ทไหว้จวนทั้งคืนเลย ได้ดินเนอร์ได้แสงเทียน แขน้ำพูนอะไรทำนองนี้ เขายังโอนเงินให้พี่ห้าพันสองร้อย* หยวนและหนึ่งพันสามร้อยสิบสี่** หยวนด้วย ก็ไม่ได้ทำอะไรมากหรอก น่าเบื่ออยู่เหมือนกัน"

"อิจจาพี่จริงๆ เลย พี่หลิน" ซูเถียนยกมูมปากขึ้นแล้วพยายามเปลี่ยนเรื่องคุย "จริงสิ อีฝาน เธอกำลังอยากจะย้ายบ้านไม่ใช่เหรอ หาบ้านใหม่ได้หรือยัง"

* มาจาก 520 หรือวันที่ 20 พฤษภาคม เป็นวันที่วัยรุ่นจีนกำหนดให้เป็นวันบอกรัก เนื่องจาก 520 อ่านออกเสียงว่า 'อู่เอ๋อร์หลิง' ซึ่งพ้องเสียงกับคำว่า 'หว่ออ้ายหนี่' ที่แปลว่าฉันรักเธอ

** 1314 อ่านออกเสียงว่า 'อู่ซันอีซื่อ' ซึ่งพ้องเสียงกับคำว่า 'อู่เซิงอีซื่อ' ที่แปลว่าตลอดชีวิต

หวังหลินหลินแสดงสีหน้าแปลกใจ ถามขึ้นทันที "เอ๊ะ เสี่ยวฝาน เธอจะย้ายบ้านเหรอ"

เวินอี่ฝานตอบไปตามตรง "ใช่ค่ะ"

"บังเอิญมากเลย!" หวังหลินหลินลุกขึ้นยืนโดยพลัน สีหน้าดีใจอย่างที่สุด "ช่วงนี้พี่กำลังกังวลอยู่เลย ก่อนหน้านี้อันรูมเมตที่เข้าร่วมกับพี่ลาออกจากงานกลับบ้านนอก พี่ยังหาคนที่เหมาะสมที่จะมาอยู่ด้วยกันไม่ได้เลย"

เวินอี่ฝานอึ้งไปโดยพลัน ไม่มีท่าที่ตอบสนองแต่อย่างใด

หวังหลินหลินเอ่ยถาม "เธอจะพิจารณาคู่บ้านพี่สักหน่อยมั้ย"

ซูเถียนเริ่มพูดก่อน "บ้านพี่หลินอยู่ที่ไหนเหรอ อี่ฝานอยากอยู่ที่ใกล้สถานีหน่อย"

"ก็ซิงตูฮวาเจิงไจ ใกล้มากเลยจ้ะ"

เวินอี่ฝานรู้จักชุมชนนี้ดีเพราะอยู่ใกล้กับสถานีโทรทัศน์มาก โดยปกติแล้วเวลาเธอเข้างานหรือเลิกงานก็ต้องเดินผ่านชุมชนแห่งนี้ เป็นชุมชนที่สร้างขึ้นใหม่เมื่อไม่กี่ปีนี่ ถือว่าเป็นชุมชนระดับสูงเลยทีเดียว

ซูเถียนหันไปมองเวินอี่ฝานแวบหนึ่ง ถามอีกว่า "นั่นนอกจากพี่แล้วยังมีเพื่อนร่วมเช่าคนอื่นอีกมั้ย"

"ไม่มีจ้ะ มีแค่พี่คนเดียวจ้ะ" หวังหลินหลินตอบไล่เวินอี่ฝาน ยิ้มอย่างน่ารักน่าชัง "วางใจเถอะ พี่ไม่พาคนไหนคนนี้อมาที่ห้องหรอก ถ้าพวกเราจะเป็นรูมเมตกันจริงๆ ก่อนที่เธอจะย้ายมาอยู่ เธอก็บอกได้นะว่าจะให้ะวังเรื่องอะไรบ้าง ถ้าเธอสนใจ วันนี้หลังเลิกงานไปดูบ้านกับพี่ก่อน..." พอพูดถึงตรงนี้หวังหลินหลินก็ชะงักทันที เปลี่ยนคำพูดเป็น "อ้อๆ ไม่ได้ เปลี่ยนเป็นพรุ่งนี้แล้วกัน คืนนี้พี่จะไปดูหนังกับแฟน"

เวินอี่ฝานรับคำ "ได้ งั้นก็พรุ่งนี้แล้วกันค่ะ"

ซูเถียนฉวยโอกาสตอนที่หวังหลินหลินไปห้องแฟนรีเชียบเข้ามาใกล้หน้าต่างเป็นกังวลอยู่บ้าง

"เธอจะอยู่บ้านเดียวกับพี่หลินจริงๆ เหรอ ฉันรู้สึกว่าคุณก็น่ารำคาญ"

เหมือนกันนะ เพื่อถึงแพลนละครซีรีส์ที่เพิ่งคบกันทั้งวันทั้งคืน แล้วเพราะเธอหน้าตาดี ฉันรู้สึกเวลาที่เค้าพูดกับเธอดูแปลกๆ ซอบกกล"

เวินอีฝานก็พอจะรู้จักนิสัยของหวังหลินหลิน อีกฝ่ายไม่ได้เป็นคนเลวร้ายอะไรหรอก ก็แค่ขี้บ่น หนักไม่เอาเบาไม่สู้ ซึ่งสองข้อนี้เธอไม่ได้คิดว่าเป็นปัญหาใหญ่อะไร ทำงานร่วมกันมาหลายเดือนแล้ว โดยส่วนใหญ่หวังหลินหลินก็ติดกับเธอ

อีกทั้งตอนนี้เธอก็อยากจะรีบย้ายบ้านจริงๆ

เวินอีฝานยิ้มน้อยๆ เอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวล "ฉันขอไปดูบ้านก่อนแล้วกัน"

หลังเลิกงานในวันต่อมาเวินอีฝานและหวังหลินหลินก็นั่งรถไฟใต้ดินไปซิงตูฮวาเจิงด้วยกัน

บ้านที่หวังหลินหลินเช่าเป็นห้องชุดที่มีทั้งหมดสามห้องนอน แต่เจ้าของบ้านปล่อยเช่าเพียงสองห้อง ส่วนอีกห้องหนึ่งใช้เป็นห้องเก็บของ ซึ่งถูกล็อกมาเป็นเวลานานแล้ว เหลือเพียงห้องนอนใหญ่ที่มีห้องน้ำในตัว และห้องนอนเล็ก ดังนั้นค่าเช่าห้องนอนเล็กจึงถูกกว่าบ้าง

สภาพโดยรวมถือว่าไม่เลวเลย มีทั้งห้องครัว โต๊ะอาหาร ระเบียง รวมถึงมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นอยู่ครบ

หวังหลินหลินพักอยู่ในห้องนอนใหญ่มาตลอด

เวินอีฝานกวาดตาดูห้องนอนเล็กแวบหนึ่ง พบว่าภายในห้องถูกจัดเก็บจนสะอาดสะอ้าน บนโต๊ะไม่มีฝุ่นเลยสักนิด

หวังหลินหลินพูดอยู่ด้านข้างว่า "เพราะที่พักอยู่ห้องนอนใหญ่ พี่ก็ต้องจ่ายค่าเช่าแพงกว่าเธอนิดหน่อย เดือนนี้เธอจ่ายค่าเช่าสองพันหยวนแล้วกัน แล้วเรื่องค่าน้ำค่าไฟพวกเราหารกันคนละครึ่ง เธอโอเคมั๊ย"

ค่าเช่าที่นี้แพงกว่าที่เธอเคยเช่าอยู่บ้าง แต่ยังอยู่ในระดับที่พอรับได้ อีกทั้งเงื่อนไขในด้านต่างๆ ก็ดีกว่าไม่น้อย

เวินอีฝานคิดว่าห้องนี้เหมาะสมอย่างมาก แต่เธอก็ไม่ได้ตัดสินใจ

ในทันที

"เธอลองเอาไปคิดดูก่อนแล้วกัน" ในเมื่อเรื่องการย้ายบ้านไม่ใช่เรื่องเล็ก หวังหลินหลินก็ไม่ได้เร่งเร้าให้เธอตอบตอนนี้ แล้วก็มองดูเวลาแวบหนึ่ง "นี่มันก็โมงก็ยามแล้วเนี่ย พวกเราไปกินข้าวเย็นด้วยกันเถอะ พี่รู้สึกหิวจัง"

เวินอี่ฝานไม่เคยชินกับการทานอาหารเย็น เดิมทีเธอจะปฏิเสธ แต่ก็คิดว่าพวกเธอน่าจะได้เข้าห้องร่วมกัน ด้วยความคิดที่อยากจะกระชับความสัมพันธ์เธอจึงตอบตกลง

ทั้งสองคนเพิ่งออกมาจากเขตชุมชน มือถือของหวังหลินหลินก็ดังขึ้น ในทันใด เธอรับสายพลางทำเสียงสอง ลากเสียงชะงูสปรี๊ด

"ฮัลโหลที่รัก มีอะไรหะคะ"

เวินอี่ฝานเดินอยู่ข้างๆ อย่างเงิบๆ

"ตอนนี้ฉันอยู่ข้างนอกกับเพื่อนที่ทำงานค่ะ กำลังจะไปกินข้าว" หวังหลินหลินเริ่มออดอ้อน "ได้สิคะ คุณอยู่ไหน ตอนนี้ฉันเพิ่งออกมาจาก ประตูใหญ่...เอ๊ะ คุณจะถึงแล้วหะอ๋อ งั้นดีเลย ฉันไม่กวนคุณขับรถแล้วละ ฉันจะทำตัวน่ารักรอคุณอยู่หน้าประตู คุณต้องรีบมารับฉันนะคะ"

รอจนหวังหลินหลินวางสาย เวินอี่ฝานก็เอ่ยอย่างรู้จักรากลเทศะ "งั้นฉันกลับก่อนแล้วกัน คืนนี้จะ..."

"ทำไม่อยู่ดีๆ จะกลับแล้วละ พวกเราตกลงกันดีแล้วไม่ใช่หรอว่า จะไปกินข้าวด้วยกัน" หวังหลินหลินขมวดคิ้ว ลู่ๆ ก็เข้าใจในทันที "อ้อ เธอไม่ต้องอึดอัดไป เธอไม่ใช่ ก.ข.ค. หรือ ก.แพนที่จะพาเพื่อนมาด้วย ถือว่าไปงานสังสรรค์ก็แล้วกัน"

เวินอี่ฝานยังไม่ทันได้กล่าวปฏิเสธอีกครั้ง รถสีดำคันหนึ่งก็จอดลงตรงหน้าพวกเธอทั้งสอง

กระจกด้านข้างคนขับลดระดับลง คนที่นั่งอยู่ในตำแหน่งคนขับหันหน้ามามองแล้วเอ่ยยิ้มๆ

"ที่รัก รีบขึ้นรถเร็ว" ครู่ต่อมาเขาเหลือบเห็นเวินอี่ฝานที่ยืนอยู่ข้าง

หวังหลินหลินแล้วก็อิงไปโดยพลัน "เอ๊ะ เวินอีฝาน?"

เวินอีฝานมองไปและตกตะลึงทันทีไม่ต่างกัน

เธอนึกไม่ถึงเลยว่าแฟนของหวังหลินหลินที่เป็นลูกเศรษฐีก็คือซูเฮ่าอัน

"โอ้ พวกเราไม่ได้เจอกันกี่ปีแล้วเนี่ย..." ไม่รอให้เขาพูดจบ ด้านหลังก็มีเสียงกตแตรดังมา "เร็วๆ พวกเธอสองคนรีบขึ้นรถมาก่อน จอดรถตรงนี้ไม่ได้"

เวินอีฝานกำลังจะปฏิเสธ "ไม่..."

ซูเฮ่าอันกลับพูดอย่างรีบเร่ง "เร็วเข้า!"

"..."

เธอเลยจำเป็นต้องขึ้นไปนั่งที่เบาะหลัง

หลังจากขึ้นมานั่งบนรถแล้ว เวินอีฝานจึงเพิ่งสังเกตเห็นว่าที่เบาะหลังยังมีคนอื่นอยู่อีก

เธอมองหน้าเขาหนึ่ง

แสงภายในรถที่มากกว่าด้านนอก

ชายหนุ่มไม่ได้ส่งเสียงใดๆ เขาหายใจเบาๆ แต่ออร่าของเขาเปล่งประกายมาก ตอนนี้เขานั่งเฉื่อยอย่างกับคนไม่มีกระดูกพลาซหับตา ท่าทางดูเกียจคร้านและเหนื่อยล้า

อย่างกับไม่รู้สึกรู้สากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบด้าน

รถเคลื่อนตัวออกไป...

ซูเฮ่าอันมองผ่านกระจกหลัง ขับรถไปด้วยพลาซหับตาอย่างสนุกสนานโดยไม่คิดอะไร "เฮ้! ช่างเหยียน รีบขึ้นเร็วเข้า! รีบขึ้นมาพบกับแสงจันทร์นวลผ่องเร็ว!"

เวินอีฝานอิงไปในทันที "..."

บทที่ 8

หนึ่งวันราวกับผ่านไปเป็นปี

ซังเหยียนหันหน้ามาเล็กน้อยเมื่อถูกปลุก ลืมตาขึ้นอย่างเกียจคร้าน
เขาสบตาเข้ากับเธอพอดี

ราวกับมีความอึดอัดประสานกันกลางอากาศ

ซังเหยียนไม่พูดจาอะไร นั่งมองเธออย่างเงิบๆ ดวงตาเขาแจ่มชัด
ไม่แสดงถึงความหุดหิดเหมือนคนเพิ่งตื่นเลย

หน้าตาเขาหล่อเหลาเหลือเกิน มีตาสองชั้น หางตาเซิดขึ้น บวกกับ
ที่เขา มักแสดงท่าทางไม่แยแสต่ออะไรทั้งสิ้น มองดูแล้วเหมือนแฝงไปด้วย
ความเฉียบคมคล้ายปลายมีด

ชั่วพริบตาเดียวเวินอีฟานพลันเกิดกลางสังหรณ์ เธอรู้สึกว่าในวินาทีต่อมา
เขาจะเริ่มถากถางพลาถกระหน่ำซ้ำเติมกับคำว่า 'แสงจันทร์นวลผ่อง'

หวังหลินหลินเริ่มเอ่ยปากก่อน "พวกคุณรู้จักกันหรือคะ"

ซูเฮ้ออันเป็นคนตอบ "อืม เป็นเพื่อนสมัย ม.ปลาย นะ"

เวินอีฟานถอนสายตากลับมา ขณะที่เธอกำลังจะถือโอกาสเปลี่ยนเรื่อง
หวังหลินหลินก็พูดอย่างไม่มีอีคิวเอาซะเลย

"แสงจันทร์นวลผ่องหมายความว่าอะไรหรือคะ เมื่อก่อนเพื่อนของคุณ
จิบเสี้ยวฝานไม่ติดใจมั๊ย"

ซูเฮ้ออันหัวเราะฮาๆ อย่างไม่รู้จักกาลเทศะอะไรเลย "ไช่ๆ"

"..."

มีน้ำละสองคนนี่ถึงดูเหมาะสมกัน

ในสถานการณ์แบบนี้ถึงเวินอีฝานอยากทำเป็นแสรังโง่ก็คงทำต่อไปไม่ได้แล้ว

เธอรู้สึกอย่างชัดเจน ก่อนหน้านี้ทั้งสองต่างรู้อยู่แก่ใจแต่ไม่ยอมพูดออกมา ต่างฝ่ายต่างสวมหน้ากากเข้าหากัน แต่ในขณะนี้กลับถูกสองคนที่นั่งอยู่เบาะหน้าฉีกออกไปกว่าครึ่งแล้ว เหลือเพียงแค่เศษซากที่เอาไว้บปิด

เธอก็ไม่ได้หวังที่จะให้ซังเหยียนพูดอะไรเพื่อแก้สถานการณ์

เวินอีฝานรู้ว่าที่ผ่านมาเขารักหน้าอย่างกับอะไรดี เธอจึงเอ่ยอย่างสงบ "จั้นเหอ ฉันเป็นคู่กรณีแท้ๆ ทำไมฉันถึงไม่รู้เรื่องนี้เลยล่ะ ซูเฮ้ออัน นายจำผิดหรือเปล่า"

"จะจำผิดได้ยังไง พวกเธอสองคน..." พอพูดถึงตรงนี้ซูเฮ้ออันถึงเพิ่งรู้ตัว เขาสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ "เอ๊ะ พวกเธอสองคน นี่คือนี้อัดหรืออะไร ไม่ใช่มัน ผ่านมาตั้งกี่ปีแล้ว ยังจำฝังใจกันอยู่อีกหรือ ฉันก็แค่พูดเล่นไปเรื่อยเปื่อย"

หวังหลินหลินเอ่ยถามบ้าง "พวกคุณไม่ได้เจอกันนานเท่าไรแล้วละ"

"ตอนนี้นับไม่ถูกแล้วล่ะ เวินอีฝาน เธออยู่ที่โรงเรียนนั้นแคปีเดียวไช่ปะ" ซูเฮ้ออันถาม "ฉันจำได้เหมือนว่าเธอจะย้ายโรงเรียนตอน ม.สี่ หรือ ม.ห้า นี่แหละ"

เวินอีฝานเอ่ยอย่างจริงจัง "ฉันย้ายตอน ม.ห้า เทอมสอง"

"จั้นก็ประมาณเจ็ดแปดปีแล้วมั้ง" ซูเฮ้ออันสังเกตว่าซังเหยียนเงียบ มาตลอดจึงเอ่ยอีกว่า "ซังเหยียน ทำไมนายไม่พูดไม่จาเลยล่ะ มันก็ผ่านมาตั้งเจ็ดแปดปีแล้ว! นายคงไม่ได้ยังฝังใจอยู่กับเรื่องนี้หรอกมั้ง"

ซังเหยียนหลบตาลองอีก ไม่สนใจอีกฝ่าย

"นายเยียมไปเลยเพื่อน" ซูเฮ้ออันยอมเขาแล้ว แหวะรัวๆ "เวินอีฝาน

เธอไม่ต้องไปสนเขาหรอก เธอก็รู้ว่าเขาเป็นคนยังไง ตาไปงอกอยู่บนหัวมันมั้ง ฉันเดาว่าเขาคงคิดว่าเธอตาบอดถึงได้เมินใส่เขาในตอนนั้น แต่เขาไม่รู้ตัวเลยว่าที่เขาทำตัวแบบนี้มันน่ารำคาญ..."

หวังหลินหลินขัดจังหวะชูเฮ้ออัน "อ้อย คุณตั้งใจขับรถดีๆ เกอะคะอย่าว่าเพื่อนคุณแบบนี้เลย"

"..."

ชูเฮ้ออันกลืนคำพูดที่เหลือลงไป ขมวดคิ้วมุ่น หาจังหวะเหลือบมองหวังหลินหลินแวบหนึ่ง

"เวลาขับรถต้องมีสมาธิ ไม่อย่างนั้นมันอันตรายนะ" หวังหลินหลินสังเกตได้ถึงอารมณ์ของเขาจึงพูดอีกในทันทีว่า "อย่าเพิ่งอารมณ์เสีย ฉันก็แค่เตือนคุณเฉยๆ ถ้าคุณอยากพูดก็พูดต่อเกอะคะ"

ชูเฮ้ออันถึงยิ้มออก "ผมไม่ได้โกรธสักหน่อย ขอบคุณนะที่รักที่เตือนผม" ระหว่างที่ไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็มาถึงร้านอาหารในที่สุด

ไหนๆ ก็มาถึงที่นี่แล้ว เวินอี่ฝานก็ไม่กล้าพูดออกไปอีกว่าตัวเองอยากกลับในเมื่อซึ่งเหยียนไม่ได้พูดอะไรสักคำ และในทางตรงกันข้ามกลับจะทำให้เห็นชัดว่าเธอยังแคร์กับเรื่องราวในอดีตอยู่ แม้แต่จะทานข้าวโต๊ะเดียวกันสักมื้อยังทำไม่ได้

เธอคิดว่าทานข้าวมื้อหนึ่งต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง ก็กลืนใจทนๆ ให้มันผ่านไปสักวัน

ทว่าสิ่งที่เวินอี่ฝานนึกไม่ถึงก็คือก่อนหน้านี้หวังหลินหลินบอกเธอว่า 'แฟนที่จะพาเพื่อนมาด้วย' คำว่า 'เพื่อน' นั้นไม่ใช่ซึ่งเหยียนแค่คนเดียว... แต่เป็นเพื่อนกลุ่มหนึ่ง

พวกเขาจองห้องพิเศษไว้ ตอนนี้ด้านในห้องนั่งกันจนเต็มแล้ว

โดยหลักแล้วถือว่าหวังหลินหลินเป็นคนพาเวินอี่ฝานมา ควรจะนั่งกับเธอถึงจะถูก แต่เพราะเหลือเพียงแค่ที่นั่งติดกันเป็นคู่ๆ เธอจึงทิ้งเวินอี่ฝานอย่างไร้เยื่อใยแล้วไปนั่งคู่กับชูเฮ้ออัน

เวินอีฝานก็เลยถูกบังคับให้นั่งกับซังเหยียนไปโดยปริยาย เมื่อมองจากมุมนี้จึงเหมือนว่าซังเหยียนเป็นคนพาเวินอีฝานมา

มีชายหนุ่มคนหนึ่งตะโกนขึ้นมาว่า "ซังเหยียน นายนี้มันเจ้าเล่ห์นักนะ ลุงๆ ทำไมมีแฟนแล้วละ"

ซูเฮ้ออันร้องฮึ "อย่าพูดเหลวไหลไป ไอ้โง่ซังเหยียนคู่ควรกับเธอเธอ คนนี้เป็นเพื่อนเก่าของพวกเราตอน ม.ปลาย ตอนนั้นเธอเป็นดาวโรงเรียนเลยนะ ดังมากเลย!...เฉียนเฟยนายจำได้มั๊ย ตอน ม.ปลาย นายก็เรียนที่โรงเรียนหนานอู่อิงไม่ใช่หรอ"

"จำได้ๆ เวินอีฝานนี่ ก่อนหน้านี้ฉันเรียนอยู่ห้องเดียวกับเพื่อนเธอ จงชื่อเฉียวอิง" ชายหนุ่มร่างอ้วนท้วนที่นั่งข้างๆ ซังเหยียนมองมาที่เวินอีฝาน ยิ้มอย่างเขินอายเล็กน้อย "ฉันเคยเห็นจงชื่อเฉียวโพสตร์รูปที่ถ่ายกับเธอนะ"

เวินอีฝานยิ้มให้พลางพยักหน้า

ครู่ต่อมาก็มีชายหนุ่มอีกคนพูดขึ้นว่า "เฮ้ยไอ้อ้วน! ทำไมหน้านายแดงละ ไม่กลัวแฟนนายมาฆ่าเอาอะ?"

ซังเหยียนไม่ได้ร่วมคุยในหัวข้อนี้ด้วย ถึงในระหว่างนี้จะมีหลายคนที่พูดถึงชื่อเขา เขาก็ทำเป็นหูทวนลม แต่พอได้ยินประโยคนี้เขากลับมีปฏิกิริยาขึ้นมาบ้าง ซ้อนตาขึ้นมองไปทางเฉียนเฟย

ซูเฮ้ออันเอ่ยขึ้น "เขาก็เป็นแบบนี้มาตลอดแหละ ไม่ใช่หรือไง พอเจอคนสวยก็พูดอะไรไม่ออก"

อาจจะสัมผัสได้ถึงการถูกละเลย หัวงอหลินหลินจึงรู้สึกไม่พอใจ เริ่มเอ่ยแทรกในการสนทนาของพวกเขา "อะไรกันคะ ทำไมคุณมาบอกว่าคนอื่นสวยต่อหน้าฉันล่ะ"

เงิบงันไปไม่กี่วินาที ซูเฮ้ออันก็บิลอบใจในทันที "ที่รัก คุณเข้าใจยังงัยกัน อย่าหึงมั่วๆ นา"

ร้านอาหารร้านนี้เสิร์ฟอาหารซ้ำมาก มีคนกลุ่มหนึ่งไปเร่งเครื่องดื่ม

กันยกใหญ่ตรงหน้าเคาน์เตอร์ รอตั่งนานอาหารก็ยังไม่มาเสิร์ฟสักอย่าง เรื่องที่สนทนาก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป เพราะเวินอีผ่านมาในฐานะคนแปลกหน้า จึงทำให้สายตาดูหลายคู่ที่จับจ้องเธออยู่เมื่อครู่ค่อยๆ เบนไปทางอื่น

ซังเหยียนไม่ได้ร่วมวงสนทนาด้วย ตอนนี้เขากำลังก้มหน้าเล่นมือถือ แสดงท่าทางราวกับไม่สนใจอะไรเลย คนอื่นเรียกเขาก็ไม่สนใจ

เวินอีผ่านก้มหน้าดื่มน้ำ รู้สึกว่าตัวเองไม่เข้ากับผู้คนที่นี่เลย

ผ่านไปสักพักจู่ๆ หวังหลินหลินก็หอมแก้มซู่เฮ้ออัน ลูกขึ้นเดินมาหา เวินอีผ่านแล้วดึงข้อมือเธอ เอ่ยพลางยิ้มตาหยี

"เสี่ยวผาน ไปห้องน้ำกับพี่หน่อยสิ"

เวินอีผ่านลูกขึ้นยืน เหลือบมองกระเป๋าทิ้งวางอยู่บนเก้าอี้แล้วก็หยิบมาด้วย

ทั้งสองคนเดินตามป้ายบอกทางแล้วเข้าห้องน้ำไป

หวังหลินหลินหยิบลิปสติกสีโปรดออกมาทาทัບอีกรอบ เอ่ยอย่างสบายใจ "เมื่อก่อนเธอปฏิเสธซังเหยียนเหรอ"

เวินอีผ่านเงยบงกชไม่ตอบ

หวังหลินหลินถือว่าเธอยอมรับจึงเอ่ยอย่างแปลกใจที่สุด "เธอรู้หรือเปล่าว่าผับจยาบันที่อยู่ใกล้กับสถานีโทรทัศน์เรา เขาลงทุนเปิดกับแฟนพี่และผู้ชายอีกคนหนึ่งนะ"

"..."

"เขาดูดีจะตายไป ทั้งสูงทั้งหล่อ แถมรวยด้วย คนแบบนี้เธอก็ยังปฏิเสธได้ลง?" หวังหลินหลินส่ายหน้า รู้สึกไม่เข้าใจจริงๆ "สเปกเธอสูงเกินไปแล้วมั้ง แต่มันก็ผ่านมาตั้งหลายปีแล้ว พี่เห็นท่าทางเขาเมื่อคืนก็ดูไม่ได้สนใจเธอสักเท่าไร"

"เรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว" เวินอีผ่านยิ้มอย่างอ่อนโยน จากนั้นก็หยิบมือถือขึ้นมามองแวบหนึ่ง "จริงด้วย พี่หลิน ขอโทษจริงๆ ฉันต้องกลับแล้วละ กรุณาให้ฉันส่งต้นฉบับข่าวไปให้คีนัน รบกวนพี่ช่วยบอกเพื่อนๆ ให้ด้วยนะ"

หวัंहลินหลินร้อง "หา!" รู้สึกไม่พอใจอยู่บ้าง "แค่อาหารมือเดียว เสียเวลาไม่มากหรอก"

"ครูจะรีบเอา" เวินอีฝานพูด "ฉันก็ไม่กล้ายุ่งงานซะด้วยสิ นี้อยู่ในช่วงโปรฯ นะ"

"อ้อ นั่นก็ได้" หวัंहลินหลินเบะปาก "ฉันเธอเดินทางระวังหน้อยแล้วกัน พี่ไปก่อนนะ"

"โอเค ขอขอบคุณมากพี่หลิน เจอกันพรุ่งนี้นะ"

หลังจากรอให้หวัंहลินหลินเดินออกจากห้องน้ำไป เวินอีฝานก็เปิดก๊อกน้ำล้างมือ เธอไม่รู้ว่าตัวเองทำให้หวัंहลินหลินไม่พอใจหรือเปล่า ทว่าเธอไม่อยากจะอยู่ในงานสังสรรค์กับคนที่ไม่คุ้นเคยอีกต่อไปแล้ว

เวินอีฝานถอนใจโล่งอก ดึงกระดาษชำระมาเช็ดมือจนแห้ง

เวินอีฝานเพิ่งเดินออกไปก็เห็นซังเหยียนออกมาจากห้องน้ำชายที่อยู่ฝั่งตรงข้าม คราวนี้ท่าทางของเขาไม่เหมือนกับที่เธอคาดคิดไว้ เขาไม่ได้เดินผ่านไปราวกับเห็นเธอเป็นอากาศธาตุ

ซังเหยียนชะงักฝีเท้า สีหน้าเฉยเมย เขายืนอยู่ที่เดิมพลางมองมาที่เธอ

เวินอีฝานรู้สึกคุ้นเคยกับฉากนี้อย่างประหลาด เธอนึกไปถึงครั้งแรกที่ผับจยาบัน ครั้งนั้นเธอเจอกับเขาที่ทางเดินนอกห้องน้ำ แต่สถานการณ์ในครั้งนี้อย่างต่างกับครั้งนั้นโดยสิ้นเชิง

...ราวกับเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

สถานการณ์กลับไปเป็นเช่นเดิม

มองจากท่าทางเขาที่เจียบมาตลอดในคืนนี้ เวินอีฝานคิดว่าตนเองไม่จำเป็นต้องพูดถึงตอนที่พบกันอยู่ไม่กี่ครั้งในช่วงก่อนหน้านี้ เธอพยักหน้าไปทางเขา แสดงออกเหมือนว่าหลังจากผ่านไปหลายปีนี้เป็นครั้งแรกที่ได้พบกัน เอ่ยทักทายกับเขาอย่างมีมารยาท

"ไม่ได้เจอกันนานนะ"

ทว่าเหนือความคาดหมาย คล้ายว่าซังเหยียนไม่คิดที่จะรักษาความ

สงบนิ่งบนใบหน้าอีกต่อไป เขายังคงมองสำรวจเธอ เอ่ยซ้ำอีกครั้งอย่าง
เหนื่อยหน่าย

"ไม่ได้เจอกันนาน?"

น้ำเสียงเขาทำให้เวินอีผ่านแยกไม่ออกว่าเป็นประโยคแสดงความสงสัย
หรือพูดไปเรื่อย

จากนั้นซึ่งเหยียนก็เอ่ยอีกว่า "จากวันปีใหม่จนถึงวันนี้ก็ผ่านมาไม่กี่วันเอง
เธอไม่ได้เจอฉัน..." เขาจะรักไปชั่วครู่แล้วค่อยๆ กระซอกเศษหน้ากากที่ยัง
หลงเหลืออยู่ออกมาจนหมด "ผ่านไปแค่วันเดียวคงไม่ได้เหมือนผ่านไป
เป็นปีหรอกมัง"

บทที่ 9

ชานาแซเวินกับจูเห่าแซซัง

เจียบงันกันไปสักครู่

ในขณะที่เอ่ยคำพูดนี้ออกไป เรื่องราวที่เกิดขึ้นในคืนวันปีใหม่มักผุดขึ้นมา ในความคิดของเวินอีฝาน...เธอถูกคนที่เดินผ่านชนเข้า และโดยไม่ทันระวัง ก็ชนเข้ากับแผ่นอกของซังเหยียนอีก จากนั้นเธอก็เอ่ยขอโทษ เขาพยักหน้า เป็นเชิงว่า 'ไม่เป็นไร'

เรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดก็ไม่ต่างอะไรกับการปฏิบัติต่อคนแปลกหน้า ถึงแม้เวินอีฝานจะเดาได้ว่าเขาก็คงจำเธอได้ ต่างฝ่ายต่างก็รู้อยู่แก่ใจ แต่เธอไม่เคยคิดเลยว่าเขาจะสารภาพอย่างตรงไปตรงมา

ในเมื่อตั้งแต่แรกเวินอีฝานก็แสดงออกไปตามท่าทีของเขา ดังนั้น ในตอนนี้ซึ่งเธอคิดว่ายังแสดงฉากนี้ต่อไปได้ แต่ทางฝ่ายเขากลับรู้สึกว้า ปกปิดต่อไปไม่ได้แล้วก็เลยชิงแสดงท่าที 'แสร้งทำเป็นไม่รู้จำกันมันสนุกนักเธอจะ' ออกมาก่อน

เห็นได้ชัดว่าเขาคนนี้เป็นปฏิบัติต่อคนหรือทำสิ่งต่างๆ อย่างจริงจังเสมอมา เขาไม่เคยวกไปวนมาหรือทำเรื่องเสแสร้ง

โดยสรุปแล้วก็กลายเป็นเรื่องเล่าของ 'ชานาแซเวิน' และ 'จูเห่าแซซัง' เวินอีฝานเจียบไปสองวินาที เธอก็ไม่อยากจะรักษาหน้าเขาอีกต่อไป

"ก็ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ฉันนึกว่านายจำฉันไม่ได้"

ซังเหยียนยกมูมปากขึ้น

"ในเมื่อตอนนั้นฉันสวมหน้ากากอนามัยอยู่ ปิดหน้ามิดชิด" เธอสบตาเขาอย่างไม่หวั่นไหวขณะเอ่ยซ้ำๆ "คิดไม่ถึงว่าสายตานายจะดีขนาดนี้"

ซังเหยียนเลิกคิ้ว "สายตาดี?" แล้วเธอก็พูดพลางหัวเราะ "อ้อ โทษทีที่ฉันทำให้เธอเข้าใจผิด"

เวินอีฝานงงโดยพลัน "...?"

"ฉันไม่ได้เป็นคนเห็นเธอหรอก น้องสาวฉันต่างหากที่จำเธอได้" ท่าทางของซังเหยียนดูสบายๆ ไม่กินปูนร้อนท้องเลยสักนิด "น้องสาวฉันบอกว่าเธอจ้องฉันอยู่ตลอดเวลา"

"..."

เวินอีฝานยังคงสีหน้าเรียบเฉย พูดต่อว่า "ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แหละ"

ซังเหยียนจ้องมองเธอ

"ตอนนั้นที่ฉันมองนาย" เวินอีฝานตัดสินใจว่าหนามยอกต้องเอาหนามบ่ง ก็เลยเริ่มพูดที่เล่นที่จริง "เพราะนายไม่ได้รู้ตชิปกางเกงนะ"

"..."

เวินอีฝานกลัวว่าคำพูดนี้จะทำให้เขาเข้าใจผิด ก็เลยพูดเสริมอีกประโยค "หลายคนรอบตัวฉันก็เฝ้าที่กันอยู่นะ"

ซังเหยียนนิ่งอึ้ง "..."

"นายไม่ต้องใส่ใจเรื่องนี้มากนักหรอก ผ่านไปตั้งหลายวันแล้ว" เวินอีฝานยิ้มๆ แสร้งทำเป็นปลอบโยน "ไม่คุยกับนายละ ฉันยังมีงานต้องไปจัดการอีกนิดหน่อย กลับก่อนนะ"

เธอยังไม่ทันได้ก้าวเท้าออกไป จู่ๆ ซังเหยียนก็เรียก "เฮ้"

เวินอีฝานชะงัก "...?"

"เธอจำได้มั๊ยว่าเมื่อกี่ซู่เฮ้ออันจอตระไวที่ไหน"

หญิงสาวพยักหน้าทันที

"ดี" ซังเหยียนเซิดคางขึ้น "นำทางด้วย"

เวินอีฝานยังคงงุนงงหนักมาก

เดิมทีคิดว่าพอพาเขามาที่รถแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ควรถามด้วยมารยาทว่า 'จะให้ไปส่งที่ไหนมัย' แต่ผลสุดท้ายหลังจากที่มาถึงรถแล้ว ซังเหยียนก็พูดกับเธอแค่ 'ไว้เจอกันนะ'

เขาไม่มีทีท่าอยากจะร่วมเดินทางไปกับเธอเลย

เดิมทีเวินอีฝานคิดว่านี่ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ทว่าเธอเพิ่งมองสำรวจบริเวณโดยรอบสักครู่ ถึงพบว่าร้านอาหารร้านนี้ตั้งอยู่บนถนนเปลี่ยว เธอค้นหาในมือถือว่ารถไฟใต้ดินสายไหนที่อยู่ใกล้ที่สุด แต่มันก็ยังอยู่ไกลออกไปหลายกิโลเมตร

รอบข้างมีรถผ่านไปไม่กี่ปั่น มองออกไปด้านนอกก็มีตึกจนากแล้ว

เวินอีฝานลังเลอยู่ชั่วครู่ จ้องไปที่ซังเหยียน เขายังไม่ขับรถออกไปสักที เธอเลยจำต้องไปเคาะกระจกด้านข้างคนขับ

หลังจากนั้นไม่กี่วินาทีซังเหยียนก็ลดระดับหน้าต่างลง เหลือบมองเธออย่างเย็นชา

เวินอีฝานเอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวล "นายไปส่งฉันหน่อยได้มัย ที่นี้มันเปลี่ยวอะ"

ซังเหยียนเอ่ยเสียงเรียบ "บ้านเธออยู่ไหน"

"ฉิงชือจาย่วน"

"อ้อ" ซังเหยียนถอนสายตากลับ "มันคนละทางอะ"

"..."

ในชีวิตนี้เวินอีฝานไม่เคยเจอใครที่ใจแคบเท่านี้มาก่อน เธอยึดเป็นเชิงขอโทษแล้วพูดขึ้นว่า "ฉันไม่ได้จะให้นายส่งฉันกลับบ้าน นายส่งฉันแค่รถไฟใต้ดินแถวนี้ก็พอ รบกวนนายด้วยจริงๆ นะ"

ซังเหยียนจ้องตรงมาที่เธอ ผ่านไปไม่กี่วินาทีจึงฝืนพูดออกมา

"ขึ้นรถมาเถอะ"

เวินอี่ฝานแอบถอนใจโล่งอก ขึ้นนั่งในตำแหน่งด้านข้างคนขับ เธอ
ก้มหน้าลงพลงารัดเข็มขัดนิรภัย

ซังเหยียนเคลื่อนรถออกในทันที

บรรยากาศภายในรถเงียบเป็นเป่าสาก พื้นที่ด้านในรถก็มืดซิดและ
คับแคบ

ซังเหยียนไม่ได้เปิดเพลง อีกทั้งก็ไม่มีทีท่าจะชวนเธอคุยด้วย

เวินอี่ฝานรู้สึกว่ถ้าตนเองยังคงเงียบอยู่แบบนี้อยู่ไปก็เหมือนกับขึ้นรถ
มาเปล่าๆ ซังเหยียนก็เป็นเหมือนคนขับรด เธอจึงเป็นฝ่ายชวนคุยก่อน

"ทำไมจู่ๆ นายจะกลับแล้วละ ไม่ไช่มาสังสรรค์กับเพื่อนหรือ"

ซังเหยียนตอบอย่างขอไปที "หนวกหู"

"..."

เวินอี่ฝานก็ไม่วู้ว่เขาหมายความว่างานสังสรรค์หนวกหูหรือกำลัง
บอกว่าเธอหนวกหู

หญิงสาวขยับริมฝีปากเล็กน้อยแล้วก็ไม่พูดอะไรอีก

เวินอี่ฝานหันไปมองทางหน้าต่าง มองทิวทัศน์ด้านนอกที่เคลื่อนตัว
ไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว ไฟข้างทางถูกดึงออกเป็นสายยาวที่ส่องสว่าง
ทั้งबाटตาและทำให้เธอใจลอย เธอค่อยๆ เหม่อลอยไป

เธอนึกไปถึงบทสนทนาที่ตัวเองพูดกับซูเฮ้ออันบนรถขามา

เธอไม่ได้เจอซูเฮ้ออันเจ็ดแปดปีแล้วจริงๆ

แต่ไม่ไช่กับซังเหยียน

เวินอี่ฝานไม่เคยบอกใครเรื่องนี้

มองจากปฏิกิริยาของซูเฮ้ออันแล้ว คล้ายว่ซังเหยียนก็คงไม่ได้บอกใคร
เหมือนกับเธอ

เหมือนว่จะมีแค่เขาและเธอสองคนท่รู้เรื่องนี้

ตอนอยู่ชั้น ม.5 เทอมสอง เพราะลุงของเวินอี่ฝานจะย้ายบ้าน

เธอจึงต้องย้ายไปยังเมืองเปย์อวี่พร้อมกับพวกเขาด้วย หลังจากนั้นนอกจากเพื่อนสนิทอย่างจงซือเฉียวและเซียงหล่างแล้ว เธอก็ไม่ได้ติดต่อกับใครที่โรงเรียนเก่าอีกเลย

...นอกจากซังเหยียน

เดิมทีเวินอี่ฝานคิดว่าเขาและเธอคงจะขาดการติดต่อกันด้วยเหตุนี้ แต่พอผ่านไปสักระยะเธอก็ได้รับข้อความจากซังเหยียน เธอลืมไปแล้วว่ามันเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ เขาไม่คุยเรื่องไร้สาระกับเธอเลย แล้วก็ไม่ได้เป็นฝ่ายถามอะไรเธอ เพียงแต่ส่งคะแนนและลำดับที่ของการสอบทุกครั้งไม่ว่าจะเป็นสอบเก็บคะแนนหรือว่าสอบประจำภาคเรียนของเขามาให้

เขาส่งข้อความมาอย่างต่อเนื่องแบบนี้จนจบชั้น ม.5

หลังจากสอบปลายภาคตอนชั้น ม.5 เวินอี่ฝานก็ได้รับข้อความจากซังเหยียนพอดี ตอนนั้นเธอลังเลอยู่นาน ทำยที่สุดก็ค่อยๆ พิมพ์คะแนนของตนเองตามใบคะแนนสอบ จากนั้นก็กดส่งออกไป

ทางฝ่ายนั้นคงไม่ได้คิดว่าเธอจะส่งข้อความตอบกลับ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงตอบมาว่า

‘ดูเหมือนว่าคะแนนของพวกเราสองคนก็ไม่ต่างกันเท่าไรนะ พวกเรา มาสอบเข้ามหา’ลัยกันเถอะ’

ผ่านไปสักครู่หนึ่งเขาก็ส่งข้อความมาอีกสองคำ

‘โอเคมั๊ย’

เวินอี่ฝานถอนใจเบาๆ จนแทบจะไม่ได้ยิน

เธอเพิ่งสังเกตเห็นว่าซังเหยียนขับรถผ่านสถานีรถไฟใต้ดินไปหลายสถานีแล้วก็ตะลึงไป จึงเอ่ยเตือนเขา

"ดูเหมือนว่านายจะขับผ่านไปอยู่แล้วนะ ฉันจำได้ว่าขับไปอีกหนอยังมีสถานีรถไฟใต้ดินอีกที่หนึ่ง สงสัยที่ข้างหน้าก็ได้ล่ะ?"

ซังเหยียนเอ๋อยอย่างเยียบเย็น "เธอเห็นฉันเป็นคนขับรถเหรอ"

"..."

ไม่ใช่ตกลงกันไว้แต่แรกแล้วเหรอ

ซังเหยียนไม่ได้หยุดรถ เหมือนเป็นเพราะเขาไม่ค่อยพอใจกับคำพูดประโยคนี้ จึงขับต่อไปเรื่อยๆ

เวินอีฝานอดถามไม่ได้ "นายจะขับไปถึงไหน"

"บ้านเธอไง" น้ำเสียงของซังเหยียนมักจะแฝงด้วยการถากถางอยู่เล็กน้อย "ไม่งั้นจะให้ฉันไปส่งที่ไหน"

"..."

เวินอีฝานรู้สึกว่าจะพูดจากันดีๆ ไม่ได้เลย เวลาที่เขาพูดมักจะแฝงการเสียดสี คล้ายมีคล้ายไม่มี เห็นชัดว่ามีบางอย่างผิดปกติในการสนทนา

เวินอีฝานอยากพูดคุยกับเขาดีๆ แต่ก็คิดว่าเหมือนจะไม่มีอะไรที่จำเป็นต้องพูด

ในระหว่างที่ไม่รู้เนื้อรู้ตัวนั้นก็มาถึงเชิงชื่อยาย่วนในที่สุด

ชุมชนแห่งนี้สร้างมาสิบกว่าปีแล้ว การก่อสร้างและสิ่งอำนวยความสะดวกในชุมชนล้วนมีสภาพเก่าทรุดโทรมอย่างมาก พื้นที่ไม่กว้างขวางนัก ทางขึ้นตึกมีแต่บันได ไม่มีลิฟต์ ปกติสวนกลางก็ไม่ค่อยจะมาดูแล เวลานี้ยังไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่ที่ทางเข้าอีก

แม้แต่ราวที่กั้นรถก็ไม่ลดระดับลง

ซังเหยียนไม่ได้ขับรถเข้าไปด้านใน เขาจอดรถอยู่ที่ทางเข้า

เวินอีฝานปลดเข็มขัดนิรภัย เอ่ยไปตามมารยาท "วันนี้ขอบคุณมากนะ รอให้นายมีเวลาว่าง ไว้ฉันขอเลี้ยงข้าวนายสักมื้อหนึ่ง"

"หืม?" ซังเหยียนเอนหลังพิงเบาะรถ หันหน้ามาด้วยสีหน้าเฉยเมย "เธอคิดถึงการเจอกันครั้งหน้าเร็วขนาดนี้?"

"..."

เวินอีฝานรู้สึกประหลาดใจมาก

หลายปีมานี้ที่ซึ่งเหยียนมีฉายาว่า 'ตัวท็อปแห่งถนนตัวลั่ว' เขาจะฮอต
ลักแคไหนกันนะ

ไม่ว่าเขาจะได้ยินคำพูดใดก็ตามก็มักจะรู้สึกว่ามีเจตนาอื่น
แอบแฝงอยู่เสมอ หรือเป็นเพราะที่เธอพูดที่ผับก่อนหน้านี้ทำให้เขาเข้าใจเธอ
ผิดไป?

เวินอีฝานตัดสินใจอธิบายสักหน่อย "ก่อนหน้านี้ตอนอยู่ที่ผับ ฉันไม่ทัน
ระวัง พูดผิดไป..."

ซึ่งเหยียนไม่รอให้เธอพูดจบก็ขัดจังหวะขึ้นมาทันที "ประโยคไหนล่ะ...
ประโยคที่ว่า 'น่าเสียดายจัง' อะหรือ"

"..."

เวินอีฝานเลิกล้มความคิดโดยพลัน เธอหลีกเลี่ยงหัวข้อนี้ไปเลย ย่นมือ
ไปเปิดประตู

"นายขับรถกลับระวังหน่อยแล้วกัน"

เวินอีฝานเดินเข้าเขตชุมชนไป

เธอพักอยู่ในตึกที่อยู่ใกล้ทางเข้าที่สุด พอเดินเข้าไปเลี้ยวขวาไปไม่กี่ก้าว
ก็ถึงแล้ว

เวินอีฝานหยิบกุญแจออกมาเปิดประตูตึกแล้วค่อยๆ เดินขึ้นไป ตึกนี้
ในหนึ่งชั้นมีห้องชุดอยู่หกห้อง พอขึ้นไปถึงชั้นสามที่ตัวเองพักอาศัย เธอก็
เดินตามทางเดินเข้าไปด้านในสุดซึ่งเป็นห้องของเธอ

เวินอีฝานกำลังจะเดินเข้าไป แต่จู่ๆ ก็สังเกตเห็นผู้ชายสามคนกำลัง
ยืนอยู่ตรงหน้าห้อง กลิ่นเหล้าคลุ้งคลุ้ง ตอนนี้พวกเขากำลังยืนสูบบุหรี่
อยู่ตรงนั้น คูยรื่องลามกอนาจารและพ่นคำหยาบคายพลางหัวเราะเอิกอ้าก

ไม่รู้ว่าพวกเขาเพิ่งกลับมาหรืออยู่ตรงนั้นสักพักหนึ่งแล้ว

คอมไฟในตึกก็เสีย ภายในตึกจึงมืดสลัว มองเห็นพวกเขาไม่ชัดเจน

แต่พอมีแสงรำไรส่องเข้ามาจากด้านนอก เวินอี่ฝานก็พอจำรูปร่างของ
คนหนึ่งในนั้นได้ เป็นชายหนุ่มที่พักอยู่ข้างห้อง...

เวินอี่ฝานถึงเพิ่งนึกได้ นับตั้งแต่วันที่เธอแจ้งตำรวจ นี่มันก็ผ่านมา
ห้าวันแล้ว

เดิมทีเธอคิดว่าวันนี้จะไปค้างบ้านของจงซือเฉียวสักคืนหนึ่ง พอเย็นนี้
ตกลงกับหวังหลินหลินเสร็จเรียบร้อย พรุ่งนี้ค่อยหาเพื่อนร่วมงานผู้ชาย
มาช่วยเธอย้ายข้าวของ

ทว่าเพราะคืนนี้ไปงานสังสรรค์เลยพบกับซังเหยียนรวมถึงเรื่องราว
วุ่นวายต่างๆ นานา ทำให้เธอลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท

เวินอี่ฝานหยุดชะงัก ญะแฉในมือกระทบกันดังกริ้งกริ้งเบาๆ

จู่ๆ ผู้ชายพวกนั้นก็หันมามองเธอ

ชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสื่อยี่มกรีมพรางก้ำวออกมา "พี่สาวคนสวย
กลับมาแล้วหรือ"

ไม่รู้จะทำไมพวกเขาถึงมายืนอยู่ตรงนี้ เวินอี่ฝานรู้สึกไม่ค่อยปลอดภัย
เท่าไร

"พี่น้อง เป็นเพราะสาวสวยคนนี้แหละ บอกว่าถูบบกวนเธอ" ชายหนุ่ม
ที่มีรอยสักรูปเสื่อยี่มออกมากมา น้ำเสียงทุ้มต่ำระคนแหบพร่า "กูบริสุทธิ์
กูโดนปรักปรำ กูก็แค่ไปเคาะประตูห้องเธอก็ถือว่ารบกวนแล้ว?"

"คนสวย เราไม่เคยเจอกันใช่ไหม" ชายหนุ่มอีกคนเอ่ยยิ้มๆ "เธอ
อยากรู้มัยละว่าอะไรที่เรียกว่ารบกวนของจริง"

เวินอี่ฝานไม่พูดไม่จา เธอหันหลังกลับแล้วรีบวิ่งลงบันไดไป

"ทำไมเธอวิ่งหนีไปแล้วละ"

"กูจะไปรู้ได้ไงว่าทำไมเธอถึงวิ่งหนี คนสวย! พวกเราไม่ได้จะทำอะไร!
แค่ขอคุยด้วยได้มัย"

"ผมไม่โทษพี่สาวคนสวยหรอก! ผมก็แค่อยากกระชับความสัมพันธ์
ของพวกเราทั้งสองคน พวกเราเป็นเพื่อนบ้านกัน อย่าทำให้มันมีนตึง

แบบนี้สิ"

ในขณะที่พูดพล่ามพวกเขาก็วิ่งตามวินอีฟานลงบันไดมา

พวกผู้ชายก้าวเท้ายาวกว่า ปากก็หัวเราะอย่างนึกสนุก คล้ายจะเล่นเกมวิ่งไล่จับ ยังกู้ในสถานที่มืดสลัวยิ่งดูน่าสะพรึงกลัว

วินอีฟานไม่มีแม้แต่วินาทีจะหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าเพื่อโทรแจ้งตำรวจ เมื่อวิ่งไปถึงชั้นล่างก็เปิดประตูแล้ววิ่งออกไปยังทางเข้าของชุมชน เธออยากขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย แต่จู่ๆ ก็นึกได้ว่าตอนกลับมาในบ๊อมบายไม่มีใครอยู่

ที่ตั้งของชุมชนแห่งนี้ไม่ถือว่าเปลี่ยวมาก พอออกไปแล้วเดินไปสักช่วงหนึ่งก็จะเป็นถนนที่ขายของกินตามข้างทาง วินอีฟานคิดว่าถ้าวิ่งออกไปยังที่มีคนมากก็คงจะหมดปัญหา

เสียงฝีเท้าที่ตามมาด้านหลังก็ดูเหมือนยิ่งใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

ทันใดนั้นวินอีฟานก็เห็นรถของซังเหยียนยังจอดอยู่ที่เดิมนอกเขตชุมชน เขายืนฟังประตูฝั่งด้านข้างคนขับอย่างสบายๆ ดูเหมือนว่ากำลังคุยโทรศัพท์อยู่

เมื่อซังเหยียนสังเกตเห็นว่ามีการเคลื่อนไหวจากทางนี้ก็พล้นซ้อนตาขึ้นสบตากับเธอ

วินอีฟานวิ่งช้าลงเล็กน้อย ความคิดที่จะขอความช่วยเหลือจากเขาผุดขึ้นมาในทันใด แต่เธอก็ซึ้งใจอยู่ ท้ายที่สุดเธอก็เลือกที่จะวิ่งไปทางถนนที่ขายของกินดีกว่า

วินอีฟานกำลังคิดที่จะวิ่งผ่านตัวเขาไป ซังเหยียนวางสายโดยพลันเอ่ยปากตะโกนเรียกเธอ

"วินอีฟาน"

หญิงสาวซ้อนตาขึ้นมองสบตากับเขาอีกครั้ง

เขาเหลือบเห็นสีหน้าเธอในขณะนี้ รวมทั้งผู้ชายสามคนที่ดูท่าไม่ดีวิ่งตามหลังเธอมา

ซังเหยียนแสดงสีหน้าเฉยเมย ดุสงบจนเกินไป
"มานี่"

บทที่ 10

ฉันกลัวว่านายจะสู้ไม่ไหว

ตั้งแต่ที่เขาได้พบเธออีกครั้งจนถึงตอนนี้ ครั้งนี้คล้ายจะเป็นครั้งแรก
ที่ซังเหยียนตะโกนเรียกชื่อเธอ

เวินอี่ฝานลนลานจนถึงขีดสุด ในขณะที่เธอต้นตระหนกอยู่นั้นก็คล้ายกับ
ตนเองหุ่ฟาดไป เธอไม่มีเวลาที่จะหยุดฝีเท้าลงเพื่อยืนยันให้แน่ใจ เลยวิ่ง
ขึ้นหน้าไปอีกหลายก้าวในทันที

ครู่ต่อมาซังเหยียนก็คว้าข้อมือของหญิงสาวไว้

ซังเหยียนดึงเธอมาทางเขาด้วยแรงมือที่หนักพอสมควร เวินอี่ฝานก็
หันมาโดยพลัน สายตาเธอตรึงอยู่กับใบหน้าด้านข้างอันแข็งแกร่งต่าง
ริมฝีปากบางของเขาแม่นยำไว้ มือหนึ่งเปิดประตูรถ ดูท่าทางโมโหอยู่บ้าง

"มัวตะลึงมองหาพระแสงอะไร"

เพราะความหวาดกลัวที่ไม่อาจควบคุมได้และการวิ่งมาตลอดทาง
ทำให้เวินอี่ฝานหายใจกระชั้น เธอซ่อนตาขึ้นมองเขาโดยไม่พูดไม่จา ก่อนจะ
เข้าไปนั่งในรถตามท่าทีและคำพูดของซังเหยียน

ซังเหยียนพลันปิดประตูรถ

เวินอี่ฝานมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นเขา กดปุ่มล็อกรถทันที

ชายหนุ่มสามคนนั้นวิ่งตามมาทัน

พอชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสือมองเห็นเหตุการณ์นี้และมองไปในรถ
แวบหนึ่ง หลังแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอื่นจึงพูดอย่างอันธพาล

"ที่สุดหล่อ คนนี้เป็นแฟนพี่เหรอ สวยดีนี่!"

ซังเหยียนเงยหน้าขึ้น พุดเน้นทีละคำ "แล้วมายุงอะไรด้วย"

เพราะท่าทีของเขาทำให้ชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสือไม่สบอารมณ์
ในทันใด จึงเดินขึ้นหน้ามาผลักไหล่เขา

"มึงคิดจะทำอะไร กูบอกว่าเกี่ยวกับกูเหรอ พุดดีๆ ไม่ชอบใช้มัย"

ซังเหยียนคว้าข้อมืออีกฝ่ายอย่างรวดเร็วพลางบีบรัดแน่น ครูเดียว
ก็สลัดออกคล้ายกับไปหยิบของสกปรก

ในสายตาของซังเหยียนไร้ซึ่งความเมตตา น้ำเสียงราบเรียบไร้กลิ่นอารมณ์
"จะไปไม่ไป"

"ก็ได้ กูก็ไม่ใช่นคนที่ไม่มีเหตุผล" ชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสื่อยอมถอย
ขึ้นไปทางวินอีฟาน "ให้หนังโสเภณีที่อยู่ในรถมึงลงมาขอโทษกูก่อน รูปร่าง
หน้าตาน่าปล้ำซะเหลือเกิน..."

เหมือนกับไปเหยียดกล้ามเนื้อประสาทเส้นไหนของซังเหยียนเข้า จู่ๆ เขาก็
เตะไปที่ส่วนท้องของชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสืออย่างไม่บอกไม่กล่าว

เตะไปด้วยพลังเต็มเปี่ยมไม่มียั้งเลยสักนิด วินอีฟานอยู่ในรถยังได้ยิน
เสียงเตะดังบั๊ก

คำพูดของชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสือชะงักลงทันใด ร่างกายเข
ถอยหลังไปหลายก้าว ยืนตัวงอ ก่อนจะโพล่งคำหยาบคายออกมาอย่าง
ยากลำบาก

"ไอ้...สัตว์..."

อีกสองคนที่อยู่ด้านหลังถึงกับอึ้งไป

หลังจากได้ยินชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสือพูดไปต่ำไปถึงได้สติกลับมา
เดินเข้ามาช่วยเหลือทันที

วินอีฟานหลุบตาลง พยายามควบคุมมือที่สั่นเทา เธอหยิบมือถือ

ออกมาโทรแจ้งตำรวจ

คนอย่างซังเหยียนที่ทำตัวเหนียวหนายเกียจคร้านมาตลอด ทำทางไม่ยากยุ่งกับอะไรทั้งนั้น เวลามองคนมักแฝงไปด้วยรอยยิ้มเย้ยหยัน คราวนี้เหมือนกับว่าเขาจะไม่โหลจริง หน้าตาราบเรียบไร้ซึ่งอารมณ์

ดวงตาเขาสีดำลึบแฝงไปด้วยความชั่วร้าย มองคนที่อยู่ตรงหน้า เหมือนกับเป็นแค่เนื้อดิบก้อนหนึ่ง

ในขณะที่เดียวกันสองคนนั้นก็เดินขึ้นหน้ามาคว้าตัวเขา คิดจะควบคุมตัวเขาไว้

ซังเหยียนมือไวตาไว ดึงผมของคนหนึ่งในนั้นขึ้นมา ออกแรงดึงขึ้น ด้านบนแล้วเหวี่ยงไปกระแทกกับเสาไฟด้านข้าง ส่วนอีกคนหนึ่งก็ฉวยโอกาสนี้ ชกหน้าซังเหยียนไปหมดหนึ่งอย่างแรง

เขาหลบไม่ทัน หน้าเอียงไปด้านหนึ่ง ตัวแข็งทื่อไปชั่วครู่

เหมือนกับซังเหยียนไม่มีสติและไม่เจ็บปวด เขาได้รับบาดเจ็บแต่ยังยิ้มออกมาได้

หลังจากที่เวินอีฝานตระหนักได้ว่าถึงตัวเองจะออกไปก็ช่วยอะไรเขาไม่ได้ ในทางกลับกันจะเป็นตัวถ่วงให้ซังเหยียนอีก เธอจึงไม่ได้วิ่งพรวดพราดออกไป แต่ยังเป็นกังวลว่าพวกเขาจะมีใครที่มีอาวุธหรือเปล่า คอยจ้องดูการเคลื่อนไหวของอันธพาลพวกนั้นอย่างเหงื่อตก

นอกเสียจากว่าอีกสองคนจะเข้ามารุมเขาซะจนนุ่ม ซังเหยียนตั้งท่าต่อสู้ในเชิงรุกอยู่ตลอด เขาใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดไปบนร่างของชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสือแล้ว ทันใดนั้นเวินอีฝานก็เห็นปากเขาเผยออกและปิดลง เหมือนจะพูดเพียงประโยคสั้นๆ แต่เขาอยู่ห่างออกไปสักระยะหนึ่ง เวินอีฝานจึงไม่ได้ยินว่าอีกฝ่ายพูดอะไร

โชคดีที่ตำรวจลาดตระเวนที่อยู่แถวนี้มาถึงเร็ว เดินขึ้นหน้ามาตะโกนว่า "เฮ้ย! ทำอะไรกันนะ!"

เมื่อเห็นเหตุการณ์เวินอีฝานก็ลงจากรถทันทีแล้วเดินไปทางซังเหยียน

กลัวว่าตำรวจจะเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นตัวการก่อเรื่อง เธอจึงให้ซังเหยียนไปอยู่ด้านหลัง พยายามพูดอย่างสงบ

"คุณตำรวจคะ เมื่อกี้เป็นฉันเองที่แจ้งตำรวจ คนนี้เป็นเพื่อนของฉันค่ะ..."

เห็นชัดว่าซังเหยียนได้รับบาดเจ็บบนใบหน้า มุมปากมีรอยเลือดอยู่เล็กน้อย มีรอยถลอกอยู่ข้าง ใบหน้าด้านข้างมีรอยช้ำอยู่นิดหน่อย โทสะในดวงตาเขาจางไปเล็กน้อย เขาหลุดตาลงจ้องไปที่ท้ายทอยขาวเนียนของเวินอีฝานอย่างเงิบงัน

พวกเขาถูกนำตัวไปยังสถานีตำรวจเพื่อลงบันทึกประจำวัน

มองจากอาการบาดเจ็บของทั้งสองฝ่ายแล้วก็ไม่นับว่าเป็นการทำไปเพื่อป้องกันตัว สถานการณ์ดูจะเอนเอียงไปว่าทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน แต่ชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสือมีข้อหาอยู่ก่อนแล้ว บวกกับที่วันนี้เพิ่งถูกปล่อยตัว ก็ไปหาเรื่องผู้ที่ได้รับความเสียหายในครั้งก่อนอีก จึงได้รับโทษหนักหน่อย

นอกจากชายหนุ่มที่มีรอยสักรูปเสือแล้ว คนอื่นก็แค่ถูกตักเตือนปรับเพียงไม่กี่ร้อยหยวนแล้วก็กลับไป

หลังออกมาจากสถานีตำรวจ เวินอีฝานแอบมองหน้าซังเหยียนพลางเม้มปาก

"นายจะไปโรงพยาบาลหน่อยมั้ย"

ซังเหยียนไม่ค่อยสบายอารมณ์เท่าไรจึงไม่ได้สนใจเธอ

"บนตัวนายยังมีตรึงไหนบาดเจ็บอีกหรือเปล่า" เพราะนี่เป็นเรื่องของเธอเองแท้ๆ แต่ดันลากเขาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เวินอีฝานรู้สึกผิดและไม่ค่อยวางใจเท่าไร "พวกเราไปโรงพยาบาลหน่อยเถอะ น่าจะเสียเวลาไม่นาน..."

ซังเหยียนเอ่ยขัดจังหวะเธอ "เวินอีฝาน"

เวินอีฝานซ่อนตาขึ้น "มีอะไรเธอ"

ซังเหยียนจ้องมองเธอแล้วโผล่ออกมา "ฉันยืนอยู่ตรงนั้น เธอมองไม่เห็นเหรอ"

เวินอีฝานไม่เข้าใจ "อะไรเธอ"

"เธอดันไม่เรียกให้ฉันช่วย เธอจะวิ่งไปไหน"

"..."

"ฉันเรียกให้เธอมานี่ เธอก็ไม่ได้ยินเธอ" น้ำเสียงของซังเหยียนไม่เกรงใจเลยสักนิด แผงการเสียดสีเอาไว้อย่างเต็มเปี่ยม "เธอทั้งตาบอดหูหนวก และหน้าด้าน เหลือขาดแค่สองข้างที่ยังวิ่งได้ใช่ไหม"

เวินอีฝานไม่ได้คิดเล็กคิดน้อยกับการพูดเสียดสีของเธอ เขาช่วยเธอไว้แล้วยังได้รับบาดเจ็บ คราวนี้ไม่ว่าอย่างไรเธอยู่ต่อหน้าเขาก็รู้สึกว่าเป็นฝ่ายผิดอยู่ดี

"ฉันก็อยากเรียกให้นายช่วยเหมือนกัน แต่ฉันไม่รู้ว่าคุณเขาจะลงมือหรือเปล่า ฉันไม่อยากลากนายให้เข้ามาเี่ยวด้วยนะ"

ดวงตาซังเหยียนลึกล้ำ เขากำลังฟังเธออธิบาย

"อีกอย่าง" เวินอีฝานพูดตามจริง "โดยหลักแล้วก็คือพวกเขามีสามคน ฉันกลัวว่านายจะสู้ไม่ไหว"

"..."

ซังเหยียนหัวเราะออกมาด้วยความฉุน สะอึกกับคำพูดของเธอจนพูดไม่ออก

จังหวะนั้นพวกเธอเดินผ่านร้านขายยาร้านหนึ่งพอดี

เวินอีฝานชะงักฝีเท้า สายตาเหลือบมองหน้าชายหนุ่มแวบหนึ่ง จากนั้นก็พูดขึ้น

"นายรออยู่ตรงนี้แป๊บหนึ่งนะ"

เมื่อพูดจบก็ไม่ว่าให้ซังเหยียนตอบตกลง เวินอีฝานเดินเข้าไปในร้านขายยา ซื้อยาทาแผลถลอกพอกซ้ำ หลังจากออกมาแล้วเธอกวาดตามองไปรอบด้านก็เห็นม้านั่งยาวตั้งอยู่ในที่เปลี่ยวละแวกนั้น

ทั้งสองคนเดินไปทางนั้น

"ทายาลักหน้อยแล้วกัน" เวินอีฝานยื่นถุงยาให้เขา พูดอย่างจริงใจ

"ถ้านายออกไปในสารรูปแบบนี้คงไม่สามารถเจอหน้าใครได้"

"..."

ซังเหยียนคล้ายจะหายใจติดขัดอยู่บ้าง เขามองเธออยู่ชั่วครู่แล้ว
เปิดถุงยาโดยไม่พูดไม่จา

เวินอีฝานก็ไม่พูดอะไรต่อ เธอนั่งอยู่ด้านข้าง มองเขาเล็กแขนเสื้อ
พ่นยาไปที่รอยช้ำบนแขน เดิมทีเธอก็รู้สึกว่าคุณตัวมีโทษร้ายแรงอยู่แล้ว
พอยิ่งมองยิ่งรู้สึกว่าโทษหนักกว่าเดิมอีก

ซังเหยียนทนายอย่างลวกๆ แค่ต้องการทำให้เสร็จๆ ไป เวินอีฝานรู้สึกว่า
เขาทนายก็เหมือนไม่ได้ทำ

หลังจากนั้นเขาก็ทนายที่หัวเข่าและท้ายสุดที่ใบหน้า พอมาถึงตรงส่วนนี้
ก็เริ่มทนายขึ้น เพราะว่าใบหน้าคือส่วนที่ตาคนเรามองไม่เห็น บวกกับ
รอบตัวในเวลานี้ไม่มีกระจก ซังเหยียนก็ล้าไปทาไป แรงแม้ก็ไม่ได้ยังสัณนิ
และมักจะทนายผิดที่ ก็เลยขมวดคิ้วมุ่นโดยไม่รู้ตัว

เวินอีฝานทนดูต่อไปไม่ไหว "ฉันช่วยนายทาแล้วกัน"

ซังเหยียนเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง ชะงักไปไม่กี่วินาทีแล้วยื่นของ
ในมือให้เธอ

เวินอีฝานกำลังคิดจะเขยิบเข้าไปใกล้ก็ได้ยินเขาพูดขึ้น

"อย่าฉวยโอกาสมาแตะอั้งฉันนะ"

"..."

เวินอีฝานชะงักไปโดยพลัน พูดอย่างกลักลิ่น "โอเค ฉันจะระวัง"

เธอหยิบขวดตอนบัดซบยาเตียนฝู* แล้วจ้องไปที่บาดแผลบนใบหน้า
ทาลงไปอย่างระมัดระวัง เธอเพิ่งแตะโดนบาดแผล ซังเหยียนก็ทำราวกับ
ว่าเธอใช้เข็มแทงเข้าไป ร้องซัดขึ้นมาทันใด

เวินอีฝานตัวแข็งทื่อไปในทันที

เหมือนกับเธอหาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ ซังเหยียนพูดอย่างไม่พอใจ "เธอ

* ยาเตียนฝู คือยาฆ่าเชื้อเช่นเดียวกับยาเบตาดีน

ทาเบาๆ หน่อยได้มั้ย"

เวินอีฝานงุนงง เธอรู้สึกตัวเองยังไม่ทันแตะโดนแผลเขาเลย

หญิงสาวพูดอย่างใจเย็น "ได้ ฉันจะทาเบากว่านี้"

ทั้งสองคนค่อยๆ เขยิบเข้าหากัน

เวินอีฝานจ้องไปที่บาดแผลอย่างใจจดใจจ่อ ระวังเรื่องแรงมืออย่างที่สุด
สิ่งเดียวที่กลัวคือเขาจะไม่พอใจ แล้วค่อยๆ เลื่อนลงมาด้านล่าง ทาบาดแผล
ตรงมุมปาก เธอหยิบคอดตอนบัดซุบยาเตือนผู้อื่นใหม่ หลังจากหักแล้ว
ก็ทาลงบนแผลอย่างเบามือ

หลังจากทายาเสร็จเรียบร้อยเวินอีฝานก็ซ่อนตาขึ้น ประสานเข้ากับ
สายตาเขาพอดี

เธอหยุดหายใจไปในชั่วพริบตา

"ก็แค่ทายา" ดวงตาซึ่งเหยียนหม่นลง น้ำเสียงแหบพร่าเล็กน้อย "เธอ
จะต้องเขยิบเข้ามาใกล้ถึงขนาดนี้?"

"..." เวินอีฝานนั่งหลังตรงทันที "ขอโทษด้วย ที่นี้แสงไม่พอ ฉันมองเห็น
ไม่ค่อยชัดนะ" พุดจบเธอก็เสริมไปอีกประโยค "ทาเสร็จแล้ว"

หลังจากนั้นก็ไม่มีเรื่องอื่นอีก

ซึ่งเหยียนนั่งเอนหลังพิงมานั่ง ถามไปเรื่อยเปื่อย "แล้วมันเกิดอะไรขึ้น"

เวินอีฝานหลุบตาลงเก็บของบนม้านั่งพลางอธิบายซ้ำๆ "ก็เคยมีเรื่องกัน
อยู่ก่อนแล้ว เมื่อกี้คนที่ตัวใหญ่สุดพักอยู่ห้องข้างๆ ฉัน เขาชอบมาเคาะ
ประตูห้องฉันบ่อยๆ ก่อนหน้านั้นฉันก็ไปแจ้งความ ทำให้เขาถูกกักตัวห้าวัน
เขาคงจะแค้นฉันมั้ง"

พอได้ยินดังนั้นซึ่งเหยียนก็ทำหน้าตาบูดบึ้ง "แล้วคืนนี้เธอยังจะ
กลับไปนอนที่โกโรโกโสนั้นอีก?"

"ฉันหาที่อยู่ใหม่ไว้แล้ว แต่ยังไม่ทันได้ย้าย คืนนี้ฉันคงไปค้างที่
บ้านเพื่อนก่อน"

ซึ่งเหยียนไม่ได้พูดต่อ ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงตอบว่าอืม

เวินอีฝานมองเวลาแล้วลุกขึ้นยืนก่อน "พวกเรากลับกันเถอะ ดึกมากแล้ว นายจะได้กลับไปพักผ่อนด้วย รถของชูเฮ้ออันยังจอดอยู่ที่ด้านนอกเขตชุมชน นายยังต้องกลับไปเอารถอีก"

ซังเหยียนแค่พยักหน้า ไม่วิจารณ์ต่อ

ทั้งสองคนเรียกรถกลับไปยังเจิ้งชื้อจาย่วน

พอลงจากรถซังเหยียนไม่รอให้เวินอีฝานกล่าวลา เขาเดินเข้าไปในชุมชนทันที เธอไม่รู้ว่าจะทำอะไรจึงรีบตามไป

"นายยังมีอะไรเธอ"

ซังเหยียนหันมามองเธอ "ขึ้นไปเก็บข้าวของซะ"

เวินอีฝานตะลึงโดยพลัน "หืม?"

ในคำพูดของเขาเต็มไปด้วยการดูแคลนชุมชนแห่งนี้ "เธอยังคิดที่จะกลับมาอยู่ในที่โกโรโกโสแบบนี้?"

"..."

ความหมายนี้คล้ายว่าเขาจะขึ้นไปเก็บข้าวของเป็นเพื่อนเธอ

เดิมทีเวินอีฝานก็กังวลเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน ในเมื่อเหตุการณ์เพิ่งผ่านไปไม่นาน เธอไม่กล้าขึ้นไปเองคนเดียว บวกกับเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกะทันหัน เธอก็ไม่รู้จะไปหาใครขึ้นไปเป็นเพื่อนและก็ไม่กล้าขอความช่วยเหลือจากซังเหยียนด้วย แต่ในเมื่อเขาพูดมาถึงขนาดนี้แล้ว เธอจึงถอนใจโล่งอกได้สักที

เวินอีฝานเอ่ยขอบคุณ "ขอบคุณนายมากนะ"

ซังเหยียนทำเป็นไม่สนเธอ

ส่วนกลางของชุมชนแห่งนี้จัดการได้แย่มากจริงๆ

ตึกที่เวินอีฝานพักอยู่มีบางชั้นที่คอมไฟเสีย มีดเสียนเกือบมองไม่เห็นทาง แต่ก็ไม่มีคนมาเปลี่ยนสักที ทางเลี้ยวโค้งตรงทางเดินยังมีขยะทิ้งไว้อยู่ไม่น้อย กลิ่นเหม็นทั้งอับชื้น

ก่อนหน้านี้เวินอี้ฝานก็ไม่ได้คิดอะไร แต่พอมีคุณชายมาด้วย เธอก็รู้สึกขึ้นมาอย่างประหลาดว่าสภาพความเป็นอยู่ของตนเองนั้นน่าอับอาย ขาดหน้าเสียจริง

ทว่าคราวนี้ซังเหยียนกลับไม่ได้พูดอะไร
เมื่อเดินไปถึงหน้าห้องของตน เวินอี้ฝานก็หยิบกุญแจมาเปิดประตู
ซังเหยียนไม่บ่มบ่ามเข้าไปในที่พักของหญิงสาว เขาซุกมือไว้ใน
กระเป๋าสีเสื้อ ยืนอยู่ด้านนอก

"ฉันจะรอเธออยู่ข้างนอก"

เวินอี้ฝานพยักหน้า

เธอเดินเข้าไปในห้อง ดึงกระเป๋าเดินทางออกมาจากใต้เตียง

เวินอี้ฝานมาถึงเมืองหนานอู่ยังไม่ถึงสามเดือน ก่อนจะมาเธอได้
ขายกระเป๋าเดินทางไปหลายใบหรือไม่ก็ทิ้งไว้อย่างนั้น บวกกับยังไม่มีเวลา
ไปซื้อของใหม่สักที คราวนี้ที่เธอเก็บข้าวของก็ไม่ต่างจากตอนมาเมืองหนานอู่
เท่าไร

เธอใช้เพียงกระเป๋าเดินทางหนึ่งใบรวมกับกระเป๋าสัมภาระอีกหนึ่งใบ
ก็เก็บข้าวของจนหมด

หลังจากที่ตรวจสอบว่าไม่ได้ทิ้งของอะไรไว้แล้ว เวินอี้ฝานก็เปิดประตู
เดินออกไป

ซังเหยียนเหลือบมองกระเป๋าเดินทางของเธอแวบหนึ่ง "มีแค่นี้?"

"อืม"

ชายหนุ่มก็ไม่พูดอะไรอีก พลันเข้าไปช่วยเธอยกกระเป๋าเดินทาง
สองใบลงไปด้วยด้านล่างทันที

หลังออกจากชุมชนแห่งนั้น ซังเหยียนก็วางกระเป๋าเดินทางไว้ที่
ท้ายรถ จากนั้นก็ขึ้นไปนั่งในตำแหน่งคนขับ

"เพื่อนเธอพักอยู่ที่ไหน"

เวินอี้ฝานครุ่นคิดว่าจะไปค้างบ้านของจางซือเฉียวดี หรือว่าจะปรึกษา

กับหวังหลินหลินว่าเธอจะขอเข้าไปพักคืนนี้เลย

ซังเหยียนไม่มีความอดทนมากนัก "เธอได้ยื่นมัยเนี่ย"

เวินอีฝานพูดได้เพียงว่า "ซังตูฮวาเนิง"

ซังเหยียนขมวดคิ้วมองเธอแวบหนึ่งแล้วเคลื่อนรถออกไป

ที่นี้อยู่ใกล้ซังตูฮวาเนิงมาก ขับรถไปไม่ถึงห้านาที

พอใกล้จะถึงจุดหมาย ซังเหยียนก็ถามไปเรื่อยเปื่อย "เพื่อนเธอพักอยู่ตึกไหน"

"..." เวินอีฝานจำตำแหน่งได้ แต่ไม่ได้ตั้งใจมองว่าอยู่ตึกไหน เธอพูดตามความจริง "ฉันจำไม่ได้แล้วอะ"

ซังเหยียนก็ไม่ได้ใจร้อน "เธอลองถามเพื่อนดู"

เวินอีฝานส่งข้อความวิแชตไปหาหวังหลินหลิน แต่อีกฝ่ายอาจจะไม่ได้ดูมือถือ เลยไม่ตอบกลับมาสักที เธอไม่อยากรบกวนซังเหยียนนานเกินไปจึงพูดขึ้นว่า

"เธอยังไม่กลับมา ไม่เป็นไร นายส่งฉันลงตรงทางเข้าก็ได้"

จากนั้นก็เงียบกันไปครู่หนึ่ง

"เธอมีเพื่อนอยู่ที่นี้จริงๆ?" ฟังจากน้ำเสียงของซังเหยียนไม่รู้ว่าเขามาอารมณ์ไหน

"..." เวินอีฝานไม่เข้าใจความหมายของเขา "อะไรนะ"

ซังเหยียนไม่พูดอะไรอีก

พอถึงทางเข้าซังตูฮวาเนิง ซังเหยียนก็ลงจากรถ ช่วยเธอยกกระเป๋าเดินทางลงมา

เวินอีฝานจึงเอ่ยขอบคุณเขาอีกครั้งอย่างเกรงใจ "วันนี้รบกวนนายจริงๆ นายว่างเมื่อไหร่ฉันขอเลี้ยงข้าวนายมื้อนึงนะ"

"เรื่องเลี้ยงข้าวไม่ต้องหรอก" น้ำเสียงซังเหยียนเย็นชา พูดอย่างเฉยชา "วันนี้ถึงจะเป็นคนที่ไม่รู้จัก ฉันก็ต้องทำเหมือนกัน"

เวินอีฝานจ้องที่รอยซ้ำบนใบหน้าเขา อดพูดไม่ได้ "งั้นถ้านายกลัว"

ยื่นหยัดเพื่อสิ่งที่ถูกต้องแบบนี้ ภายในปีหน้านายจะดูได้บ้างมั้ยเนี่ย"

"..."

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3uOo0fB>